

**TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ**

**BOLU KARTALKAYA MEVKİİNDE BULUNAN BİR OTELDE MEYDANA GELEN YANGIN FACİASININ TÜM BOYUTLARIYLA ARAŞTIRILARAK İLGİLİ KURUM VE KURULUŞLARIN SORUMLULUKLARININ TESPİT EDİLMESİ VE BENZER OLAYLARIN ÖNLENMESİ İÇİN ALINMASI GEREKEN TEDBİRLERİN BELİRLENMESİ AMACIYLA KURULAN MECLİS ARAŞTIRMASI KOMİSYONU  
(10/2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267)**

**TUTANAK DERGİSİ**

**13'üncü Toplantı  
30 Nisan 2025 Çarşamba**

*(TBMM Tutanak Hizmetleri Başkanlığı tarafından hazırlanan bu Tutanak Dergisi'nde yer alan ve kâtip üyeler tarafından okunmuş bulunan her tür belge ile konuşmacılar tarafından ifade edilmiş ve tırnak içinde belirtilmiş alıntı sözler aslına uygun olarak yazılmıştır.)*

**İÇİNDEKİLER**

**I.- GÖRÜŞÜLEN KONULAR**

**II.- OTURUM BAŞKANLARININ KONUŞMALARI**

1.- Komisyon Başkanı Selami Altınok'un, Komisyonunda bugün Kartalkaya yangın faciasında yakınlarını kaybeden 28 aileyi ağırladıklarına, Komisyonun çalışmalarına, bugün toplantıda görüşme usulüne ve yangında yakınlarını kaybedenlere tekrar başsağlığı dilediğine ilişkin açıklaması

**III.- KARARLAR**

1.- Komisyon çalışmaları için TBMM Genel Kurulundan bir aylık ek süre talep edilmesine ilişkin karar

**IV.- MECLİS ARAŞTIRMASI KOMİSYONLARI**

**A) Görüşmeler**

1.- Kartalkaya mevkisinde bulunan bir otelde meydana gelen yangın faciasında yakınlarını kaybeden ailelerle görüşme

**TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ**  
**BOLU KARTALKAYA MEVKİİNDE BULUNAN BİR OTELDE MEYDANA GELEN YANGIN FACİASININ TÜM BOYUTLARIYLA**  
**ARAŞTIRILARAK İLGİLİ KURUM VE KURULUŞLARIN SORUMLULUKLARININ TESPİT EDİLMESİ VE BENZER OLAYLARIN**  
**ÖNLENMESİ İÇİN ALINMASI GEREKEN TEDBİRLERİN BELİRLENMESİ AMACIYLA KURULAN MECLİS ARAŞTIRMASI**  
**KOMİSYONU**  
**(10/2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267)**

-----0-----  
**13'üncü Toplantı**  
**30 Nisan 2025 Çarşamba**  
-----0-----

**I. GÖRÜŞÜLEN KONULAR**

TBMM Bolu Kartalkaya Mevkiinde Bulunan Bir Otelde Meydana Gelen Yangın Faciasının Tüm Boyutlarıyla Araştırılarak İlgili Kurum ve Kuruluşların Sorumluluklarının Tespit Edilmesi ve Benzer Olayların Önlenmesi İçin Alınması Gereken Tedbirlerin Belirlenmesi Amacıyla Kurulan Meclis Araştırması Komisyonu saat 14.21'de açılarak üç oturum yaptı.

Komisyon Başkanı Selami Altınok, Komisyonda bugün Kartalkaya yangın faciasında yakınlarını kaybeden 28 aileyi ağırladıklarına, Komisyonun çalışmalarına, bugün toplantıda görüşme usulüne ve yangında yakınlarını kaybedenlere tekrar başsağlığı dilediğine ilişkin açıklama yaptı.

Komisyon çalışmaları için TBMM Genel Kurulundan bir aylık ek süre talep edilmesi kabul edildi.

Kartalkaya mevkisinde bulunan bir otelde meydana gelen yangın faciasında yakınlarını kaybeden ailelerle görüşme yapıldı.

Komisyon gündeminde görüşülecek başka konu bulunmadığından, 7 Mayıs 2025 Çarşamba günü saat 14.15'te toplanmak üzere toplantıya saat 19.33'te son verildi.

30 Nisan 2025 Çarşamba  
BİRİNCİ OTURUM  
Açılma Saati: 14.21  
BAŞKAN: Selami ALTINOK (Erzurum)  
BAŞKAN VEKİLİ: Derya BAKBAK (Gaziantep)  
SÖZCÜ: Semih IŞIKVER (Elâzığ)  
KÂTİP: Nurettin ALAN (İstanbul)  
----- 0 -----

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Sayın Komisyon üyelerimiz, değerli basın mensupları, değerli misafirlerimiz; hepiniz hoş geldiniz.

Komisyonumuzun 13'üncü Toplantısı için yeterli sayımız vardır ve toplantıyı açıyorum.

II.- OTURUM BAŞKANLARININ KONUŞMALARI

1.- Komisyon Başkanı Selami Altınok'un, Komisyonunda bugün Kartalkaya yangın faciasında yakınlarını kaybeden 28 aileyi ağırladıklarına, Komisyonun çalışmalarına, bugün toplantıda görüşme usulüne ve yangında yakınlarını kaybedenlere tekrar başsağlığı dilediğine ilişkin açıklaması

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Değerli katılımcılar, bugün Komisyonumuzda Kartalkaya yangın faciasında yakınlarını, canparelerini kaybeden anneleri, babaları, kardeşleri ağırlıyoruz. Şu an salonumuzda 28 ailemiz, 57 kişi bulunmaktadır.

Kıymetli misafirlerimiz, Komisyonumuzun çalışmalarıyla ilgili kısaca bilgi vermek istiyorum. Komisyonumuz 13 Şubattan itibaren 10 kamu kurumu, 7 sivil toplum kuruluşu olmak üzere 17 kurum ve kuruluştan 39 kişiyi dinledi, bunlarla ilgili raporları, notları aldı. Şunu açık yüreklilikle ifade edebilirim ki Komisyonumuzdaki her partiden bulunan milletvekillerimiz mutlak gerçekliğin ortaya çıkartılması, sorumlu kurumların belirlenmesi, bundan sonra bu acıların tekrar yaşanmaması için üstün bir gayretle çalışmalar yaptılar. Şunu çok net bir şekilde ifade edebilirim ki fikirlerimiz ayrı olabilir, partilerimiz ayrı olabilir ancak acı tektir, gözyaşının ve acının hiçbir fikri yoktur, o sadece acıyı anlatır. Bugün bu acıyı yüreğinin derinliklerinde hisseden ailelerimizi misafir ediyoruz. Komisyon olarak ailelerimizin acılarını paylaştığımızı özellikle ifade etmek istiyorum.

Saygıdeğer Komisyon üyelerimiz, bugüne kadar Komisyonumuzda birçok uzmanı, birçok kurumu dinleme imkânı bulduk. Bunlara siz saygıdeğer vekillerimiz sorular sordunuz, cevaplar aldınız. Bugün ağırlayacağımız misafirlerimize sözü verdikten sonra sözlerinin hiçbir şekilde kesilmemesini istirham ediyorum. Şayet sayın vekillerimiz soru sormak arzusunda olurlarsa acılı ailelerimizin konuşmaları bittikten sonra sorularını sormalarını kendilerinden rica ediyorum. Prensip olarak ailelerimizin konuşmalarını hiçbir şekilde sınırlandırmak ve kesmek istemediğimizi ancak zaman yönetimi açısından bir planlama yapmanın da zarureti karşısında sayın vekillerimizin taziye dilekleriyle ilgili söz istemeleri hâlinde sözlerinin iki dakikayla sınırlandırılması hususunu Komisyonumuzun takdirine bırakıyorum. Şu hususu belirtmek isterim ki milletvekillerimizin sözünü de kesmek istemem ancak burada söz sırası önceliğinin acılı annelere, babalara verilmesi noktasında benimle aynı kanaati paylaştığınızdan da eminim. Yangında yakınlarını kaybeden ailelerin tamamına söz vermek açısından ilk söz alan ailelerimizin daha sonra söz alacak ailelerimize de konuşma imkânı bırakacak şekilde sürelerini ayarlayacaklarına inanıyorum.

Değerli ailelerimiz, değerli milletimiz; hiç arzu edilmeyen ama 78 canımızın yandığı bu sıkıntılı, bu feci olayı sizler yaşadınız, bütün milletimizin yüreği sizinle beraber yandı. Ben tekrar Komisyonumuzdaki arkadaşlarımız adına, görevliler adına, uzmanlarımız adına bütün ailelerimize başsağlığı diliyorum. Allah makamlarını cennet etsin, makamlarını ali etsin, sizlere de milletimize de bu gibi acıları bir daha yaşatmasın diyorum. Allah milletimizi, devletimizi, insanlarımızı bu tür acılardan muhafaza buyursun. Sizlere de sabircemil niyaz ediyorum. Çok kolay değil, ateş düştüğü yeri yakıyor. Biz söylerken bile zorlandığımızda, siz o acıyı yaşadınız, yüreğinizde hissettiniz. Allah sabrınızı artırsın. Allah, evlatlarınızın makamını cennet etsin, kardeşlerinizin, eşlerinizin makamını cennet etsin. Konuşmak çok kolay değil. Ben tekrar hepinize sabırlar diliyorum. Allah milletimizi de devletimizi de insanlarımızı da evlatlarımızı, eşlerimizi, çocuklarımızı, babalarımızı, annelerimizi muhafaza buyursun diye tekrar niyazda bulunuyorum.

III.- KARARLAR

1.- Komisyon çalışmaları için TBMM Genel Kurulundan bir aylık ek süre talep edilmesine ilişkin karar

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Sözü misafirlerimize vermeden önce, usulen bir Komisyon kararı almamız gerekiyor arkadaşlar. Bilindiği gibi, Komisyonumuzun üç aylık çalışma süresi 13 Mayıs'ta tamamlanıyor. Çalışmalarımızın bu süre içerisinde tamamlanamayacağı anlaşıldığından TBMM Genel Kurulundan bir aylık ek süre talep edilmesini Komisyondaki üyelerimizin oylarına sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmiştir.

IV.- MECLİS ARAŞTIRMASI KOMİSYONLARI

A) Görüşmeler

1.- Kartalkaya mevkinde bulunan bir otelde meydana gelen yangın faciasında yakınlarını kaybeden ailelerle görüşme

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Ben tekrar, bu feci olayda, bu sıkıntılı olayda, bu yüreklerimizi yakan, toplumumuzu acıya gark eden olayda rahmete giden bütün kardeşlerimizi rahmetle yâd ediyorum. Allah makamlarını cennet etsin diyorum. Ve arkadaşlarımız, misafirlerimiz kendi aralarında bir şey yaptınız zannediyorum, planlamayı yaptınız. Ben sözü misafirlerimize vereceğim, tekrar hoş geldiniz, sefalar getirdiniz.

Kendinizi tanıtırmanız çok mutlu olurum.

Buyurun.

HİLMİ ALTIN - Ben Hilmi Altın, bu yangında eşimi ve kızımı yitirdim ve oradan sağ çıkabildim.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Arkadaşlar, basındaki arkadaşlarımız, toplantıyı iyi yönetebilme adına -tabii göremiyorum ben- teşekkür ediyoruz.

Buyurun.

HİLMİ ALTIN - Başkanım, siz aslında benim söyleyeceğim bir şeyi söylediniz az önce ama ben yine de bir tekrar edeyim.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Buyurun lütfen.

HİLMİ ALTIN - Sayın Komisyon üyeleri, öncelikle temsil ettiğim aileler adına sizlerden bir ricada bulunmak istiyorum. Biz, bugün buraya sizlerle paylaşacaklarımızı büyük bir özenle hazırlayarak geldik. İstirhamımız da şudur: Lütfen, konuşmalarımız tamamlanana kadar bizleri dikkatle dinleyiniz, varsa sorularınızı da sunumlarımızın sonunda sorabilirsiniz.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Değerli Hilmi Bey, özür diliyorum.

Arkadaşlar, teşekkür ediyoruz.

Bir dakikanızı alacağım, kusura bakmayın.

Buyurun Hilmi Bey.

HİLMİ ALTIN - Yine, tabii, toplantı bütünlüğü konusunda da ricacı olacağız. Bizler ilk günden beri bu dosyayı bir hukukçu gibi, hukukçu olmadığımız hâlde; bir yangın uzmanı gibi, daha önce hiç yangınla tecrübemiz olmadığı hâlde, bir ruhsat verici merci gibi, satır satır, tekrar tekrar, en ince detayına kadar okuduk ve okumaya da devam ediyoruz dosya bize açıldığı ölçüde. Bunu da benden sonra konuşacak arkadaşlarımızın ifadelerinden çok net anlayacaksınız çünkü bu dava bizim için bir dosya değil hayatımızın en önemli vazifesi, bizim de canımızla eş değerdir.

Şimdi size 4 madde okuyacağım: "Yangının nedenlerini ve sorumlularını belirlemek, ilgili kurum ve kuruluşların sorumluluklarını tespit etmek, mevzuat eksikliklerini ortaya koymak, benzer olayların önlenmesi için öneriler geliştirmek." Bu saydıklarım sizin gayet iyi bildiğiniz bir şeydi. Yakın tarihin en acı veren ve baştan sona insan eliyle yapılmış bu katliamı araştırmakla yükümlü sizin Komisyonunuzun kurulma gerekçesi.

Bizler bu milletin tarifsiz bir acı içinde bırakılmış fertleri olarak milletin evinde bizi temsil yetkisi verdiğimiz vekillerimizle baş başayız. Sizlere nasıl bir cehenneme ve acıya maruz bırakıldığımıza ve bu davaya ne pahasına olursa olsun sahip çıkacağımızı anlatmaya geldik. "Mağdur aileler" bugünlerde en sık duyduğumuz kelime öbeği ama biz mağdur değiliz, biz insan eliyle acıların içine atılmış, ailesi katledilmiş mağrur, gururlu, alnı açık ve yüzü pek insanlarız; dimdik ayakta gazi Meclisin huzurundayız.

Hayatını doğru dürüst iş yapmaya adanmış, çocuklarını vatana ve millete hayırlı şekilde yetiştirmek için çırpınmış bu devlete gönül vermiş insanlarız. Bu adanmışlık öyle büyüktü ki canlarımızı bu ülkeye kurban verdik ve bu cinayette liyakatsizce iş yapanların ellerinde hayatlarımızı bıraktık.

Bu Araştırma Komisyonunun omuzlarında tarihî bir sorumluluk var ve bu tarih sizleri eminim parmakla gösterecektir. Bu Komisyonun çalışması bir daha bu ülkede iş ahlakından, insanlıktan, liyakatten yoksun insanların iş yapma cüretine sahip olamamasını sağlamalıdır. Biz böyle insanların sorumluluk üstlenemeyeceği bir ülke hayaliyle yaşıyoruz ve sizden, gerçekten tarihe geçecek, emsal teşkil edecek bir çalışma ortaya koymanızı bekliyoruz. Kendinizi bizim yerimize koyarak gerçeğin, adaletin ve vicdanınızın sesiyle hareket edeceğinize adımız gibi eminiz.

Şimdi sizden bir ricam var: On saniyeliğine gözlerinizi kapatın. O cehennem yangının içine girin bizimle. İnsanların ve küçücük çocukların yardım çığlıklarını, koşuşturmalarını, nefessiz kalışlarını duyun. Size de "Ölümlerden ölüm beğenin." desinler. Boğularak mı ölün, atlayarak mı ölün, yanarak mı ölün? O gün ölümlerin her türüsü yaşandı. Siz de en sevdiklerinizi orada bırakın benimle. Eşinizle bir daha konuşamayacağınızı, evladınızın saçını bir daha koklayamayacağınızı, hatıralarla dolu ama bomboş bir eve döneceğinizi düşünün. Her gün yaşadığım şey.

O gün orada kurtuluşların da her türüsü yaşandı. Altın dakikalarda haberdar olarak kapıdan rahatça çıkanlar da oldu, omurga kırıklarıyla hastanede can çekişerek hayatta kalanlar da oldu, saat altıda öldü sanılarak itfaiye tarafından çıkarılarak hayata tutunanlar da oldu.

Bizim taşıdığımız ağırlık bir insanın taşıyabileceğinden çok daha fazlası. Ben ve bu salondaki bütün herkes artık candan bağılıyız birbirimize ve bununla baş başayız.

Ben Hilmi Altın; hayatı geri dönülmez biçimde değişmiş bir insanım, eşini ve tek evladını o cinayette kaybetmiş bir babayım ve o cehennemden sağ çıktığım için nefes alabiliyor olmaktan utanan bir eşim ve babayım.

Bugün sizlerle, yaşananları, tanıklığımızı ve bu katliamın nasıl önlenebilir olduğunu gösteren detayları paylaşacağız. Ben Türkiye Cumhuriyeti devletinin sunduğu imkânlarla devlet okullarında çoğunlukla burslu okudum. Yurt dışında yine burslu eğitim gördüm, uzun yıllar ihracat yapan şirketlerde çalıştım, devletimizin cari açığını kapatmak için çabalarda bulunduk. Sonra uzun yıllar yurt dışında yaşadım ve karar alıp Türkiye'ye döndüm çünkü Türkiye'de bir fabrika kurmak istedim, ihracat yapmak istedim. Bütün hayatım, bütün emellerim bir gecede elimden alındı.

Eşim Kübra bu ülkenin yetiştirdiği bir akademisyendi, çocuk dış hekimiydi; binlerce çocuğa, yüzlerce öğrenciye dokundu.

Tek çocuğumuz Alya, varımızı yoğumuzu adadığımız kişi. Her şeyimizi onun için yapıyorduk. Annesinin yolunda gitmeye çalışan, neşeli, vicdanlı bir çocuktu. Onların hayali bu ülkeye faydalı, iyi insanlar olmaktı.

Bugün burada, bu salonda benim hikâyemin çok benzerleri var. Ülkemizin çok değerli akademisyenlerini yitirdik orada. Ülkenin değerli şirketlerinin üst düzey yöneticilerini yitirdik, ekonomistleri yitirdik, doktorları yitirdik ama en önemlisi, pırlanta gibi yetiştirilmiş 36 tane çocuğumuzu yitirdik. 78 bir sayı değil artık, burada 78 ayrı hayat, 78 ayrı canın hikâyesi var.

Size o karanlık katliam gecesinden bahsedeyim. Eşim Kübra'nın çığlığıyla uyandım. Bana "Ben Alya'yı aldım. Sen de hemen üstünü giyin gel." dedi. Fırladı gitti çocuğumla beraber. O zaten hep önce Alya'nın peşine gider. Fırladılar. Ben de dedim ki yani ne kadar ciddi bir şey olabilir. Çocuğuma bir mont alayım, panikle çıktılar, eşya alayım, üşümesin aşağıda. Üstümü giyiniyorum, eşim kapıyı açık bırakıp gitmiş ve koridorda gürültüleri duymaya başladım ama açık olduğunun farkında değildim. Tahmin ediyorum, aramızda bir dakikalık bir fark var. Arkamı döndüğümde çok büyük bir dumanın koridoru kapladığını gördüm. O

anda işte, yangının gerçekliğini fark ettim ve kendimi hemen dışarı attım. O odanın içinde yaptığım bütün planlar iptal oldu. Ne bir telefon aldım yanıma ne başka bir şey. Kapıya çıktığımda merdiveni bulamıyordum dumanın. Orada bir vazgeçiş anım oldu dumanın içinde çünkü kapıyı da kapatmışım ve geri dönemiyordum. Dedim ki: "Hilmi burası bitti senin için. Ailenin 2 ferdi kurtuldu ama senin için yolun sonu." Başka bir arkadaşım koridorda bana çarptı, "Boğulacağız burada, kapıları yumruklayalım, bir odaya sığınalım." dedi. Kapıları yumrukladığımızda yine tesadüfen, yine beraber gittiğimiz, eşi de şu an burada bulunan Profesör Doktor Atakan Yalçın Özyeğin Üniversitesi İşletme Fakültesi Dekanı; kapıyı açtı. İçeri girdik ama ben yine "Eşim ile kızımın peşine nasıl giderim?"in hesabını yapıyordum. Yerde bir havlu buldum, ıslattım ve ağzıma sürdüm. Atakan'a dedim ki: "Abi, kapıyı aç." Atakan dedi ki: "Oğlum, ölürsün, çıkma." Dedim: "Abi, aç, çıkacağım, gideceğim." Çıktım ama artık zifirî zindandı, kapkaranlıktı ve duman çok yoğun bir dumandı. Orada 2'nci kez vazgeçtim çünkü artık nereyi bulabileceğimi de bilmiyordum, nereye gideceğimi de bilmiyordum. Yürümeye başladım rastgele ve duman artık başımı döndürmeye başladı, midem bulanmaya başladı, sendelemeye başladım. Tesadüf eseri duman biraz açıldı ve yine bu odada bulunan Ömer Bey ve kalabalık bir grup cam açmaya çalışıyorlardı orada. Onların arasına katıldım. Dedim ki: "Eğer benim eşim ve çocuğum çıktıysa ben de çıkacağım. Öyle ya da böyle, ben de çıkacağım." Kalabalık bir grup olduk, bir odaya sığındık, şans eseri köşe bir odaya sığındık ve o köşe odadan biz -bazı arkadaşlar çok becerikliydi, çarşafı bağladılar hızlıca- 6 çocuk indirdik. Burada, yanımızda bulunan Ömer Bey'in 4 çocuğunu indirdik. Çocukları indirirken de çocukların inanılmaz cesaretine hayran kaldık ve bir taraftan motive etmeye çalışıyorduk. Biz orada 10 metreden indirdik bu çocukları çarşafı. Sonra kadınları indirdik. En sonunda erkekleri indirecek şekilde planlama yapmıştık. Hatta orada şöyle oldu, ben çarşaf bağlamaktan anlamıyorum ama ne yapabilirim diye etrafa bakarken yatakları gördüm. Pencereler ufak, yataklar duble. Dedim ki: "Bu yatakları atabilir miyiz?" Ömer dedi ki "Atarız." Öyle bir motivasyonla söyledi ki biz orada 4-5 erkek yatakları gerçekten katladık, o ufak pencereleden aşağı attık ve o çocuklar o yatakların üstlerine indiler. Benden önce çarşaf koptu ama çarşafın ne kadarının koptuğunu bilmiyordum. Pencereye çıktığımda hiç parçası kalmadığını gördüm. Pervazlara tutundum 10 metreden kendimi aşağı bıraktım çünkü geri de gidemeyecektim. Hiçbir şey olmadı bana. Koşarak aşağıya indim, eşimi, çocuğumu aradım, hiçbir yerde bulamadım. Tekrar içeri girmeye çalıştım, "Senden önce kapıdan çıkanlar hastaneye gönderildi." dediler, ben de ona tutundum ama maalesef canlarımı orada yitirdim en acı şekilde.

2025 yılında Türkiye Cumhuriyeti'nin Aile Yılı'nda bir yangında "güvenli ve çocuk dostu" olarak tanımlanıp prestijli turizm acentelerinden satışı yapılan bir otelde -ben de o prestijli turizm acentelerinden yaptım rezervasyonumu- nasıl insanlar ölür ya! Nasıl! 36 çocuğun hayatı nasıl alınır! Cumhuriyet tarihinin en büyük yangın katliamı nasıl bize yaşatılır! Neden bir alarm çalışmaz? Neden otomatik yangın söndürme sistemleri olmaz? Neden davlumbazın ateş söndürme sistemi olmaz? Neden tahliye planı olmaz? Bu otele kim ruhsat verdi? Kim denetlemedi? Bu bir hata değil, bu bir ihmal değil; bu bir cinayet.

Net talebimiz var: Hiçbir aile bir daha bizim yaşadığımızı yaşamasın. Tepeden tırnağa tüm sorumlular; otel sahipleri, denetlemeyenler, görmezden gelenler, verdilerse o ruhsatları verenler ortaya çıkarılsın, hak ettikleri cezalar indirimsiz bir şekilde uygulansın. O otelin arazisi bir daha asla turizme açılmayacak şekilde canlarımız adına ibretlik bir anıta dönüştürülsün. Orada Mazhar Murtezaoğlu adına bir orman kalsın ve bizim canlarımızın adına dönüştürülsün. Can güvenliğini önceleyen yasal ve idari düzenlemeler bir an önce hayata geçirilsin ve bu Komisyonun değerli üyeleri olan sizler, lütfen, duruşma sürecinde bizimle yan yana yürüyün.

Bu faciadan geriye sadece acı değil sorumluluk da kaldı ve bu sorumluluğu biz de sizinle paylaşıyoruz. Sevdiklerimizi geri getiremeyiz ama bundan sonrası için mücadele edebiliriz. Biz onların geride kalan sesi olarak buradayız. Adalet istiyoruz ve devletimizin bize adalet borcu var.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Hilmi Bey, çok teşekkür ediyorum.

Ya, evet, diyecek bir şey bulamıyorum.

Bence siz yönlendirin.

HİLMİ ALTIN - Tamam.

Ben sözü Zeynep'e vereceğim.

Zeynep'in evladı Ömür benim yan odamdaydı, bilmiyorduk. Şimdi kaderlerimiz de ortak. Canım Ömür...

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Zeynep Hanım, buyurun lütfen.

ZEYNEP KOTAN - Teşekkür ederim.

Ben Zeynep Kotan. Ben kendim bir hekimim ancak 21 Ocaktan sonra artık hekimlik mesaimin yerine artık kendini savunamayacak olan oğlum Ömür'ün ve artık benim çocuğum olan, benim kardeşim olan tüm canlarımızın hakkını korumak, onların hayattan koparılışının hesabını sormak için verilecek mücadele aldı ve bu hesap sorulana kadar da mesaim budur.

Ben Hilmi'nin yan odasında kaldığını sonradan öğrendiğimiz Ömür Kotan'ı kaybettim; oğlumu. Ömür, o otele Başkent Kayak Kulübünde gönüllü kayak eğitmen yardımcısı olarak gitti. Benim ve babasının ona tembihi sorumlu olacağı çocuklara çok dikkat etmesi, bir an bile gözünü onlardan ayırmamasıydı. Ömür sorumluluğunu layıkıyla yerine getirdi, burada bulunan Buket Hanım var, onun kızından ben bu haberleri aldım ancak kendisi sorumsuzluğun ve vicdansızlığın kurbanı oldu. Üzüntüm ve öfkem tarifsiz. 21 Ocak günü, o günün korkunç anıları bir an bile olsun buradaki herkes gibi benim de zihnimden çıkmıyor.

Biricik oğlumu kaybetmiş olmak zaten acıların en büyüğüken bir de o gün orada bize yaşatılanlar var bu acıyı katlayan. Ben önce biraz bunlardan bahsetmek istiyorum. Hilmi içerdeki can pazarını anlattı, ben de size dışardaki can pazarını anlatayım: Biz yangın haberini sabah yedi buçukta haberi televizyonda izlemiş olan bir arkadaşımızdan öğrendik. Gece üçte, belki de daha önce başlamış bir yangını, oğlumun kaldığı otelde çıkan yangını herkes gibi biz de haberlerden duyduk. Önce "3" denildi vefat sayısı, sonra 10'a çıktı ve uzunca bir süre de gerçek sayı söylenmedi. Oysaki sonradan okuduğumuz ölüm raporlarında oğlum ve pek çok kişinin saat altıda morga getirildiğini okuduk yani ben uyurken oğlum artık bu dünyada değildi ve bana haber veren bile olmamıştı. Bize yangını haber veren arkadaşımızla Bolu yolundayken çaresizce telefon açıyorduk dört bir yana bir haber alabilmek için Ömür'den. Oğlumun oda arkadaşı Eren'in anne ve babası Ezgi ve Eray'a ulaştık bir şekilde, onlar da bizden farksız hâldeydi. Ömür ve Eren'le aynı odayı paylaşan Ege ve Yiğit'e ulaştığımızda kendilerinin kurtulup yan otelde olduklarını Eren ve Ömür'den

ise bir haber alamadıklarını söylediler. Ömür ve Eren'in gönüllü eğitimci yardımcılığı yaptığı Başkent Kayak Kulübünün sorumlu hocası Metin Güneş Bey'e de -denesek de- uzun süre ulaşamadık, ulaştığımızda Ömür ve Eren hakkında onun da bir fikri yoktu; çaresizdik. Yakınlarımızı devreye sokarak 112 ve Jandarmadan Ömür'ü soruşturmaya başladık. Bolu'ya ulaştığımızda önce Ömür ve Eren'in fotoğraflarıyla tüm hastaneleri gezdik. O sırada, Eray izin verilmediği hâlde zorlukla otele ulaşmayı başarmıştı, ortalığın savaş alanı gibi olduğunu, bilgi alamadığını söyledi. Hastanelerde bulamayınca biz de otele çıkmaya karar verdik. Jandarmadan ricayla bir araçla yukarı çıkmayı başardık. Orayı gördüğüm an ben anlamıştım buradan artık canlı kimsenin çıkamayacağını. Otel hâlen yanıyordu, saat muhtemelen öğlen on iki gibiydi. Ortalık mahşer yeri, doğru dürüst bilgi veren kimse yoktu. Arada Ömür ve Eren'in Jandarma karakolunda görüldüğüne, başka bir otele götürüldüğüne dair haberler geliyor; bir an için umutlanıp sonra yine hayal kırıklığına gömülüyorduk. Tüm bu zaman boyunca tek bir yetkili dahi bizi arayıp herhangi bir bilgi vermedi. Sadece kendimiz ve etrafımızda bizimle birlikte çabalayan ailemiz, dostlarımız çaresizce Ömür'ü arıyorduk. Akşam dörde kadar otelin çevresinde koşturduktan sonra tekrar hastanelerde aramak için bir araca bindik. O sırada, kendisi de hekim olan teyzem arayarak haber geldiğini, Köroğlu Devlet Hastanesine gitmemizi söyledi. Artık en başından beri korktuğumuz başımıza gelmişti; morg kapısındaydık. Eşime fotoğraflar göstermişler, tanımış. Sonra teşhis için bir süre beklettiler. Âdeta bir kâbus, hayatımız bir anda dehşete dönüşmüştü. Çevremde insanlar ağlıyor, bağırıyor, çaresizlik içinde bekliyorlardı. Teşhis için önce eşim sonra ben morga girdik. Eşim önce girdi ki hani ben dayanabilir miyim diye. Ben dedim ki: Bu benim son şansım oğlumu görmek için, bir tarafım girmek istemiyor, bir tarafım diyor ki: "Ona dokunmak için bu senin son şansın." Buz gibiydi. Daha geçen akşam telefonda görüntülü konuştuğum, on-line dersine girdiğini, kayak eğitmenliğinde çok yorulduğunu ama çok şey öğrendiğini keyifle bana anlatan oğlum orada öylece yatıyordu. Bir süre sonra onu bir cenaze aracına koydular ve dediler ki: "2 cenaze daha var, Adli Tıp'a götürülecek. Bekler misiniz?" Bekleriz dedik, artık beklenmeyecek bir şey yok. O cenazelerin sevgili Hilmi'nin eşi Kübra ve kızı Alya olduğunu, daha dün beraber konuşurken fark ettik. Ardından oğlumun paramparça kıyafetlerinin ve ayakkabılarının olduğu iki poşete sarılarak yaptığım dönüş yolculuğu, oğlumsuz.

Çaresizlik ve yalnızlık neymiş biz o gün anladık, öğrettiler. Oteldeki canlarımız o katliam gecesini nasıl kendi kaderlerine terk edildilerse biz de 21 Ocak günü kendi kaderimize ve çaresizliğimize terk edildik. Sonrasında yaşananlar da bundan farklı olmadı ve olmuyor maalesef. Biz çok hızlı bir şekilde adli süreci başlattık. Kayıp yaşayan ya da oradan kurtulan kişilerle bir araya geldik, süreci birlikte takip etmeye başladık artık bir aile olduk ancak adli süreç çok yavaş ilerliyor. Bugün 100'üncü gündeyiz, ne yazık ki otel misafirlerinden ve çalışanlardan hâlâ ifadesi alınmayan pek çok kişi var. Hilmi bile ifadeye çağırılmadı ve ancak kendi başvurusuyla ifade verdi. Bu kadar alınmamış ifade varken nasıl bir iddianame hazırlanıyor bilmiyorum. Tutuklanmayan otel yönetim kurulu üyelerinin olaydan iki ay sonra bile ifadeleri alınmamıştı. Serbestçe dışarıda dolaşan bu kişilerin otel çalışanlarının ifadeleri üzerinde baskı oluşturabileceği, delil karartma çabalarının olabileceği endişelerimizle biz sürekli bu konuya dikkat çekmeye çalıştık ancak altmış beş gün sonra haklarında tutuklama kararı çıktı. Bilirkişilerle yapılan Meclis komisyon toplantısı tutanaklarında -ki bunların hepsini biz satır satır okuduk, her birinizi aslında tanıyoruz- içimiz acıyarak okuduklarımız bu kaygılarımızda çok da haksız olmadığımızı gösterdi. Hayatının en ağır acısını yaşayan, canından can koparılan bizler, şimdi bir de yargı süreçlerinin takipçisi olma yükümlülüğünü üstleniyoruz. Yasımızı yaşamayı bile lüks sayıp yüreğimizi sıkıştıran ayrıntıların yer aldığı savcılık dosyasındaki belgeleri, bilirkişi raporlarını, komisyon tutanaklarını satır satır okumak zorundayız. Bu ülkede alınının teriyle çalışan, üreten, devletine vergisini ödeyen, ülkesine faydalı evlatlar yetiştiren bizlere bunlar reva görülmemeliydi. Cumhurbaşkanımızın "Aile Yılı" olarak ilan ettiği 2025 yılında yüz yıllık cumhuriyet tarihimizin en büyük aile katliamını yaşadık. 36 çocuğumuzun gelecekleri ellerinden alındı, pırl pırl 78 canımızı kaybettik. Aile Yılı'nda biz onlarca aile paramparça olduk. Bu yüce Mecliste bizleri temsil etmekle yükümlü olan sizlerden beklentimiz, bu süreçte her duruşmada yanımızda olmanız, başka canların böyle kaybedilmemesi, masum insanların bizim yaşadığımız kâbusu yaşamaması için vereceğimiz mücadelenin her anında bizimle yan yana yürümenizi istiyoruz. Tarihî bir sorumluluk üstleniyorsunuz.

Ben şimdi sözü Ömür'ümle aynı acı kaderi paylaşan sevgili Eren'imizin babası, can dostum Eray'a bırakıyorum.

RIZA ERAY BAĞCI - Sağ ol Zeynep.

Ben Eray Bağcı. Bugün tam 100'üncü günde eşim Ezgi'yle beraber 15 yaşındaki oğlumuz Eren'in hatırasıyla karşınızdayız. Biz sadece evladımızı kaybetmedik; canımızı, yol arkadaşımızı, geleceğimizi yitirdik ve maalesef göz göre göre. Eren'imiz hayat doluydu, gözlerinin içi gülerdi, saygılı ve duyarlıydı ama en önemlisi mutluydu çünkü bizler Eren'e sadece sevgi verdik anne ve babası olarak. Akıllı ve çalışkandı benim oğlum. TED Ankara Kolejinde Bilim İnsanı Programı'nda burslu olarak okuyordu, arkadaşlarına derslerinde yardımcı oluyordu, gönüllü olarak kayak eğitmenliği yapıyordu. Eğer bugün aramızda olabilseydi eminim ki sizler toplantıdan sonra yanımıza gelip Eren'in ne kadar özel bir çocuk olduğunu söylerdiniz bize çünkü Eren insanlara nasıl biri olduğunu çok kısa bir sürede hissettiriyordu. Bizim Eren'imiz yok artık. Bunun sebebi de bir kaza değil. Bunun bir kaza olmadığını da bizler iddia etmiyoruz, bilirkişi raporları ve Meclis araştırması komisyonu tutanakları bize şunları açıkça söylüyor: Otelin LPG tesisatı mevzuatlara ve standartlara aykırıydı. Vanalar ulaşılabilir yerdeydi, otomatik gaz kesme sistemleri yoktu. LPG iletim hattı uygunsuz eklentilerle insanların yemek yediği alana taşınmıştı. Yangın alarmı çalışmıyordu. Yangın tüplerine kimse ulaşamıyordu, yerlerini bilen yoktu çünkü bu yangın tüpleri ya yoktu ya tarihleri geçmişti ya da dolapların arkasına konulmuştu. Personel yangın eğitimi almamıştı, yangınla nasıl mücadele edeceklerini bilmiyorlardı. İlk dumanı gördüklerinde kaçtılar zaten, hepimiz izledik o görüntüleri. Bizim canlarımızı kurtarmak yerine -ki bu görevlerdir otel çalışanlarının- kendi canlarını kurtarmanın derdine düştüler ve maalesef olaydan sonra bilinçli ya da bilinçsizce delillerin karartıldığını ya da gerektiği gibi korunmadığını söyleyen ifadeler var. Bizler evlatlarımızın, ailelerimizin hatıralarına, eşyalarını ulaşamazken, bizim olay yerine yaklaşmamıza izin dahi verilmezken otel sahiplerinin ve çalışanların günlerce otele girip çıktığı yine, sizin toplantılarınızın tutanaklarından üzüntüyle öğrendiğimiz gerçekler. Benim evladımın geriye sadece bu bileklik kaldı, sadece bunu alabildim ve ben şanslıyım çünkü canlarının hiçbir eşyasına, hatırasına ulaşamayan bir sürü ailemiz var aramızda. Bilirkişi raporları ve Meclis Araştırması Komisyonu tutanaklarında şu açıkça yazıyor: "Yangının nasıl yayıldığını, nasıl beslendiğini günler sonra anlayabildik çünkü olay yeri korunmamış, deliller yerinden oynatılmıştı." Şimdi, sizlere sormak istiyorum: Bir otelde yangın alarm sistemi çalışmıyorsa, yangın tüpü ulaşılabilir bir yerdeyse, LPG tesisatları mevzuata ve standartlara aykırıysa, yangın sonrası kanıtlar

kaybediliyorsa ve kamera kayıtları siliniyorsa biz buna hâlâ bir kaza ya da felaket diyemeyiz; bu bir cinayet. Biz adalet istiyoruz Eren'imiz için, hayatını kaybeden tüm canlarımız için; bir daha böyle bir cinayet yaşanmasını diye karşınızdayız. Gerçekler saklanmasın, eksikliklerin üstü örtülmesin, delil karartmalar görmezden gelinmesin, sorumlular adalet önünde hesap versin ve cezalarını çeksinler. Yiten canlarımızı bize geri veremez hiç kimse ama adaleti sağlayabilirsiniz. Bilin ki adalet sağlanmazsa yarın başka Erenler, başka canlar yitip gidecek. Hilmi'nin ve Zeynep'in söylediği gibi, siz Değerli Komisyonun üzerinde tarihî bir sorumluluk var; vicdanınızın sesini dinleyin, bizim çılgınlığımıza kulak verin.

Son olarak, Gazi Meclisin kıymetli üyeleri, sizden beklentimiz şudur: Bu cinayetin yaşandığı otelin ya da yerine başka bir otelin tekrar faaliyete geçmesine izin verilmemesini talep ediyoruz. Yaşananların unutulmaması için bu alanın bir anıt hâline getirilmesini talep ediyoruz. Ayrıca, otelin kurucusu olan ve 2015 yılına kadar şirketin yönetiminde yer alan Mazhar Murtezaoğlu'nun adının verildiği ormanın isminin değiştirilmesini ve yitirdiğimiz canlara ithaf edilmesini rica ediyoruz.

Şimdi, sözü, kendi hayatını hiçe sayarak tekrar otele giren Alp'in ablası ve Yiğit'in de manevi ablası Nihan kardeşime vermek istiyorum.

**NİHAN ECE MERCAN - Teşekkür ederim Eray ağabey.**

Ben Avukat Nihan Ece Mercan, Eray Ağabey'in de bahsettiği üzere, Alp Mercan'ın öz, Yiğit Gençbay'ın manevi ablasıyım. Bugün burada sadece bir kardeş ve evlat acısıyla değil, bir yurttaşın sorumluluk bilinci, acısı ve öfkesinin sesiyle karşınızdayım. Kardeşim Alp Mercan ve en yakın arkadaşı Yiğit Gençbay Kartalkaya'daki yangında insanların hayatını kurtarmak için kendilerini feda etti. 6'ncı kattaki odalarından çok rahat bir şekilde kıyafetlerini giyerek inmişken önce oradaki çalışmalara katıldı, daha sonra sadece bir çocuk, bir insan daha kurtarabilmek için o yanan tabut otele geri girdi ve biz onların bedenlerine 10'uncu katta ulaştık; kimliklerini DNA testiyle teşhis edebildik ve biz onlara son bir kez bile sarılıp öpemedik, biz kardeşlerimizle vedalaşamadık. Onlar kahramandı ama hiçbir kahraman alınması gereken önlemlerin yerini tutmamalıdır. Bu yaşanan bir doğal afet değildi, bu bir kaza hiç değildi; bu olay, açık biçimde, önceden öngörülebilir ve önlenebilir nitelikte olup bilinçli tercihlerle alınmayan önlemlerin bir sonucuydu. Bu felaket açık bir ihmalkârlığın değil, hukuken olası kast sayılabilecek sorumsuzluğun sonucudur. Kendimi tanıtırken ilk başta avukat olduğumu söylememin amacı budur, hukuki süreçleri bilerek sizin karşınızdayım. Daha acısı ise benim kardeşlerim eğer Avrupa Birliği vatandaşı olsaydı ve Avrupa Birliği'nin öngördüğü bir turizm acentesiyle bu otele gitselerdi şu an hâlâ hayattaydılar ya da Hilmi Ağabey ailesiyle geri dönmeseydi ya da Eren hayal ettiği gibi yurt dışında okumaya gitseydi Avrupa Birliğinden buraya bir tur operatörüyle gelselerdi bu çocukların hepsi hâlâ hayattaydı çünkü bu tabut otel hâlâ faaliyette olamayacaktı. Bunu ben söylemiyorum, bunu Komisyon raporundan okuduğum üzere, TÜRSAB Hukuk Başkanışmanı Sayın Ferhat İlker Ünsever söylüyor ve şu şekilde ortaya koyuyor, diyor ki: "Eğer Kartalkaya'daki otele yabancı bir tur operatörünün müşterileri ya da daha açık bir ifadeyle Avrupa Birliği vatandaşları gidiyor olsaydı bu katliam hiç yaşanmayacaktı. Çünkü Avrupa ülkelerinde turizm tesislerinde yangın güvenliği yalnızca bir afet kapsamında değerlendirilmiyor, iş sağlığı ve güvenliği kültürünün ayrılmaz bir parçası hâline geliyor. Otellerde yangın önleme ve müdahale sistemleri operasyonel süreçlerin doğal bileşimi hâline geliyor." Ama biz burada ne yaşadık? Biz burada göz göre göre, yıllardır bilinen eksikliklere rağmen hiçbir ciddi önlem alınmadan insanların ölüme gönderildiği bir düzenle karşı karşıya kaldık. Bu sadece bir ihmâl değildi, burada muhtemel sonuçların öngörüldüğü ama buna rağmen hiçbir şey yapılmadığı bir durum söz konusuydu. İşte bu nedenle bu olay Türk Ceza Kanunu açısından da olası kasttı, bir başka deyişle bu yangın yaşanacaktı, bu belliydi, bu tespit edilmişti, önlenebilirdi de ama önlenmedi sonuç 78 kişi vefat etti, 36'sı çocuktu.

Peki, bizde ne oldu? Bizim ülkemizde ne oldu? Avrupa Birliğinden bahsettim. Elimizde bilirkişi raporu var, Komisyon tutanakları var; ben size kısa bir özet geçeyim: Otelin yöneticileri yangın güvenliği açısından ciddi eksikliklerin olduğunu, yangın olduğunda kimsenin kurtulamayacağını gayet biliyorlardı; buna rağmen oteli açık tuttular çünkü paralarını düşündüler. Yangın başladığında içeride bulunan misafirlere zamanında kimse haber vermedi, tahliye planı devreye sokulmadı çünkü ayrıcalıklı misafirler ve otel sahibinin yakınları vardı. Otel yöneticileri ve yakın çevreleri öncelikli olarak kurtarıldı çünkü diğer türlü tahliye edilemeyecek en üst kattaki odalardaydı, diğer konuklar kaderine yani ölüme terk edildi. Görüntü kayıtlarında da bu tespit edildi, özel araçlarla tahliye edildikleri, diğerlerine ise yardım ulaştırılmaya zahmet edilmediği ortaya çıktı. Personel araçları kurtarmaya çalıştı, otopark kapısını açarak yangının oksijenle büyümesine sebep oldu. Tüm bu verilen beraber değerlendirildiğinde de buna basit bir şekilde taksir, bilinçli taksir diyemeyeceğiz. Türk Ceza Kanunu uyarınca bir eylemin sonucunu öngörebiliyorsanız o hâlde ama sonucunu kabullenerek ne olursa olsun hiç önemli değil diyorsanız, bu kanun tanımına göre ve gerçekçeye göre olası kasttır ki bu olayda da aynen bunu görebilirsiniz.

Kardeşim Alp yaşarken bir pankart taşıyordu, eminim ki hepiniz bir yerlerde görmüşsünüzdür, üzerinde aynen şöyle yazıyordu: "Siz sanıyorsunuz ki hep tanımadıklarınız ölecek." Ama o gün orada tanımadığınız bir kahraman değil, artık bu ülkenin tanımak zorunda olduğu bir vicdan öldü, orada bir vicdan yandı. Bugün, bu Meclis Alp Mercan ve Yiğit Gençbay'ın adına yalnızca bir kahraman olarak değil, bu ülkede turizmde, iş güvenliğinde, kamu denetiminde yeni bir sayfanın açılmasına vesile olarak bir simge olarak kaydetmek zorundadır. Bu katliam örtbas edilemez "takdiri ilahi" denilerek geçiştirilemez. Bu Meclis kamu adına görevini yaparken denetimsizlik zincirini kırmalı ve bu yangının hesabı tırnak kadar dahi sorumluluğu olan herkesten hukuk önünde mutlaka sorulmalı. Öyle bir emsal karar çıkmalı ki, artık, herkes sorumluluğun ve altına imza attıkları kağıdın, belgenin, raporun ne demek olduğunu anlamalı. Herkes yaptığıının ve yapmadığının sonucunu kabul etmeli. "Bir imza attım, bir şey olmaz." "Ben bir şey yapmadım." "Ben burada gölge yönetim kuruluydum." "Ben burada yardımcı denetçi idim." diyen kurumlar, kuruluşlar ve yönetim kurulu üyelerinin artık imzasının ne demek olduğunu anlaması gerekiyor, imzalarının sorumluluğunu alması gerekiyor. Bir imzayla ülkeler kuruluyor, bir imzayla ülkeler dağılıyor; artık anlamamız gerekiyor, imza sorumluluğudur, imza yetkidir.

Ben kardeşlerimi geri getiremeyeceğim ama onlar gibi başka canlar yitip gitmesin diye buradan tüm yetkililere sesleniyorum: Bu mesele sadece duvarları yanan bir otel meselesi, bir tabut otel meselesi değil. Bu insan hayatını hiçe sayan sistem, denetim süreçleri, ruhsat verme süreçleri, tur operatörleri yeniden yapılandırılmalı. Kardeşim Alp Mercan ve Yiğit Gençbay'ın adı bir kahramanın adı olarak anılsın, evet ama onların adı aynı zamanda, bu ülkede turizmde, güvenlikte, denetimde yeni bir sayfanın açılmasına da vesile olsun; aksi takdirde, bu felaketin siyasi ve vicdani sorumluluğunu hepimiz taşıyoruz.

Şimdi sözü, bu katliamda 2 evladını kaybeden yani 16 yaşındaki Nehir'i ve 13 yaşındaki Doruk'u kaybeden Duygu ablama bırakmak istiyorum.

DUYGU CAN - Teşekkür ederim Nihan.

Becerebilirsem ağlamadan konuşmaya çalışacağım.

Ben bir öğretmenim, edebiyat öğretmeniyim ama her şeyden önce bir anneyim, her öğrencime evladım gibi yaklaştım, onları korumaya, büyümeye, aydınlık bir geleceğe hazırlamaya çalıştım, aynı şefkati, aynı tavrı 2 çocuğuma da göstermeye çalıştım. Nehir ve Doruk isimlerini doğadan aldılar ama şimdi biliyorum ki bir annenin, bir öğretmenin sevgisi yetmiyormuş. Ben sadece evlatlarımı değil, mesleğimi, hayata dair tüm çabamı da o gün toprağa verdim. Şimdi soruyorum size: Kim bir anneye, bir öğretmene "Senin yetiştirdiğin çocuklar bu ülkede güvende." diyebilir? Kim verebilir böyle bir sözün ağırlığını, böyle bir kaybın hesabını.

21 Ocaktaki katliam gecesinden, öperken bile incitir miyim diye imtina ettiğim 13 yaşındaki oğlum Doruk ve 16 yaşındaki kızım Nehir'den bana kalan dünyanın tüm rüzgârları bir araya gelse silinmeyecek olan o is kokusu. Katliamın yaşandığı yer, yangının dumanı, insanların çırpınışı, gözlerdeki dehşet, hepsi önümdeydi ama karşımda ne bir yetkili ne bir muhatap ne bir yön vardı. Uçan kuşa bile sormaya hazırdım ama hiçbir cevap alamadım, umudumu kaybetmeden akşama kadar yanıt aradım. O hâlde, ben akşama kadar bekletildim. İçimde bir ses hâlâ "Bulacaksın." diyordu. Bir mucizeye, birinin çıkıp "Çocukların iyi, seni bekliyorlar." demesine inandım. Umudum elimden alınana kadar bekledim.

Kızım Nehir, o son gün beni arayıp "Anne, dua et, bugün arkadaş edineyim." dedi. Edinmişti de o gün Şaban Ağabey'imizin torunu Pelin'le arkadaş olmuştu, bunu telefonundaki son fotoğraftan gördük. Yüzü gülüyordu, çocuktu, o arkadaşlığın kısacık ömrüne sığacak son bağı olduğunu bilemeden. Oğlum Doruk küçücük yaşında koca bir yürekle balı bir ses kaydı bıraktı. "Anne, yardım et." "Anne, bizi kurtar." demedi "Anne, seni seviyorum." dedi ve benim çocuğum öleceğini bile bile bana bu ses kaydını bıraktı, bırakmak zorunda kaldı. Gücünüz varsa dinleteyim.

(Hatibin cep telefonundan bir ses kaydı dinletmesi)

DUYGU CAN - Benim çocuğum öleceğini biliyordu ve ben anne olarak şunu demek zorunda kaldım: Keşke uyanmasaydı, keşke korkmasaydı. Ben bu Komisyondan 13 yaşındaki oğlum canım Doruk'un cesaretini bekliyorum.

O gün, orada her şeyin tam ortasıydık ama hiçbir şey bilmiyorduk, ne bir açıklama ne bir yönlendirme ne bir destek ne bir anlayış. Üstelik birisi yanıma yaklaştı, "Vali Bey üzülüyor, burada ağlama." dedi bana. Ben ömrümü adadığım evlatlarımı kaybederken acım bile rahatsızlık sayıldı, gözyaşlarım bile bastırılmak istendi; o an anladım, biz orada yalnızdık.

Şimdi, tekrar size soruyorum: Bu Komisyon neden kuruldu? Bu Komisyon hiç kurulmamalıydı, böyle bir gerekçeyle bizler burada olmamalıydık. Bu önlemler, bu araştırmalar bu katliam olmadan önce yapılmalıydı. Ben bu ülkede anne olmanın bedelini böyle ödememeliydim, çocuk doğurmanın, büyütmenin, uğruna yaşamamanın karşılığı bu olmamalıydı. Yaşadıklarım sadece bir annenin değil bu ülkenin vicdanının taşınması gereken bir acıdır. Benim evlatlarım geri gelmeyecek, biliyorum, saçının bir telini getiremeyeceğiz, onu da biliyorum ama çocuklarımın uyandığını ve korktuğunu biliyorum. Bu Komisyonun, bu Meclisin görevi başka Nehirler, başka Doruklar yanmasın diye artık bir adım atmak olmalı. Birkaç saat önce sapsağlam olan çocuklarını insan eliyle gerçekleşen bir katliama kurban veren bir anneye "Başınız sağ olsun." yetmez, yetmez. Ben çocuklarımın son fotoğrafını, son sesini kalbimde taşıyorum. Artık, Doruk'umun son sesini sizler de kalbinizde taşırsınız. Artık, bu ülke de onların adını, onların masumiyetini taşıyın istiyorum çünkü hiçbir çocuk kaderine terk edilmemeli. Evlatlarını kaybetmiş bir anneye "Ağlama." denmemeli. Sizden bir anne ve bir öğretmen olarak net talebim şudur: Bu Değerli Komisyon üyeleri olan sizler, duruşmalar boyunca bizlerle yan yana yürüyün.

Ben sözümü sonlandırırken hayatının yarısını orada kaybeden Yaprak kardeşime veriyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Yaprak Hanım, buyurun lütfen.

YAPRAK YEŞİLADA YALÇIN - Teşekkür ediyorum.

Ben de olay gecesini ailemle beraber oteldeydim. Yangında eşim Atakan Yalçın ve 10 yaşında olan küçük kızım Elif Derin Yalçın'ı kaybettim, 15 yaşındaki büyük kızım Defne'yle birlikte kurtulduk ancak arkadaşlarımın da söylediği gibi, tarifsiz bir acı içindeyiz.

O gece yaşadıklarımızı ve gözlemlerimizi biraz paylaşmak istiyorum. Bizim o gece oteldeki ilk gecemizdi, 3 aile olarak biz bu tatile karar vermiştik, çocuklarımızı mutlu etmek istiyorduk ara tatil olduğu için. Özellikle Derin ve Alya -Hilmi de bahsetti-bebeklikten beri arkadaşlar ve bizden hep isterlerdi "Beraber bir tatile gidelim." derlerdi. İlk defa gerçekleştirdiğimiz bir tatildi bu ve çok heyecanlılardı, gün sayıyorlardı, odalarında ikisinin de Alya'yla buluşma, Derin'le buluşma için gün saydığı takvimleri hâlâ duruyor. Bu heyecan maalesef yarım kaldı, maalesef bugün buradayız. Derin'in bana en son söylediği cümle şuydu: "Ben daha ölmek istemiyorum, daha yapacak çok şeyim var."

Derin, hayalleri olan bir çocuktu, tıpkı bu yangında kaybettiğimiz diğer 35 çocuğumuz gibi. Onların hayalleri ellerinden alındı. Bir anne için evladının son sözünün bu olması ne kadar büyük bir çaresizliktir. Hiçbir şey yapamadım.

21 Ocak bizim için bir milat oldu; o tarihten sonra hiçbir şey artık aynı değil. Hep şu düşünceyle yaşıyorum: Biz nasıl kurtulduk ama onlar kurtulamadı? Düşündüğümde tek bir şey geliyor, bütün her şeyi dinlediğimde, o da şans. Biz nasıl kurtulduk peki? Biz o odadan çıktığımızda koridorda yoğun bir duman vardı, göz gözü görmüyordu, birbirimizi kaybettik. Şans eseri ben kendimi başka bir odada buldum, kendimden geçmek üzereydim, beni içeri almışlar, içeri, yardımsever bir aile ve tesadüf eseridir ki yine kızım Defne de oradaydı. Yani ben bugün onu da kaybetmiş olabilirdim ama tesadüf ya bu, birlikteydik.

Otelin ön cephesine baktığı için oda nispeten daha az duman vardı ve de biz yandaki sundurmaya camdan inmek suretiyle kurtulduk. Burada hiçbir şekilde bu sırada koordineli bir müdahale ve yardım yoktu, ortada bir yetkili bile görmedim, herkes kendi çabasına terk edilmişti âdeta. Oda penceresinden aşağıya bağırdık "Ne yapalım, nasıl çıkalım, yardım edin!" diye. Orada bize tek söylenen şey "Bekleyin, itfaiye geliyor." oldu. Bir yandan odaya duman doluyor ve size tek söylenen şey

"Bekleyin." Aşağıya bakıyorsunuz, büyük bir kaos, büyük bir başıboşluk ve sadece iyi niyetli insanların inisiyatifine kalmış bir çaba var ama bu ölçekte bir yangında canları kurtarmaya yetmiyor tabii ki.

Ben bir uzman değilim, zaten uzmanlar görevlerini yapıp oradaki eksiklikleri anlattılar ama oraya indiğimde, otelin önüne indiğim zaman otelin yangınının boyutunu o zaman idrak etmeye başladım ve daha hâlâ itfaiye gelmemişti, insanlar camdan bağıırıyordu, yardım bekliyorlardı. İtfaiye geldiği zaman da ben otelinin önündeydim, itfaiye faaliyet bile gösteremedi, arka tarafa geçemedi çünkü otelin konumu buna izin vermedi, otelin önünde arabalar park edilmişti, ön cepheye bile yanaşamadı, arabaların çekilmesini beklemek zorunda kaldı. Dolayısıyla yani ben o zaman şunu sordum: Burada niye bir itfaiye merkezi yok? Buraya böyle bir turizm merkezi açılıyorsa, bunca insan buraya davet ediliyorsa neden burada böyle bir konuşlanmış bir merkez yok? Neden kriz müdahalesi yok? Niye herkes kendi başının çaresine bakmak zorunda? Yani bunlar o gün ve ondan sonra benim kafamda hep büyüyen sorular olarak kalmaya devam ediyor.

Siz, değerli Komisyondan da en büyük ricam, arkadaşlarımla da ilettiği gibi, bütün bu soruların cevaplarının bulunması ve bundan sonrası için, başka canlarımızı yitirmememiz için, gerekli önlemlerin alınması için gereken neyse yapılması.

Ben sözü, yine, yangında kaybettiğimiz Özüm'ün ablası Müge'ye vermek istiyorum.

Teşekkür ediyorum.

MÜGE KARATAŞLI - Teşekkür ederim.

Sayın Komisyon üyeleri, hepinize merhaba diyorum öncelikle.

Tabii, onca hikâye dinledikçe tekrar tekrar başa dönüyoruz, tekrar tekrar aynı üzüntülerle harmanlanıyoruz. Konuşmak insanın çok zor. Affedersiniz... Burada bulunma sebebimiz, kaybettiğimiz canların adalet arayışındaki seslerini duyurabilmek ve yaşadığımız bu trajedinin boyutlarını anlatabilmek sizlere.

Kardeşim Özüm Karataşlı 21 Ocak gecesi -konuşamıyorum, kusura bakmayın- ihmallerle dolu olan bu yangın faciasında hayatını kaybetti. O gece otel içerisinde olanlar için de büyük bir facia yaşandı, yakınına kaybetmeyenler adına da, gerçek bir can pazarı yaşandı orada. En acı verici olan olay bu olayın aslında önlenabilir olmasıydı. Yangın çıktığı esnada bize haber verilmiş olsaydı o "altın zaman" dediğimiz zaman diliminde şu anda burada bu tablo içerisinde o yanmış otelin üstüne yerleştirilen fotoğraflara bakıyor olmayacaktık veya buradaki aileler bunca acılarla yoğrulup haklarını aramak durumunda kalmayacaktı.

78 canın kaybı sadece bizleri değil, tüm toplumu derinden etkiledi çünkü Nihan'ın da söylediği gibi, benim de her zaman söylediğim gibi, bizi yanan bir tabutun içerisinde alev alev ateşlerle ölüme terk ettiler ve maalesef 78 canın 36'sı çocuktı. Onların tek dileği bu tatilde aileleriyle beraber olup güzel anılar biriktirmektir, maalesef anılar değil, kötü bir şekilde hiç hak etmedikleri ölümle baş başa bıraktılar onları. Bu olay o yüzden facia değildir, kesinlikle katliamdır isim olarak.

Kardeşim Özüm 16 yaşındaydı, hayat dolu, başarılı, sevgi dolu bir çocuktı. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu gerçekten. Bizim bakmaya kıyamadıklarımızı ellerimizden aldılar. Kardeşim Özüm çok yetenekliydi, onu hangi alana koysanız gerçekten o alanda mutlaka başarılar kazanıyordu lisanslı jimnastik, resim, müzik, voleybol, yüzme her alanda başarılarla imza atmış çocuktı ama bence en önemli başarısı insan olmasıydı. Kedi, köpek, doğa, her şeye ayırmısız sevgisini gösterirdi, merhametli, sevgi dolu bir çocuktı, bizim ailemizin de fındık kurduydı, bizim neşe kaynağımızdı Özüm, bazen de akıl hocamızdı. Kaybettiğimiz diğer canlarımız gibi -hepsini bir bir tanıma ve anlama durumunda kaldık, artık aile olduk- hepsinin de kariyer açısından çok yetenekli çocuklar olacağı o kadar aşikârmiş ki. Onların nerelerde olmasını düşünüyorduk ama onları nerelere koydular?

Biz başkalarının da bu acıyı yaşamaması adına daha sık denetimler, daha güvenli önlemler alınması gerektiğine inanıyoruz. Bu felaketten herkesin söylediği gibi, ders çıkartmalıyız, tekrarlarının yaşanmaması adına hepimizin bir sorumluluğu var. Bu davanın sadece adalet arayışı olmadığını, aynı zamanda halkın güvenliği için de önemli olduğunu vurgulamak istiyorum.

Ben hemen olay gecesine dönmek istiyorum. Biz ailecek Kartalkaya'ya gittik, Özüm çok istemişti Kartalkaya'ya gitmemizi. Kartalkaya'ya gittik, o gün çok güzel bir gün geçirdik ve saat on bir buçuk gibi odamıza çekildik. Ablam, ben ve Özüm aynı odada kalıyorduk, babam ve Nilgün abla -kendileri sağ tarafta yer alıyor- onlar da bizim yan odamızda kalıyorlardı. On bir buçukta odaya girdiğimizde her zamanki gibi... Biz tatile gittiğimizde kardeşler olarak bir odada kalırız ve birkaç saat şakalaştıktan ve güldükten sonra uykuya dalarız. O gün yine çok güzel bir gündü, gülüp eğlendik biraz, sonra ablam dedi ki: "Sabah erken kalkacağız, artık yatmanız gerekiyor." Özüm sanki hissetmişçesine yatağa yatarken -bu bana çok dokunan bir kısım- bir anda yatağından kalkıp "Ablacığım, beni ne kadar seviyorsun?" dedi. "Özüm, nereden çıktı şimdi bu soru, hadi yat, erken kalkacağız." dedim. Defalarca sordu, 3 kere sordu, arka arkaya sordu. Ona "Erken kalkacağız. Hadi Özümçüğüm, yat, uyu. Seviyorum, hadi, yat, uyu." deyip geçiştirdim, keşke onu ne kadar sevdiğimi anlatabilseydim. Sonrasında yattık. Saat iki çeyrek gibi, iki çeyrek civarı... Ablamın yanında yatıyordum, Özüm yan yatağımızda yatıyordu. Ablam sürekli rahatsız oldu, dönmeye başladı yatağında. "Abla, ne oluyor?" dedim, "Ya, birileri, çocuklar koşuyor galiba, uyuyamıyorum." dedi. Zaten bu olaydan on beş, yirmi dakika sonra kapımız şiddetli bir şekilde çalındı. Nilgün abla tesadüfen uyanıyor, camdan baktığında camın kırmızı olduğunu görüyor ve camı açtığında alevlerin yukarılara doğru ulaştığını görüyor. Hemen koşarak bizim odaya geliyor ve kapıları yumruklayarak bizi uyandırıyor. "Koşun! Koşun! Yangın var, çabuk üstünüzü giyin!" dedi Nilgün abla ve biz bir anda yani yataktan nasıl kalktığımızı bilemedik çünkü Özüm zaten çok panik bir kızdı, her şeyde, piyano çalarken de öyle, ders çalışırken de öyle, bir yere gidecekken de öyle, hep çok panikti Özüm. Özüm o şeyle bir anda kendini dışarı atıyor, koridora, arkasından koştum, "Özüm buraya gel, üstümüze bir şeyler giymemiz gerekiyor." dedim, kendisi odaya geri geldi. En son hatırladığım, Özüm üstüne siyah bir kazak geçirmişti ve ben üstüme bir şeyler ararken bir baktım, Özüm odada yok. Hemen arkasından çıktım, o sırada çok hafif bir duman vardı koridorda ve kendisini asansörün kapısında gördüm. Asansörün kapısını tutan, büyük ihtimalle yine kaybettiğimiz canlarımızdan bir tanesi, o da panik olmuş, "Hadi, çabuk, aşağı iniyoruz, hadi, çabuk olun!" diye bağıırıyordu. Özüm de asansöre binip "Hadi, Müge abla, annem ve babamı da çağır, çabuk olun, çabuk olun!" diyerek o sesini en son süzülürken boşluğa doğru öyle duydum. Sonrasında Özüm aşağı indi. Ben bir yanda babamın odasına gittim. Babam o kadar kendinden emin ki orasının beş yıldızlı otel olduğundan, orada hiçbir şey olmayacağından, hiçbirimizin canına bir şey olmayacağından o kadar emindi ki "Ya,

sakin olun." diyor. Babam o kadar sakın ki... Ben daha önceden küçük bir yangın daha atlatmıştım, yangının ne kadar hızlı büyüdüğünü biliyorum. "Baba, ne olur, çabuk ol." derken biz üstümüzü giyinip koridora çıktığımızda zaten koridor duman içindeydi ama inanın, Özüm'ün ve diğerlerinin, yani işte, Hilmi'nin de söylediği gibi kurtulmuş olabileceklerini düşünüyorsunuz. Sonra o dumanın içerisinde babamla ablam yangın merdiveninin kapısını açtıklarında inanılmaz bir duman çarptı yüzümüze, anında kapattık çünkü daha çok duman oldu koridor o kapıyı açınca. Ahşaptan yapılmış kapı, hepinizin de bilgisi olduğu gibi, içerisi halıfleks kaplanmış olan o yangın merdiveni boşluğu... Biz o kapıyı kapattık.

Tabii, aşağıdan, yukarıdan sesler geliyor. "Camları kırın! Camları kırın!" diye sesler duyduk ilk başta fakat sonradan işte camların kırıldığına ne kadar aslında ters etki yarattığını fark edip "Kapıları kapatın." denilmeye başlandı kırılan camlardan alevlenmesin alevler diye. Kapılar kapatıldı bir şekilde, oraları geçiyorum. Gerçekten can pazarı yaşandı yani hepimiz gerçekten hangi deliğe saklanacağımızı, nereden bir kaçış bulabileceğimizi, nasıl ölmeyeceğimizi planlamaya başladık artık. Camlar kırılıyor, kapılar kapanıyor, bir şeyler oluyor sürekli yani bir kaos var içeride. Sonra bizi Metin hoca odasına çağırdı, "Buraya gelin, buraya gelin." dedi ve biz köşe odalardan bir tanesine kendimizi attık, 8'inci kattaydık. O köşe odalarda... Yani oraya girmesek zaten büyük ihtimalle biz de şu an yaşamıyor olurduk. Hilmi'nin tam karşı odasındaydık biz de. Orada 15-20 kişi varsa bizde de bir o kadar vardı. Kartal Otel'den, sonradan çok ahbab olduğumuz bir ailenin merdiven getirmesiyle biz hayatta kalabildik, kendileri akıl etmişler merdiveni bizim camlara dayamayı, merdiveni dayadılar ve biz aşağı indik.

Tabii uzun bir süreçti bu, bizim inmemiz bir buçuk saati buldu yani detaylarına giremiyorum artık zaten kötü bir süreçti. Ben bir ara kendimi tuvalete kapatıp o kadar ölüme yaklaştığımı hissettim ki, dedim ki: Ölüyoruz, evet, tamam. Bütün aileme sadece göz tarayabildim, hiç kıpırdama bile gelmiyor, Allah metanet veriyor galiba öyle durumlarda ki ben panikatakt hastasıyım, kendimi tuvalete attım, son bir tane mesaj bırakmak istedim gerçekten, "Biz ölüyoruz." dedim ve bunu Instagram'da paylaştım.

Sonrasında, bir buçuk saatin sonunda aşağı indik, saat dört kırk beşi çünkü bir video çekmişim saat dört kırk beşte ve çok kısa bir video ama 1-2 kişinin bağıırışını duyuyorum, saat dört kırk beşte hâlâ itfaiyenin gelmemiş olduğuna dair "İtfaiye geliyor, yolda." diye bağıırıyorlar. Sonraki süreçler, arkadaşlarımızdan da dinlediğimiz gibi maalesef teşhisle sona erdi.

Hepinize çok teşekkür ediyorum bizi dinlediğiniz için, sağ olun.

Sözü ben Nihan'ın kardeşi, Alp Mercan'ın annesi Ceyhan ablaya bırakmak istiyorum.

CEYHAN MERCAN - Ben de Bolu Grand Kartal Otel yangınında oğlum Alp Mercan'ı kaybettim. Oğlum üç günlüğüne gitmişti ve o gün dönecekti. O gün kalktım, sabah sekizde, sekiz civarında haberleri açtığında son dakika haberlerinde otel yangını ve 10 ölü olduğunu öğrendiğimde aklımı yitirdim. Hemen telefona sarıldım, oğlumu aradım ama cevap alamadım, birlikte gittiği arkadaşı Yiğit Gençbay'ı aradım, ona da ulaşamadım. Hemen eşime haber verdim, Yiğit'in ailesiyle iletişime geçerek birlikte hemen sekiz buçuk civarı Bolu'ya hareket ettik. Vardığımızda bizi yan otelde ağırladılar. Oraya gittiğimizde oğlumun, çocuklarımızın sağ olarak çıktıklarını... Listeyi gösterdiler ama ulaşamıyorduk kendilerine. Sürekli soruyorduk, bize listeyi oluşturan 2 kayak hocasını çağırdılar. Kendilerine sordum, kayak hocasının birisi bana "Ben Alp'in kayak hocasıyım, onların teyidini ben aldım. Ben Alp'i tanıyorum, Yiğit'i tanımıyorum ama bana Yiğit, 'Ben Yiğit Gençbay, intern doktor, 6017 no.lu odadaydık Alp Mercan ve ben sağ çıktık ve buradayız.'" dedi. Rahatladık ama ulaşamıyoruz, kendilerine ulaşamayınca endişemiz daha da artıyor. Defalarca sorduk, kayak hocası aynı şeyi tekrar etti, 2 kayak hocası tiki kendilerinin attığını ve aynı şeyi söylediler bize ama ulaşamıyorduk. "Acaba dumandan etkilendiler mi, hastaneye mi gittiler, yoksa yardım mı ediyorlar?" Çünkü çok net bir şekilde sağ olarak çıktıkları söylendi, saatler geçiyordu ama kendilerine ulaşamıyorduk. Hastanede olanların bilinci açık ve isimleri belliydi ve aralarında yoktu. Zaman geçtikçe huzursuzluğumuz artmaya başladı, oradan oraya koşturduk bütün arkadaşlar, bütün canlar gibi, arayanlar gibi; ulaşamadık. Akşamüstü hastanelere gitmeye karar verdik, 2 hastaneye gittik, biliyorduk ama yine de tekrar canlılar mı, sağlar mı diye ama yoklardı. Sonunda malum yere, hastanenin alt katına, morga indik, 2 hastanenin de morglarına baktık. Ceset demek, ceset torbası demek o kadar ağır geliyor ki ama gelen olduğunda açıp bakıyorduk teşhis etmek için acaba bizimkiler mi diye. Herkes, hepimiz oradaydık, hepimiz oradan oraya koşuyorduk. Açıyoruz yok, sadece bir tanesine takıldım, yüzünü açtılar, oğluma çok benziyordu ama ayırt edemiyorsunuz, çocuğunuzu teşhis edemiyorsunuz. Biraz kararmıştı ama çok benziyordu, takıldım, oğlumsa kaçırmak istemedim, oğlum değilse başkasının çocuğunu sahiplenmek istemedim "Benim bu." diye. O sırada eşim, aynı şeyi o da düşünmüş "Alp olabilir mi?" dedi; öyle deyince fermuarını açtım, müdahale ettiler "Açmayın." diye. Sadece yüzünden görmüştüm, montluydu, oğlum değildi. Anlam verememiştim niye açmıyorlar diye, sonradan öğrendim ki bedeninin alt tarafı yanıkmiş. Onlarda da yoktu, daha sonra bize bilgisayar ekranından teşhis edilebilecekler arasındaki fotoğrafları gösterdiler. Erkekler, kadınlar, çocuklar, çocuklar, çocuklar, hepsini gördüm ama yoktu. Zaman ilerledi, gece yarısı oldu, artık ümitlerimiz gitmişti, son 2 ceset mi diyeyim artık, 2 vefat edeni getirdiler, teşhis etmek ya da onları da görmek istedim. O sırada kargaşa, herkes aynı şeyi yapıyor, bir yerden abisi çıktı "Onlar değil." dedi. Sonra bize "En son bunlar geldiler, artık teşhis edilemeyecekleri Keçiören Adli Tıp Merkezine gönderiyoruz, oraya DNA verin." dediler. Meğer o ikisi, en son çıkan bizim çocuklarımız Alp ve Yiğit'miş. Biz gittik, ikiye geçiyordu Ankara Keçiören Adli Tıbbına geldiğimizde, çocuklarımızın arkadaşları bizi karşıladılar o saatte, hepsi oradaydılar. Gittik, DNA'yı verdik "Gün içinde belli olacak." dediler, belli bir saat aralığında, belli oldu, teşhis edildi Alp ve Yiğit; çocuklarımız vefat etmişti, üstelik çıktıkları bilindiği hâlde, tekrar söylemek istemiyorum. Cenazesini defnetmek için namazdan sonra kabrine gittiğimizde tabutun önünde kızımın birlikte dikildik, eşim ve yeğenim mezara indiler, ben orada sadece şeyi düşünüyordum çünkü çocuğumu görememiştım, onu öpmeden koklayamadan uğurlayamamıştım çünkü yüzü yanmıştı, teşhis edilemeyecek durumdaydı. Tabutuna bakıyordum acaba tabutla mı gömülecek, açılacak mı, kefenli mi yoksa torbalı mı, torbası büyük mü, yoksa küçük mü; bunları düşünüyordum. Açıldı, kefenli gördüm, şükrettim, boylu boyuncaydı, 1.80'in üzerindeydi zaten, onu görünce yine şükrettim, sonra kızımın birlikte oğlumu kucakladık, o sırada benim ve kızımın aklındaki... Kucakladık, alttan yokluyorum acaba bütün mü, uzuvları yerinde mi; kafasını, kolunu, bacağını yokladık ikimiz birden, ona şükrettik, yerindeydi, bunlara şükrettik; sonra defnettik ve ben oğlumun üzerine toprak attım. Neden? Burada resmen bir cinayet işlendi, onlar cinayet işlerken... Direktifleri yerine getiren personel, emri veren otel sahibi, otel sahibinin aileleri, yakınları, ayrıcalıklı misafirler, hepsi -cinayet işleniyordu ve işlediler- onlar sessizce çıktılar. Personel devam etti direktifleri yerine getirmeye, insanları kurtarmak yerine, canları kurtarmak yerine araçları kurtarmayı seçtiler. Benim oğlumun aracı geldi,

oğlum gelmedi, ne yapayım! Onlar cinayet işlerken oğlum Alp ve diğer oğlum Yiğit birkaç can daha kurtarmak için diğerleriyle birlikte, insanlık için çalışan, can kurtarmak isteyen diğerleriyle birlikte çalışıyorlardı dışarıda. Daha sonra onunla birlikte yardım eden, canları kurtarmaya çalışan diğer otelin şeflerinden birisinin ifadesini söyleyeceğim. "Biz onlarla birlikte, 2 gençle birlikte, isimlerini bilmiyorum, hangisinin Alp, hangisinin Yiğit olduğunu bilmiyorum ama biz onlarla birlikte kurtarmaya çalıştık, yukarıdan atlayanları tutmaya çalıştık, sonra çarşafı birlikte gerdik, sonra yatakları tuttuk canları kurtarabilmek için. En son bir genç kız atladı, doktor olan, ismini bilmiyorum, nabzına baktı "Ağabey, yaşıyor." dedi, sonra onu Kızılayın çadırına taşıdık. O esnada tutamadım, 5'inci ve 6'ncı katta olanları belki kurtarırsanız diye duman gelmeden, iyice büyümeden daldılar." Evet, benim kıyametim orada koptu.

Teşekkür ediyorum.

Şimdi, sözü Dayı ailesini temsilen konuşacak kardeşleri Zafer Bey'e veriyorum.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Zafer Bey, buyurun lütfen.

ZAFER EKİCİ - Ben Zafer Ekici, ablam Seden Nurgül Ekici Dayı, eniştem Süleyman Dayı -hiçbir zaman enişte demedim, hep ağabey gibi gördüğüm için Süleyman ağabey dedim- miniklerim, fıstıklarım Ela ve Buse Dayı. Onlar fiziki olarak yanımdayken ben onları öpmeden, koklamadan işten geldikten sonra çıkıp gitmezdim, beş saniye saçının kokusu, yanağından bir öpücük alsam yetiyordu, bütün stresimi alıyordu. Aramızda öyle bir bağ vardı ki koşulsuz yani istedikleri her şeyi saniyesinde yapacak bir şekilde koşulsuz sevgimiz vardı. Eve giderdim, tekrar videolarını açıp izlerdim, bu da bana ayrı bir yaşam enerjisi veriyordu; şimdi, böyle bir bağdan söz ediyoruz. Ben onları her gün kaybetme korkusuyla yaşadım, bir gün başlarına bir şey gelirse hayatımı nasıl sürdüreceğimi düşündüm çünkü annem, ablam, babam, ablam -vefat eden ablam- Süleyman ağabeyim, 6 yetişkin kişi onların en güzel şekilde yetişmesi için biz ömrümüzü onlara adadık ve seve seve adadık. İşte, ne kazanıyorsam, manevi olarak kendime ne katıyorsam ileride onlara verebilmek için bu amaçla yaptık, bu da yaşamı çok daha katlanılır hâle getiriyordu. Şu an hedefsiz hissediyorum kendimi, hayatımda hiçbir zaman böyle bir hâle düşmemiştim. Ben onların saçlarını koklayarak alından öperdim, yanaklarından sağlı sollu öperdim, öyle giderdim. Şu an resimlerini telefonumda duvar kâğıdı yaptım ve yatmadan önce aynı şekilde öpüp yatıyorum "İyi geceler" diliyorum, kalktığım zaman yanımdaymış gibi "Günaydın" diyorum hepsine.

Şimdi, ablam çok daha detaylı anlatacak fakat o an biz otelde değildik fakat tıp merkezindeyken, ailelerle o beklemeyi yapıyorken cenazeleri teşhis etmek zorunda kaldığımız anda ben şu an o çarpıntıyı, yaşadığım o stresi şu an birebir hissediyorum. Yani 55-60 cenazeyi teşhis ettik, 55 kere kalp krizi geçirdiğinizi düşünün, yani hayatımda böyle bir şey yaşamadım, şu an bile hissediyorum onu. Bizim canlarımız da yandı, kül oldular, göremedik. Ankara'da, Adli Tıp Merkezinde artık zaten kaybettiğimizizin farkındaydık "Gitmenin bir anlamı yok." diyorlardı fakat yani insan kabullenemiyor, bir şekilde görmek istiyor. Orada zaten aramızda olmadıklarını anlamıştık ama annem, babam İstanbul'da, onlara tabii söyleyemiyorsun "Böyle, böyle oldu." diyemiyorsun, hâlâ umutları var. Bir şekilde göreceğim diye gittim, ne olursa olsun, oradaki doktor şunu söyledi bana: "Şunu düşün, şu anki hâlini düşün ve gördükten sonra, onları öyle görürsen nasıl olacağını düşün; bunu kaldırmayacak mısın?" Bunu kaldırmayacak olmak bile bana bencilce bir düşünce geldi ama yani artık orada kendin olmaktan çıkıyorsun, bilincin kaybolmuş bir şekilde kaldırmayacağını düşünüyorsun ve giremedim içeriye, zorlayamadım. Kapısından çıktıktan sonra annem arıyor "Oğlum baksaydın, belki onlar değildir." diyor. Anneme açıklamasını yapmaya çalışıyorum, anne umut yok demeye çalışıyorum ama dilim varmıyor, onlar hâlâ orada umut var diye düşünüyorlar. Sema Hanım'dı sanırım orada, Adli Tıbbın önündeki röportajında "Kızlarım küçücük kalmış." dediğini duyunca aynı şeyleri yaşadığımız için açıkçası yani bir şey diyemiyorum. Bizim canlarımız tabutlarla gömüldü. Biz şok içerisindeyiz, annem de aynı şekilde, bir ay bunu kavrayamadık; niye tabutla gömüldüler, tabutla niye gömülürler? Ama akıl yerine geldikten sonra "Gömülecek ne var orada?" Ben öpmeye kıyamadığım canlarımı toprağın altına verdim, şu an giydikleri şeyi her gün odalarına girip koklayıp bir şekilde yanımda hissetmeye çalışıyorum.

Ailelerimizin konuşmalarında "katliam" kelimesi geçti, ben bunu satır aralarından başlığa taşımak istiyorum. Artık bundan sonra televizyonlarda, haberlerde "Bolu faciası" demeyelim lütfen, "Grand Kartal katliamı." Neden katliam olduğunu da bunu size şu an mantıklı bir şekilde açıklayacağım. Dünya üzerinde çeşitli katliamlar oluyor, canlı bombalar oluyor, bunların hepsi bir şekilde canı beyinler tarafından tasarlanıyor, bir kurban seçilip beyinleri yıkanıp o eylemi gerçekleştiriyorlar ve eylem sonrasında bu planı kuranlar keyifli bir şekilde başardıkları şeyi izliyorlar.

Bolu katliamındaki benzer noktalar nedir? Şudur: Bu cinayet aylar öncesinden tasarlandı, bu cinayet belki de yıllar öncesinden tasarlandı. Sırf ceplerine birkaç milyon fazla girsin diye -ki o seviyelerde birkaç milyon hiçbir şey, hiçbir şey- o birkaç milyon, her 1 milyon için belki bir can gitti, her bir 100 bin için belki bir can gitti; her yapmadıkları, önlem almadıkları -artık bu "önlem" kelimesi bile çok yumuşak geliyor, başka kelimeleri de burada kullanamıyorum- her yapmadıkları şey için biz bir canımızı kaybettik. Bu nedir? Bu da cinayetin tasarısıdır, bu cinayetin tasarısıdır, bu katliamın tasarısıdır, ön hazırlıktır.

Canlı bomba; canlı bombaların karşılığı nedir burada? Otel çalışanları. Otel çalışanları insafa gelip insanlıklarını kullanıp o insanları bırakın hiçbir şekilde uyandırmayı "Bir şey yok, bir şey yok; siz uyumaya devam edin!" diyerek... Bu, nasıl insanlığa sığıyor? Siz oradan ekmek kazanıyorsunuz; sizin orada canınız, malınız, paranız pulunuz yok. İnsafa gelin ki en azından 3, 5 can kurtarsanız bile bir şeydir bu.

Evet, en son noktaya gelelim, sonuç kısmına. Bir, ailemiz, kurtulan ailemiz -Babala TV'de yaptığı konuşmada dinlemiştik o gün- aile 12'nci kattan önceden haber alarak kurtuluyor; en kurtulunmayacak kattan kurtuluyorlar ve sanırım karşıdaki otele gidip çaylarını, kahvelerini içerek, muzlarını yiyerek kendi ekmek teknelerinin yanmalarını izliyorlar. Bakın, kendi ekmek teknelerinin yanmalarını izliyorlar, oradaki insanların can çekişmesini izliyorlar. Katliamdan ne farkı kaldı bunun? Bu canı beyinlerin tasarısından ne farkı kaldı? Bu insanlar bir canidir. Bundan sonra ben "facia" kelimesini duymak istemiyorum "facia" kelimesi yapılan hatalardan dolayı tasarlanamayacak şekilde olayların oluş şeklidir, burada sonucunu düşünmedik, etmedik diye bir durum yok. Burada, dediğim gibi, aylar öncesinden bir cinayet planı var. Lütfen, bundan sonra "facia" kelimesini mümkün olduğu kadar kullanmayalım, "Bolu Kartalkaya katliamı" olarak bütün medya organları, bütün insanlar, bütün Türkiye, Türk halkı bunu böyle

bilsin. Bizim satır aralarında kullandığımız bu kelime artık başlık olsun, ben bunu istiyorum. Bu böyle değerlendirilsin, hukukun işi de kolaylaşacaktır bu şekilde. Vicdanımızın sesini artık dışarıda insanların duyacağı şekilde rahatça söyleyebilelim, konuşabilelim.

Teşekkür ediyorum.

Ablam Aygöl Ekici'ye sözü bırakıyorum.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Buyurun lütfen.

AYGÜL EKİCİ - Sadece kardeşimin bahsettiklerinden bahsetmemeye çalışacağım. Benim ailem 11'inci katta, 1113 numaralı odada, yamaç tarafında, fotoğraflarda o simsiyah görülen yerde kalıyorlardı. Kardeşimin de dediği gibi biz de tabii ki bir iki ay hiçbir şeyi izleyemedik, dinleyemedik, hayattan bağımsız koptu, zaten yani cahillik mutlulukmuş, sonra ikinci ayın sonunda öğrendiğimizde gerçekleri fark ettik ki ablamların bir üst katında kalanların, özellikle "insan" kelimesini kullanmaktan kaçınacağım - yanlışlık olur eğer kullanırsam, bunun için kusura bakmayın- 12'nci katta kalanların otel misafirlerinden önce çıktıklarını duyduk ve benim ablamlar bir alt katta kalıyorlardı ve onlar gibi nice canlar, hepsi alt kattalardı, onlar, 78 canımız öldüler.

Bir aile düşünün, dualarında vatanına, milletine yararlı olacak hayırlı evlatlar yetiştirmeyi hedefleyen ve bunun için canla başla çalışan; benim annem, babam bizleri böyle yetiştirdi. Ablam ve Zafer'in dediği gibi "enişte"yi sadece biz bu olaydan sonra kullanmaya başladık çünkü o benim için Süleyman'dı, o benim arkadaşım, ablamın eşi oldu; böyleydik, biz 8 kişilik bir aileydik. Benim ailemin yarısını kül ettiler. Bu anne baba -ki orada fotoğraflarını görmeyi hiçbir zaman yüreğim kaldırmıyor, oraya yakıştıramıyorum hiçbir evladımızda olduğu gibi- bu anne baba kendilerinin yanı sıra çocukları da afet durumlarında ne yapması gerektiğini çok iyi bilen evlatlardı. Biz beraber yaşıyorduk ve şu anda İstanbul'da ikamet ediyoruz, İstanbul'daki depremde kapının yanında benim yeğenlerimin, ablamın, eniştemin hazırladığı deprem çantası var çünkü her şeyi düşünen, dikkatli olanlar onlardı ama dikkatsizlerin elinde can verdiler, dikkatsizliklerin silsilesinde can verdiler bizim en kıymetlilerimiz. Anneciğim çok özür dilerim, kardeşime bile söylemedim çünkü ben bu olayı sekiz çeyrek gibi öğrenir öğrenmez -işe yedide giden bir insanım- hemen fırladım çünkü ulaşamadım onlara, "Yok." dedim, 3'üne birden ulaşamamanın bir anlamı yok çünkü böyle bir olayda onlar bize ulaşırlardı, dedim "Hayatta değiller." ama işte, umut, umut... Hemen Süleyman'ın ortağını aradım çünkü aileme haber vermek istemiyorum, her şeyden emin olmak istiyorum. Dedim "Böyle böyle." "Gidelim. Bekle beni geliyoruz." dedi. O yol bitmedi, o yol saatler sürdü yani sonrası zaten çok kötü, anlatılıyor, anlatacak gücüm yok, çok özür diliyorum ama sadece şunu demek istiyorum: Gerçekten çok özür dilerim anne, onlar bize kefenle verildiler, tabutla gömdük biz onları. Ne dediler biliyor musunuz bana o gün gece? Arkadaşları, herkes arıyor, herkese cevap vermeye çalışıyorum çünkü herkes merak ediyor. En son sabah öğrendiğimizde bana söyledikleri -kardeşim yoktu çünkü o geceki olaylardan sonra "Zafer benden daha dayanıksız, hiç değilse ben biraz daha dirayetli olmaya çalışıyorum." dedim- "5 parça örnek çıktı." ve ben bunu o sinirle herkese gönderdim. Bana ablamı, ailesini soranlara, mesajlara "5 parça örnek çıktı." diye yazdım. Bunu nasıl kaldırabilirsiniz? Böyleydi. Şimdi doktor o gün bize dediğinde... Evet, Zafer'e "Zafer, görmeyelim, görmeyelim." dedim. Zafer çünkü yapamaz, hani ben istedim, baktım ben de yok, yapamam. Dediler ki: "Son gördüğünüz hâliyle hatırlayın." Biz onları nasıl uğurladık biliyor musunuz pazar sabahı? Onlar önceden kahvaltı yaptılar çünkü erken çıkacaklardı, biz de annem, babam, ben kahvaltı hazırlığındayız, benim yeğenim, büyük yeğenim gözümüzün nuru Elacığım 15 yaşında, 3 defa ayakkabısını çıkarıp içeri girdi, "Anneanneciğim ben seni çok seviyorum, anneanneciğim ben seni çok seviyorum." 2 yeğenim -Buse de aynı şekilde- sonra geldiler, bana sarıldılar; normalde ben sarılırdım onlara, bırakmam. Onlar gençler, çocuklar sıkılıyorlar tabii ki. Bu sefer öyle olmadı? "Teyzeciğim üç dört gün kayak yapın, eğlenin, bak, yeni tatile gidiyorsunuz, eğlenin gelin." dedim. Ben böyle olacağını... Yani o an ne düşündüm biliyor musunuz? Süleyman'la göz göze geldim, her birini öptüm, gönderdim, ben gönderdim, "Hadi gidin." dedim. Şöyle bir şey düşündüğümü anımsıyorum: Süleyman'a baktım, "Süleyman dikkatlidir." dedim, "Başlarına bir şey gelmez." dedim. İnanın ki yolu düşünüyorsunuz, işte, dağ yollarını vesaireyi ama onların dikkatli olmasının hiçbir önemi yoktu bunda. Evet, annem, babam cenazelerin yıkanmasını bekliyor, anneme diyorum ki: "Anneciğim, canım, kefenle onlar hazırlayıp gönderecekler." Böyle kapatmaya çalışıyoruz. Sonra, 70 yaşın üzerindeki anam ve babam kızlarının, önce kızlarının DNA testiyle teşhisi için, sonra ablacığımdan alınan örneklerle Elacığımın ve Buseciğimin, sonra onlardan alınan örneklerle Süleyman'ı teşhis ettiler. Bu, gece yarısına kadar sürdü, gece yarısını geçti -özür diliyorum- sabaha doğru. Biz neden buradayız? Gerçekten neden buradayız? Ben idrak etmekte zorlanıyorum. Ben hayal âleminde yaşıyorum ve onların olduğu kata öyle gitmem gerektiğinde hızlıca geçiyorum çünkü şey yok, gelecekler onlar, hiçbir eşyalarına dokunamıyoruz biz evde onların. Anne babaların, kardeşlerin, eşlerin, evlatların yaşadığı bu felaketi, katliamı başka aileler yaşamasın gerçekten. Evet, biz ceza almalarını istiyoruz. Bu, olması gereken zaten, olması gerekeni bence istememeliyiz de zaten yani ama bu olay yaşanmasın. Yani bakıyorum, bu aileler o kadar parlak aileler ki yani bu kadar mı bir insan topluluğu, aynı şekilde çocuklarını yetiştirmeye çalışan aileler bir araya toplanabilir? O kadar üzülüyorum ki, o kadar değerli ki bu evlatlarımız, 36 çocuğumuz -Müge Hanım'dı galiba- Özüm'ün ablasının dediği gibi, her birinin 1-2 tane değil 4-5 tane faaliyeti vardı ve bu anne babalar, benim ablacığım ve eniştem Süleyman... Ablam o gün gece yarısına kadar rapor hazırladı, gönderdi çünkü kuralcıdır, ya, işini yapar, söz verdiğini yapar. Süleyman bir gün önce yurt dışından dönmüştü. Nedir? Çocukları kayak yapmak istiyor tatilde, "Onların isteğini yerine getirelim..." Sonuç budur sayın vekiller. 8 kişiden biz 4 kişi kaldık, onlar kül oldular, biz her gün... Sabah uyanıyorum, gerçek bu, yoklar onlar; akşama kül olmuş bir şekilde yatağımıza giriyoruz. Ben anne babamın ağlamaklı sesleriyle her sabah uyanıyorum. Acaba ne zaman durulacak? Acaba biz ne zaman... Yok, biz düzelmeyeceğiz. Biz öldük, biz yaşayan, sadece nefes alan, bir sorumluluğumuz varsa -çünkü gerçekten, bu ailelerin hepsi bence böyle, söz verdiğini yapan aileler- onları yapmaya çalışan insanlarız, yiyoruz içiyoruz. Ha, bir de bu, işte, adaleti istiyoruz ve bir daha yaşanmamasını istiyoruz ve o yüzden buradayız.

Ben teşekkür ediyorum.

AYŞE EKİCİ - Ben de söz almak istiyorum, sizden rica edeceğim.

AYGÜL EKİCİ - Annem.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Buyurun.

AYŞE EKİCİ - Dayı ailesinin anneannesiyim, annesiyim. Lütfen, sizden rica ediyorum, adaletli davranın. Bakın zerre kadar... Ben, artık beddua etmiyorum, dua ediyorum. Bunu dua olarak kabul ediyorum çünkü bunu yapan insanların zerre kadar

suçu olan, koruyan ya da korumayan, orada çalışan kişiler... Onlar da onlar kadar suçlu ve ben bundan eminim ve herkes dâhil, zerre kadar mantığıyla veya merhametiyle şu -ne bileyim ben- görünen şeylere göz kapatan insanlara ben hakkımı helal etmiyorum öbür dünyada yani tamam, öbür dünyada görmeyeceğim ama ben bu dünyada görmek istiyorum. Zerre kadar suçlu olanların çekmelerini istiyorum çünkü o kadar acı çekiyoruz ki biz yani bunu çekmeyen bilmez, öyle bir işkencedeyiz. Onlar yandı, biz alev alev yanıyoruz her gün, her gece. Ben yerimde yatamıyorum, bütün gece dolaşıyorum, sızıyorsam sızabiliyorum. Yoksa yok yani... Böyle bir yaşam -böyle ne bileyim ben- böyle yaşayacağız yani ama alışamıyoruz, suçlu olanların ve buna göz yumanların en baştan en sona bizim yaşadığımızı yaşamalarını istiyorum, fazla veya eksik değil aynısını yani gerçekten baksınlar nasıl yaşıyor? Yani böyle bir empati kurun "Acaba benim çocuklarıma böyle olsa ben ne yapabilirim?" düşüncesi bile sizi çıldırtır, değil ki... Bazen ben düşünüyorum "Ya, ben bunları nasıl kaldırabiliyorum acaba? Ben insan değil miyim? Ben nasıl bu işkencede, bu acıda bir tabak çorba yapabiliyorum ya da ben onu yapabiliyorum?" diyorum. Kusura bakmayın yani o kadar doluyum, o kadar şeyim ki ama kesinlikle helal etmiyorum ve zerre kadar, şu kadarı bile herkesten çıksın yardımcı olan -kim olursa olsun- ve bu şeyi görmeyenler ve onları koruyanlar, hepsi dâhil. Kusura bakmayın.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Estağfurullah Hanımefendi.

Şundan emin olun, burada 22 arkadaşız, konuşmakta biz de zorlanıyoruz yani ateş düştüğü yeri yakıyor ama hepimiz insanız, hepimizin evlatları var, eşleri var, çocukları var. Sizin hissettiğiniz aynı duyguları, buradaki bütün arkadaşlarımız, hiçbir siyaset ayrımı yapmaksızın "İnsan olmaktan kaynaklı, insan olmanın gerektirdiği duyguları ne kadar birlikte hissedebiliriz?"i sizin hissettiklerinize empati yaparak değerlendirmeye gayret ediyoruz. Tabii, yanından geçemediğimizi biliyorum. Sizin acılarınızın ve duygularınızın yanından bizim geçebilmemizin çok mümkün olmadığını biliyorum ama inanın, buradaki arkadaşlarımız üç aya yakın süredir hem adaletin hem vicdanların rahatlamasını hem de o evlatlarımızın gelecek adına, aynı duyguları bir daha yaşamama adına... Benim de çocuklarım var, bu arkadaşlarımızın hepsinin çocukları var, annesi var, babası var, kardeşi var. Bunlar sadece sizin çocuklarınız değil hepimizin çocukları. Onun için, inanın, toplantıyı yönetiyorum, bu arkadaşlarım da burada izliyorlar, çok zorlanıyorum, dayanamadım, çıktım, elimi yüzümü yıkadım, o duyguları hepimiz yaşıyoruz. Eğer vicdanımız varsa, eğer toplumun vicdanı varsa, burada kime dokunduğu kime dokunmadığı vallahi hiç umurumuzda değil. Ya, ortalama genç kardeşlerimiz de var ama biz 60 yaşında insanlarız, valla 60 daha yaşamayacağız; çocuklarımıza yarın yüzlerine bakabilecek -ben de diğer arkadaşlarımız da- onurlu bir görev yapmak istiyoruz. Tabii, bizim burası bir mahkeme değil ama üzerimize ne görev düşüyorsa onu hem insanlık görevimiz olarak hem de bu toplumun bir ferdi olarak ve kardeşlerini, yeğenlerini, evlatlarını kaybetmiş biz sizin yerinizdeki veya siz bizim yerimizde olduğunuz noktadaki bir düşünceyle bakıyoruz, oradan müsterih olun. Elimizi vicdanımıza koyacağız, kendi çocuklarımızı, kardeşlerimizi -bütün arkadaşlarımızın adına söylüyorum bunu, kendi adıma söylemiyorum- nasıl değerlendirirsek öyle değerlendireceğiz ama biliyorum ki ne kadar adaletli yapmaya gayret edersek edelim işimizi sizin acılarınızı, bu annenin acısını, sizin acılarınızı dindirebilme şansımız yok; kusura bakmayın, bunu beceremiyoruz ama emin olun, hepimiz aynı duyguları, aynı acıları hissediyoruz, en azından empati yapmaya çalışıyoruz.

Ellerinizden öpüyorum.

AYŞE EKİCİ - Sağ olun.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Buyurun Hanımefendi.

SEMA ŞAHİN - Komisyon üyeleri arkadaşlarım, hepinize merhaba, tüm izleyenlere.

Ben Sema Şahin. Manisa kökenli bir aileyiz. Çocuklarımız İstanbul'da olduğu için torunlarımızı büyütmek adına eşimle on üç yıldır İstanbul'dayız. Çocuklarımızla iç içe yaşadık bugüne kadar, ta ki şu 21 Ocak'a kadar. Kızım Feray Kanpolat'ı ve torunum Oya Kanpolat'ı kaybettim, geriye sadece tek bir oğlum, bir damadım evlat olarak -kendi oğlum yurt dışında yaşıyor- onlar kaldı. İlk başta çok samimi söylüyordum sizlere, ölmeyi tercih ettim, yaşamak istemedim; yemek yemedim, verilen ilaçları almadım, "Kızlarımın yanına gitmek istiyorum." dedim ve kendi mezar yerimi ben büyük bir mücadeleyle -çünkü şu anda İstanbul'da vefat edenlerin dışında mezar yeri verilmiyor- kızlarımın yanında, kaldırım kenarında bir yer açtırdım, kendi yerimi aldım ve o gün dedim ki: "İçimde küçük bir umut belirdi, küçük bir mutluluk yaşıyorum." Ve ben bu hayatta çalışan bir anne olmadım. Hayatımı çocuklarıma adadım, okul aile birliklerinde, derslerinde, özel derslerde, sosyal etkinliklerde hep onları taşıdım; akabinde anneanne oldum, onlar için yaşadım, hep onlar için yaşadık. Eşim ve ben Manisa'dan gidip İstanbul trafiğinde o çocukları İstanbul'un her köşesine Yandex'i açarak taşımayı öğrendik. Onların sevgisiyle beslendik, ta ki o güne kadar. O Adli Tıp önünde röportaj veren anne bendim. O gün nasıl konuştum, onu bilmiyorum, herkes beni çok metanetli buldu. İlk günlerde çok metanetliydim ama şu gün 100'üncü gün, ben metanetimi yitirdim, artık şırl şırl ağlıyorum ve şu arada antidepresansız asla uyuyamadım, antidepresanlarla uyuşuk vücutum, 10 kilo aldım şu üç ay içinde, sağlığıma kaybediyorum ama ölsem ne olur! Fakat şu anda bütün konuşmacı arkadaşlarıma da katılıyorum, söylediklerine noktasına virgölüne kadar katılıyorum. Tabii, biliyorum, burası bir mahkeme salonu değil, bunun bilincindeyim. Geçmişte siyaset yapan bir aileden geliyorum. Kadın derneklerinde çalışmış, sosyal kollarda çalışmış, okul aile birliklerinde çalışmış... Elime ilk mikrofonu alıp konuştuğumda bacaklarım titrerdi ama şimdi her yerde konuşabilirim ve siz "60 yaşındayım." dediğinizde bende bir umut belirdi. Eğer bu yasama döneminde, sizlerin bu milletvekilliği bittiğinde bu konu sonuçlanmazsa ben adaylığımı koyup -tırnaklarımla her şeyi kazıyıp gelmiş bir insanım şu güne kadar- bu Mecliste yerimi almak istiyorum çünkü benim ailem de Ödemiş kökenli eski Başbakan Saraçoğlu ailesi var. Hep duyardım "Ninem Ankara'ya gidip iş bitirir." diye. Anneciğim de -85 yaşında annem- bana der ki: "Sen -babamın anneannesini- büyükninene çekmişsin, sen tuttuğun her şeyi koparıyorsun." Bir iş varsa ben giderim. 18 yaşına girdiğim gün ehliyetimi aldım, araba kullandım. Çiftçi bir ailenin çocuğuyum, çiftçi Manisalı Şahin ailesinin geliniyim ve traktör de kullandım. Ben her ortama girip çıktım ama eğer bu Mecliste çocuklarımla hakkını alamazsam... Tüm 78 canın, ben bir dahaki sefere buraya gelip onların hakkını almak istiyorum söke söke. Sizlerin, hepinizin gözlerinizin içine bakacağım bir dahaki sefere geldiğimde "Sonuç aldık mı?" diye. Ben böyleyim, göz teması kurarım, "Siz görevinizi yaptınız mı?" diye gelip bakacağım. Bu bir tehdit değil; bu bir rica, bu bir dilek çünkü ben kızımı Adli Tıptan aldım, görmek istedim -ben orada DNA verdim- "Görmeyin." dediler. "Bakın, ben, bu çocukları dokuz ay istirahat ederek -çok affedersiniz- dünyaya getirdim. Her gününe birer birer çek attım. Bu çocuklar yorulmasınlar diye ben yoruldum bu yaşta. Ben onları ellerimle toprağa da koyacağım" dedim. Dediğim her şeyi yaptım. Kızımın yüzünü gördüm. Siz bir mangal yakarsınız,

hepimiz yakarız, mangal söner, için için için yanar, o mangal kömürünü düşünün; benim o "prenseseim" deyip koklayarak her gün öptüğüm kızım yanımdı, "Dişlerini açın bana." dedim, "Çocuğumun dişlerini açın." Çünkü bizde genetik bir diş yapısı vardır üst üste. Çocuğumun dişlerine baktım, "Evet, bu benim çocuğum." dedim. Dediler ki: "Yüzde 90." Başka birisini alıp gitmek istemiyorum çünkü. "En iyisi sizin cenazeniz." dediler bana, "En iyisi buysa yandım." dedim ve o anda Hilmi Bey'le tanıştım Ankara Keçiören Adli Tıbbın önünde. Bu siyasi bir olay değil. Burada her partiden milletvekilimiz var. Sizleri biz buraya halk olarak görevlendirdik. Ben sizden rica ediyorum, görevinizi adam kayırmadan, hiç kimseden yana olmadan... Çünkü bizim bu davamız çok gecikti, çok yavaş ilerliyor. Bizler acılı insanlarız. Bakın, ben size ne diyorum? Benim hiçbir özel hayatım kalmadı ama yaşamayı etrafımın teşvikleriyle... "Yaşamam gerekiyor, senin geride bir torunun daha var, damadın var evlat gibi sevdiğin ve oğlun var." Ben yaşayacağım ve bu davanın sonunu göreceğim, kendime çok iyi bakacağım. Bu arada hiç metnime sadık kalamadım, onu da söyleyeyim. Bizim çocuklarımız geriye gelmeyecek, onlar gittiler. Benim yavrularım, benim kızım bu ülkeye katma değer veren, İstanbul'a İzmir'den gelip, evlenerek gelip tırnaklarıyla kendini marka yapmış bir evlat. 2 çocuğunda da karnı burnundayken eğitim aldı, tekrar farklı bölümlerden eğitim aldı, o sektörde çalıştı ve marka oldu. Arkadaşlarıyla birlikte sömestir tatili dolayısıyla buraya geldiler, Kartalkaya'ya. Olayı duyduğumuzda biz yaşlı anneciğimle İzmir'deydik. Hemen eşime dedim ki: "Bu otelden canlı çıkmaz, hemen dönüyoruz." ve ayaklarımız, bacaklarımız yok yerinde, tutmuyor. Bizi getirdiler İstanbul'a "Keşke Bolu'ya götürseydiniz beni, niçin getirdiniz?" dedim. Çocuklar yok ve o gün çok büyük bir kaos olduğunu söyledi, damadım da Ankaralı, belli başlı bir ailenin çocuğu, profesör anne-baba çocuğu ve akıllı bir oğlan. Dedi ki: "Çok büyük kaos vardı, kimin ne yaptığı belli değildi." Bir organizasyonsuzluk, bütün ölü yüzlerini görmüşler -çok özür dileyerek söylüyorum- teşhis edinceye kadar bütün ölü yüzlerini görmüş benim damadım. En son akşam vaktiydi, saati bilmiyorum "Oya'yı kaybettik." diye Avrupa'dan gelen dayısına bir telefon geliyor Emniyetten. Oğlum Bolu'ya gelirken geriye dönüp bizim yanımıza geliyor. Kızımı gece yarısı bulduk, tavuk tırının içinde, morglar yetmemiş; bu kadar mı âcizdik? Ben ülkemi gerçekten çok seven bir anneyim, öyle evlatlar yetiştirdim. Tavuk tırılarının içinde benim damadım çocuklarını teşhis etmeye çalıştı. Hepimizin aynı, ben kendim için değil, 78 canımız için konuşuyorum. Bu yakışmadı benim ülkeme, tavuk tırının içine hiçbirimizin evlatları girmemeliydi bu ülkede.

ŞABAN FİLİZ - Çünkü ticaret yapıyorlar ticaret, tavukçularla ortak.

SEMA ŞAHİN - Bilmiyorum.

Televizyonlarda izliyoruz, bu pencerelerden "Yardım eden yok mu? Yardım edin, yanıyoruz." Bakamıyorum, acaba benim kızımın sesi mi torunumun sesimi ve ben nerede vefat ettiklerini bilmiyorum. "Bana bir düşmesini getirin." dedim. Bizim odamız çok yanmış, yedinci katta, 7008. Bana dediler ki... Benim kızım tekne kullanmayı bilen, halat bağlamayı bilen, kaptan ehliyetli bir çocuk. Benim çocuğum ön tarafa geçmeyi düşünememiş bana göre ki herhâlde geç uyandı yoksa o bağlar, inderdi aşağıya, birçok kişiyi de indirirdi. Bana diyorlar ki: "Ferah bir yerden çıkıp kurtulacak, sen merak etme." Arıyorum, yok. En sonunda kömürleşmiş kızımı aldım. Bu muydu? Tatile giden insanları benim kızım... Açamadık bile... Ben, sadece zorladığım için "İsterseniz imza vereceğim, ben göreceğim çünkü onu kapatınca ben bir daha göremeyeceğim, son pişmanlık fayda etmez. Bu görevi bana verin, ben bunu yapacağım." dedim ve izin aldım. Bu oteli açanlar, açtıranlar benim için en büyük suçlular. Açanlar -altını çiziyorum- ve açılmasına izin verenler. Bu bir Kartalkaya katliamı değil, bu bir cinayet. Duyduğuma göre, otel sahipleri yan otele geçip çay kahve içip muz yiyorlarmış. Ya -nerede olursa- bana birisi "Yardım edin, yardım edin!" dese ben koşarım, beni bilen bilir. Nasıl yapar bir mülk sahibi bunu? Onların adı nedir? Otel misafiridir, parayı falan ben geçtim. O "Babacım, arabamı kurtarın." dediği arabadan bizde kaç tane var? Hiç önemi yok, binen yok. Ben kızımı kaybetmişim, arabanın ne kıymeti var. "Babacığım, arabamı kurtarın." Bunu duyanlar var, ben görmedim, kulağımla da duymadım ama bu nedir sizce? Buna ne denir? Bu dünyada ve varsa öbür dünyada ben asla affetmiyorum hiç kimseyi.

Çok teşekkür ediyorum beni dinlediğiniz için.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Estağfurullah Hanımefendi, sizden sonra 2 arkadaşımız var.

SEMA ŞAHİN - Bir dakika, kendisini takdim edeyim.

Şaban Filiz Beyefendi yangında 4 canını; kızını, damadını ve 2 torununu kaybetti, sözü ona veriyorum.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Şaban Bey, buyurun lütfen.

Hanımefendi, teşekkür ediyoruz.

SEMA ŞAHİN - Ben de teşekkür ederim.

ŞABAN FİLİZ - Teşekkür ederim Sema Hanım.

Ben de İstanbulluyum ama esas Edirne Keşanlıyım, 67'den beri İstanbul'da yaşıyorum. Kimya mühendisiyim, hem okudum hem çalıştım, kendi şirketimi kurdum. Elli sekiz sene oldu, bu işi yapıyorum, yirmi seneye yakın da kızım Burcu Filiz benimle beraberdi yani dört beş seneden beri tamamen o aldı yönetimi, ben emekli oldum gibi bir şey. Kızım bu sektörde o kadar bilinen, tanınan birisiydi ki, o kadar işini severek yapan bir kız evlattı ki, çalışanlar ona o kadar bağlıydı ki... Ben bazen o elemanlarıma böyle kızarım "Baba, lütfen, onlar bizim ailemiz." yani böyle bir evlattı. Ben onu çok zor şartlarda büyüttüm, eşim de öğretmendi, o kadar örnek bir evlat yetiştirdim ki... Ben elli sekiz sene oldu, bu kimya sektöründe hep takdirname aldım, vergi takdirnamesi, bir gün devlete ağırlık olmadım. Kızım da aynı şekilde okudu, ekonomi okudu, yurt dışına gitti, hep kendi... Yurt dışında okudu, geldi. İşte, biraz başka yerde çalıştı, ondan sonra benim yanıma geldi. O kadar işimizi büyüttü ki ve o kadar bu sektörde tanınan birisi oldu ki, o elemanlar ona kadar bağlıydı ki... En sonunda, işte buraya, tatile birkaç günlüğüne gelecek, İK elemanına diyor ki: "Pelin Hanım, ben gideceğim, üç gün sonra geldiğimde bu sene yemek ve maaş ücretlerini çok iyi yapacağım, arkadaşlara böyle söyle." Çalışanların ailelerine gider, ziyaret eder, ne yaparlar, ne ederler; neyse, bunlar çok önemli değil yani bunları yapmış örnek bir evlattı. Ya, bu sektörde gerçekten... Ama zaman zaman da morali bozulurdu böyle. Ne bileyim, işte vergide hep... "Ya, baba niye bize bu ülke böyle?" İnanın, bazen böyle morali bozulurdu. Olsun kızım, biz bu ülkede -Atatürk'ün emaneti- geldik. Bize "Peki, o zaman baba, siz cumartesi gidin Çorlu tarafına -yer arattırdı bize- ben fabrika kuracağım, bu sektöre daha da yardımcı olacağım." dedi. Ondan sonra biz kızımızı kaybettik. Şimdi, ben dört-beş seneden beri hiç işleri bilmeyen birisiyim, hiçbir şey yapmıyordum, hepsini kızım yapıyordu. Ben devlet işlerini bilmem, ben banka şeylerini bilmem. Ben ne şartlarda... Bana derdi ki: "Baba, çekil kenara, sen artık rahatına bak. Ben elemanlarla bana bıraktığın bu işi büyütüyorum." Şimdi,

şunu anlatmak istiyorum: Biz ne şartlar... Ben 2 torunumu kaybettim. Torunlarımdan birisi İstanbul Erkek Lisesinde okuyordu, tabii, bu sömestirde gidemedik, sonra bizi mecburen çağırdılar, gittik. Okul müdürü dedi ki: "Burada 500-600 kişi var, ben bilemem ama Pelin çok örnek bir öğrenciydi." yani o kadar önü açıldı ki aynı şekilde küçük torunum da böyleydi. Şimdi, biz -dediğiniz gibi- yüz gün oldu, bu oteli kim korumuş, kim vermiş Başkan bunlara? Bak, biz bu kadar basit bir ofisiz, bizi on beş günde bir, ayda bir geliyorlar denetlemeye "Yok, bu bant niye böyle?" diye. Ya, bu oteli kim korumuş bu kadar? Bak, bütün eksiklikleri saydı arkadaşlar, kim korumuş burayı da nasıl açmış? Ben yer aldığı turizm şirketine gittim "Ya, siz niye burayı satıyorsunuz?" dedim. İsmi de Jolly Tur. "Yok beyefendi, eksik görülüyor." dedi. Peki, ben soruyorum sizlere: Bu oteli kim korumuş ya bu kadar? Bu kadar eksik olan bu oteli kim koruyor? Nasıl oluyor bu? Sonra, benim evladım yani nasıl oluyor, ben dayanamıyorum. Çocuklarını mutlu etmek için gitti, kızlarını yeni bir kayma sistemi... Çocuğu da daha küçük olanı da bir şeyler öğreniyor. Bizi aradılar "Çok mutluyuz biz burada." dediler ve çarşamba günü de döneceklerdi, biz salı sabahı aradık, evlatlar gitmiş. Ben de diyorum ki: Şimdi, burada bazı şeyleri okuyacağım. Öncelikle biz ailemizin, sevdiklerimizin nerede, nasıl vefat ettiğini, bulunduğunu bilmek istiyoruz. Her biri için her gün kafamızda ayrı ayrı senaryolar yazıyoruz; kimin, nerede, ne şekilde bulunduğu tespit yapıldı mı? Bilirkişi raporunda görüyoruz ki yangın sırasında kamera aktıftı, bu kamera kayıtları bize ve avukatlarımıza teslim edilmedi. Kayıtların incelenmesini, detaylı tespit yapılmasını istiyoruz. Yakınlarımızın eşyalarının bir kısmına parça parça ulaştık, telefona hâlâ ulaşamadık. Oteldeki odalara tek tek gidip oda eşyalarını, kamera kayıtlarının tespitinin yapıpı hatta kasalardaki... Teslim edilmesini istiyoruz, biz çoğu eşyamızı alamadık çünkü çoğu, kızımın...

SEMA ŞAHİN - Hiçbir şey alamadık.

ŞABAN FİLİZ - Yani o muhakkak kasaya koymuştur, alamadık onları. Otel sahibi, yönetim kurulu altmış gün boyunca tutuklanmadılar. Ya, ben çok üzülüyorum, bizim ne işimiz var burada? Bu, devletin görevi değil mi? Devlet bunu yapmalı mı? Devlet bunu yapmalı. Ben niye gideceğim ve niye biz gidelim? Yani, kusura bakmayın. Ya, bu bizim işimiz değil, bu devletin işi. Nerede devlet? Ben her sene vergimi veriyorum, herkes veriyor. Niye ben bununla uğraşıyorum, niye ben buralara geliyorum? Tamam, sizlerle tanıştık, memnun olduk ama niye ben? Avukat değilim ki ben, niye bu işlerle biz uğraşalım ya, niye? Kim verdi, bu otele kim verdi? Belli kimin verdiği, ticaret yapanlar verdi bunları. Nasıl bir şey bu ya? Ben anlayamıyorum, aklım duruyor yani gerçekten duruyor yani bu Turizm Bakanlığı nasıl böyle çalışmasına, buna bu izni veriyor? Neyse. Otel sahipleri ve yöneticilerin, kamu kurum, denetim ve gözetimi ihmal edenlerin, sorumlu olan herkesin ağır ceza; infaz yasasının lehe hükümlerinden yararlanmasını, on sene hapis yatıp çıkmalarını istemiyoruz. Yarısı çocuk, bu kadar cana kıydılar, aileyi bitirdiler. Gün yüzü görmemelerini istiyorum ben. Soruşturma evresi çok uzun sürdü, kovuşturma evresi, istinaf ve temyizi de düşünürsek uzun sürecektir. Öncelikle bu sürelerin kısaltılmasını talep ediyoruz. Gecikmiş adalet, adalet değil. Sonrasında istinaf ve temyiz aşamaları sürecinde yeni karar kesinleşene kadar tutuklu kalmaları gerekiyorsa yerel mahkeme kararlarıyla birlikte salıverilmesini istemiyoruz. Tutuklu sayısı günden güne azalıyor ancak sanıkların kim olduğu bilgisini dosyada göremiyoruz. 28 tutukluydu, şu an 19'u tutuklu. Ne sebeple, kimler salındı? Bununla da ilgili bilgi talep ediyoruz. Kamu personeli için soruşturma izni verilmemesi konusu çok can sıkıcı, olası bir yargılama sürecinin ve şeffaflığın tesisiyle, devlete olan güvenin sarsılmasının... Bu konuda da tavır değiştirilmesini talep ediyoruz.

Benim söyleyeceklerim bu kadar efendim. Yani, diğer arkadaşların söylediklerine gerek duymuyorum, eksik hiçbir şey yok. Hiçbir şey otelde yok.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Çok teşekkür ediyoruz.

ŞABAN FİLİZ - Bakın, ne diyorlar Beyefendi: "Uyandırmayın, haber vermeyin, biz söndürürüz." Yahu, siz çıkarın insanları, benim çocuklarım altıncı katta. Tık tık vursa, iki dakika, çıkarın insanları, gene söndürün be! Kansızlar, vicdansızlar, çıkarın insanları dışarıya! Bu nasıl, araba çıkarıyor? Ben istemiyorum... Ama niye uyandırmıyorlar? Demek ne kadar basiretsiz, cahil, ne bileyim, patron nasıl bir emir vermiş onlara ki böyle hiç birisi hiçbir şey yapmamış. Başkan, nasıl bir şey bu ya? Aklım duruyor yani benim yaşı 77. Yani, ben çok şeyler yaşadım da böyle bir şey görmedim. Kızım her sene yurt dışına giderdi, bu sene yakına gitti; işte gitti, bu oldu yani. Yazıklar olsun!

SEMA ŞAHİN - Ben kısacık, bir cümle söz alabilir miyim Başkanım?

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Buyurun lütfen.

SEMA ŞAHİN - Burada sadece ölenler yok bakın. Sadece vefatlar yok, tek kalmış eşler ya da annesiz, babasız kalmış evlatlar da var. Tabii ki biz aileler geri planda ama dağılmış aileler. Biz, hepimiz paramparça olduk, bunları da lütfen göz önüne almanızı rica ediyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Hanımefendi, çok teşekkür ediyoruz.

Buyurun.

EZGİ GEMİCİ - Şaban Bey'in kızı Burcu Güngör, dayımın oğlu Kıvanç Güngör'ün biricik eşidir. Çocuklar Pelin ve Kerem Güngör yeğenlerimdir. Acımız çok çok büyük. Cümleleri, artık hangi kelimeyi hangisinin ardına getireceğimizi şaşırdık yüz gündür. Sadece şunu söyleyebileceğim şu anki ruh hâlimle: Biz olayın ilk anından şu yüzüncü gününe kadar karşımızda netçe durup bize bir cevap veren "Yakınlarınızı şurada şöyle bulduk." diyen veya "Bu konuyu çözeceğiz adaletli bir şekilde, şeffaf bir şekilde; yaşanan her şeyi sizlere sunacağız." diyen, ne olduğunu net bir şekilde ifade edebilecek bir yetkili bulamıyoruz. Biz kendi çabamızla bütün Kartalkaya mağduru aileleri hukuk öğrendik, yönetmelik öğrendik, yasa öğrendik, iş sağlığı güvenliği öğrendik; yalnız hissediyoruz. Bir an önce artık karşımızda yetkili bir kişinin mertçe bize açıklama yapmasını, canlarımızı nerede, ne şekilde, nasıl kaybettığımızı ve bundan sonra ne olacağını artık öğrenmek istiyoruz.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Sizin bu şeylerinizi, bu arada ben bir arkadaşımızı çağırıyorum, sizin sorularınızın üzerine not aldırıp nedir, ne değildir diye, öğrenelim diye yani boşta kalsın, yanlış bir değerlendirme olmasın. Adalet Bakanlığından bir hâkim arkadaşımız bizim Komisyonda görevli. Sizin söylediklerinizi anında not aldırıp nedir ne değildir; soruşturmak için çağırıyorum, yanlış bir değerlendirme olmasın diye söyleyeyim.

EZGİ GEMİCİ - Tamam, teşekkür ederek ben sözü Çiğdem Hanım'a devrediyorum.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Çiğdem Hanım, buyurun.

ÇİĞDEM SARITAŞ - Teşekkürler.

Merhabalar, herkesi acılarımla selamlıyorum.

Ben Çiğdem Sarıtaş, Grand Kartal Otel katliamında ağabeyim Yılmaz Sarıtaş, yeğenlerim Nehir Sarıtaş ve Doruk Sarıtaş'ı katlettiler. Duygularımı yazıya döktüğüm bu metni okurken siz Komisyon üyelerimizden sadece kendinizi bizim yerimize koyup empati yapmanızı rica ediyorum. Sizleri şimdiden uyarmak isterim, empati yaparken hafakanlar basacak içinizi, sadece beş dakikalığına bu duygu durum hâinden çıkmamanızı rica ediyorum. Anneniz, babanız, eşiniz, çocuklarınız, kardeşleriniz, yeğenleriniz, canınızdan çok sevdiğiniz aile bireyleriniz, hiç düşünmeden kendi canınızdan vazgeçeceğiniz hayatınızdaki en sevdiğiniz kişileri düşünün ve onların teknolojinin zirvesini yaşadığımız 2025 yılında, uzaya Türk astronot yolladığımız 20'nci yüzyılın ilk çeyreğinde bir otel katliamında katledildiğini düşünün. Öyle sanıyorum ki en iyiyi empatiyi Komisyon Sözcüsü Semih Işıkver Vekilimiz yapacaktır çünkü kendisi bir TV programında sömestir tatili için katliamın yaşandığı otele ailesiyle birlikte tatil planladıklarını söylemişti.

Bugün canlarımıza sarılamayışımızın yüzüncü günü, bugün canlılarımızı öpemeyişimizin yüzüncü günü, bugün canlılarımızı koklayamayışımızın yüzüncü günü, bugün canlılarımızı göremeyişimizin yüzüncü günü, bugün canlılarımızla konuşamayışımızın yüzüncü günü. Ben hep derdim hayatın tek gerçeği var, o da ölüm. Ölüm dışında her şeyin bir telafisi, bir ikamesi olabilir ama ölümün olmaz. İnsan kaybettiği yakınının öldüğü gerçeğiyle morgda ya da gasilhanede yüzleşir. Ben canlarımı tırnak uçlarına kadar öptüm ama yine de yüzleşemedim. Benim canlarım hâlâ tatildeler, dönecekler diye düşünüyorum. Yaşadığımız bu olay gerçek olamayacak kadar kötü; işte bu yüzden, bu acı gerçeğe yüzleşemiyorum. Gün içerisinde birçok düşünceyle boğuşup duruyoruz. Yangının içinde acaba ağabeyim bir baba olarak nasıl bir çaresizlik yaşadı? Acaba hangisi önce gözlerini yumdu ve hangisi buna şahitlik etti? Öpmelere kıyamadığımız, binbir emekle büyüttüğümüz, gözleri pırıl pırıl bakan, her biri birbirinden yetenekli, ülkemize değerler katabilecek çocuklarımız korku filmini andıran otelde ne kadar büyük bir korku içindelerdi? Düşünmeden yapamıyoruz. Doruk, 13 yaşındaydı ve ismi gibi dağların en yüksek noktasında profesyonelce "snowboard" yapardı. 3'ü de kaymayı çok severdi ve sık sık kaymaya gidip gelirlerdi ama bu sefer onları Adli Tiptan biz alıp getirdik. Bizim bütün renklerimiz soldurdular, koyu renk dışında bir kıyafet giyemiyorum, işime gidemiyorum, canlarımızın sevdiği yemekleri görmeye bile tahammül edemiyorum. Nereye baksam onların duvarda gülücük dağıtan resimleri, telefonumda şen kahkahalı videoları, birbirimize aldığımız hediyeler, girdiğim bütün şifrelerimde onlar; kurduğumuz, planladığımız hayallerimiz, aklımdan çıkmayan anılarımız... Ağabeyim, yeğenlerim, annem, babam ve ben 6 kişilik bir çekirdek aileydik. Benim ailemin yarısı katledildi. Aslında 21 Ocak 2025 tarihinde ailecek öldük, öldürüldük. Geride kalan 3'ümüz nefes alan ölüleriz artık. Biz yine çekirdek aile bir arada olalım diye Karşıyaka Mezarlığı'ndan yan yana yerlerimizi aldık. Bu katliamın gerçekleşmesinde o kadar çok suçlu var ki paraya tapan otel sahibi ve yönetimi, otelde kalan müşterileri uyandırmak yerine patronunun sözüyle araçları otoparktan çıkararak canilerle iş birliği yapan otel personeli, bizim vergilerimizle maaşını alan, liyakatsiz çalışan kamu görevlileri; hepsi el ele verdi ve bizleri öldürdüler. Yine, bizim vergilerimizle alınan helikopterlerle bile bizim canlılarımızı kurtarmadılar. 21 Ocak gününden beri aklınızda hep bu ve bunun gibi şeyler dolaşıp duruyor. Anlamakta güçlük çekiyorum, nasıl organize bir kötülük içinde 78 canımızı kaybederiz? 78 canımızın ve geride kalan biz ailelerin hayalleri, gülüşleri, hayatları hep yarım kaldı.

Otel melek doluydu. 36 çocuğumuzun büyüklük hâllerini göremeyeceğiz. Gördüğüm tek şey, içimde büyüyen çığlık. Bugünün çocukları, yarının büyükleri olamadılar; yaş alamayacaklar ve yaşlanamayacaklar. Oysa bu olaydan önce büyümüş hâllerini gözümüzün önüne getirip bu konuyla ilgili konuşmalar yapardık. Artık özel günlerde de doğum günlerinde de çok daha acı içerisinde oluyoruz. Nehir'imizin 16'ncı yaş gününü kutlayamadık, pastasını alıp kabristana gittik. Kocaman bir boşluğun içindeyiz, her taraf kapkaranlık; bütün bunları düşündükçe aklıma kaybetme derecesine geliyorum. Şu anki nüfusu 27 bin olan, doğup büyüdüğüm mahallenin 3 dönemdir muhtarlığını yapıyorum. Beni tanıyanlar çok güçlü, başarılı, her şeyin üstesinden gelen biri olduğumu söylerler; haklıydılar, ben de kendi öyle gördüm ama hayatta aşamadığım tek bir konu vardı: "Ailemden birini kaybedersem yaşamıma nasıl devam edeceğim?" Bunun için doktorum bana anksiyete ilacı başlamıştı. Ağabeyim de eskiden beri zaman zaman bana "Çiğdem sana ve çocuklarıma bir şey olursa ben yaşayamam." derdi. Şimdi, içinde bulunduğum duruma bakıyorum, hayatımda aşamadığım konuyla baş başayım. Ailemin yarısını kaybettim. Kemoterapim bitmişti, ışın tedavisi görüyordum. Tedavim boyunca gideceğim doktorlarımı, tedavi göreceğim hastaneyi, bütün randevularımı organize eden ağabeyimdi. Panikle meyelim diye o gece bizi aramamıştı, 04.30'a kadar yardım beklediler. Benim için her zaman çabalayan ağabeyime ben o gece yardım edemedim. Bu olaydan sonra ışın tedavisini reddettim ancak yaşlı gözlerle bana bakıp "Elimizde bir tek sen kaldın, bize bunu yapamazsın, ağabeyinin emeklerini çöpe atamazsın." diyen anne ve babama karşı duramadım. Aldığım nefesten acı duyuyorum ama yaşadığım acının bir ilacı yok.

Ağabeyim Yılmaz Sarıtaş girdiği her ortamı kahkahaya boğan, aşırı vicdan ve merhamet barındıran koca yüreğiyle etrafındaki herkese bir şekilde maddi ve manevi dokunan, çocuklarını da bu düsturla yetiştiren, yaşamının son anına kadar isminin hakkını veren bir insandı. Bu olaydan sonra kuzenlerim, ağabeyimin evindeki çalışma masasının üzerinde dar gelirli aileler için yapmak istediklerini yazdığı bir kâğıt bulmuşlar. Kâğıda baktıklarında birçoğunu gerçekleştirdiğini, kenarına artı koyduğunu ama daha birçok gerçekleştirmek istediği şeyler olduğunu görmüşler. Kâğıtta yazılı olanları ağabeyim bana anlatmıştı ama ben bu anlattıklarını bir kâğıda yazıp devamlı gözünün önünde durduğunu bilmiyordum. Benim ağabeyim neden bu kadar vicdan ve merhamet sahibiydi ya da canlarımızı katledenler neden bu kadar vicdansız ve merhametsizlerdi? İnsanı insan yapan değerlerin başında vicdan, merhamet, sevgi ve saygı gelir; kötü insan yoktur, eğer bu değerleri taşımıyorsa o canlıya cani denir yani insanın kötü olma şansı yoktur. İnsanlar ile canilerin aynı ortamda yaşamaları görüyoruz ki çok tehlikeli. Canilerin yerleri cezaevleri olması gerekiyor. Bizi, yasımızı yaşamak yerine hukuk mücadelesine zorlayan herkesin de delil karartmak isteyenlerin de birer cani olduğunu düşünüyorum.

Beni dinleyen ve empati yapmış olan herkese teşekkür ederim.

Şimdi Ömer Bey'e veriyorum...

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Hanımefendi, çok teşekkür ediyorum.

Ömer Bey, buyurun lütfen.

ÖMER TÜRKAY - Teşekkür ederim.

Ömer Türkay ben. Çetiz ailesi adına burada konuşmak istiyorum. Kız kardeşim Habibe Çetiz, yeğenlerim Sedat, Vedat, Esat ve eniştem Ahmet, 5 kişilik bir aileydi, hepsini birden kaybettik. Kız kardeşim Habibe ilkokul öğretmeni idi; idealleri olan, evinden çok uzakta bir okula gitmesine rağmen yakına getirmemiz için çaba sarf etmemizi bile istemeyen, çocuklarını elinden geldiğince öğrencileri gibi yetiştirmeye çalışan ve hatta dört-beş sene sonra tüp bebek yöntemiyle ikizlerimiz olmuştu; Sedat ve Vedat; 11 yaşındalardı. Ondan sonra Esat'ımız oldu, 9 yaşındaydı. Hepsini birlikte, bir anda sanki kötü bir şaka gibi kaybettik.

Burada onları nasıl kaybettiğimizden ziyade bundan sonra bu şekilde kayıplarımızın olmaması için çaba sarf etmemize yönelik çalışma yapmamız gerekiyor. Sizin de göreviniz budur diye tahmin ediyorum, bir mahkemeden ziyade bir danışma organı olarak TBMM'ye öneride bulunacak şekilde hareket etmeniz.

198 sayfalık bilirkişi raporunu incelediğimiz zaman orada İSG yönünden birçok eksiklikler gördük. Ben daha önce de iş güvenliği uzmanlığı yaptığım için arkadaşlarımızla değerlendirdik ve 42 sayfalık bir rapor hazırladık bu konuyla ilgili. Bunu da soruşturma dosyasına, iddianameye konulması için sizden ricacı bulunacağız. Arkadaşlarımız iletebilirlerse...

Eniştem Ahmet Çetiz de nöroloji doktoruydu. Birçok hastası vardı, hatta görev yaptığı hastanede de yeni ameliyattan çıkmış hastaları o hâlde onları anarken törene katıldılar, ağlayarak hepsini gönderdik. Vedat'ımız, 4'ünü defnettikten sonra Adli Tıptan tanınmayacak vaziyette olduğunu bildiğimizden ötürü teşhis edilemedi. Testten sonra aynı gece yetiştirdik ve 5 kişilik kabristanımıza defnettik. Ya, nasıl, ne anlatsan boş. Herkesin kayıpları benzer şekilde, yaşadıkları acılar benzer ama bizim sizden isteğimiz, bakanlıklar da dâhil olmak üzere soruşturma izni verilmediklerini, idari soruşturma izni vermeyen bakanlıkların olduğunu duyduk acı bir şekilde avukatlarımızdan. Bunların üzerine gitmenizi istiyoruz yani sorumluların kim olursa olsun cezalandırılması noktasında çalışma yapmanızı rica ediyoruz. Bizim bu konuşmalarımızın sosyal bir terapi, psikoterapiden ziyade bir aksiyona varması noktasında sizden ricacı olmak istiyoruz.

198 sayfalık raporun içerisinde kafamıza takılan bazı karanlık noktalar da mevcut. Bunlardan bir tanesi, saat konusunda, saatin on sekiz dakikalık bir zaman kaybıyla atlandığı ya da "21.08 görünüyor, bunu biz 3.45'e uyardık" veya "3.27'ye uyardık." gibi söylemler içeriyor. Bunların kesinlik, netlik kazanmadığını düşünüyoruz. Bunun tekrar bir gözden geçirilmesini rica ediyoruz sizden.

Söyleyeceklerim şimdilik bu kadar.

Kardeşim Mahmut da burada, o da bir şeyler söylemek ister.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Mahmut Bey, buyurun lütfen.

MAHMUT TÜRKAY - Efendim, Mahmut Türkay ben, çocukların dayısıyım, ikinci dayısıyım. Ablam, eniştem ve 3 yeğenim vefat etti bu yangında.

Ben ekstra olarak bir şey söylemek istiyorum. Yeğenlerimden Vedat Çetiz hep pilot olmak istiyordu efendim ve şehit olmak istiyordu pilot olup. Biz Hak katında bunların şehit olduğuna inanıyoruz, manen de şehit statüsü verilmesini istiyoruz, sizden talebimiz bu.

Söyleyeceklerim bu kadar efendim.

SELAMİ ALTINOK (Erzurum) - Çok teşekkür ediyorum Mahmut Bey.

Şimdi, arzu ederseniz on dakika ara verelim, arkadaşlarımız nefes alsın. Ben sizin fikrinizi alarak ara vermek istiyorum.

Toplantıya on dakika ara veriyorum.

Kapanma Saati: 16.51

Açılma Saati: 17.18  
BAŞKAN: Selami ALTINOK (Erzurum)  
BAŞKAN VEKİLİ: Derya BAKBAK (Gaziantep)  
SÖZCÜ: Semih IŞIKVER (Elâzığ)  
KÂTİP: Nurettin ALAN (İstanbul)

----- 0 -----

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Değerli misafirlerimiz, saygıdeğer hanımefendiler, Değerli Komisyon üyelerimiz; toplantımıza kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Buket Hanım, buyurun lütfen.

BUKET ZEYNEP KÜRÜMOĞLU - Hepinize merhaba...

Öncelikle, burada konuşmak hepimiz için çok zor çünkü biz yüz gündür... Bu arada biz kurtulan ailelerden biriyiz. Tamamen ailelerimizin hepsiyle beraber çıkabildik oradan ama çıkış hikâyemiz hem çok üzücü hem de burada yüz gündür canlarını kaybetmiş ailelere destek olmaya çalışmak bizim için çok yıkıcı bir durum. Utanıyorsunuz, kurtulduğunuzdan utanıyorsunuz önce, nefes aldığınızdan utanıyorsunuz, sonra "Benim çocuğum yanımda, onların çocuğu neden yok?" ona ayrıca üzülmüyorsunuz.

Bizim çıkış hikâyemiz burada geri kalan herkesten biraz farklı. Biz odamıza geri dönebildik. Yine, yan odamda kalan arkadaşım ile beraber 7 kişiydik; 4 çocuk, 3 yetişkin. Eşimin bize "İnemeyiz artık..." Yani uyandıktan sadece iki dakika sonrasında inemeyeceğimizi fark etmiştik zaten. "Odadan çıkmamalıyız." dedi. Biz camları kırdık. Yani "Bir otelde maksimum çatı yanar ve o çatı söner." diye düşünüyorsunuz. Bir şekilde söndürülür bu, Türkiye'desiniz.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Giriş tarafında mıydınız?

BUKET ZEYNEP KÜRÜMOĞLU - Evet, biz otopark tarafındaydık, otoparka bakan taraftaydı odamız. En üzücüsü şu: Camlar kırıldı on dakika sonra falan, aşağı baktığınızda aşağıda bir tane yangın itfaiyesi arabası yoktu. Bir tane jandarma arabası vardı, tek yaptığı anons "Kendinizi atmayın." idi. Bu arada, 4 çocuğumuzdan her biriyle -13, 12, 11 ve 8 yaşlarında çocuklarımız- bütün bu olan her şeyi tam iki saat on beş dakika boyunca film izler gibi biz izledik. Neleri izledik? Onu söylemek isterim. Benim 9 yaşındaki çocuğum yukarıdan bebeğini atmaya çalışan ağabeye "Ağabey, ne olursun atma, atma bebeğini." diye yalvardı, bizim 4 çocuğumuz da yalvardı. Sonra, 12'nci kattan önümüze 2 farklı ceset düştü; biri yanıyordu, yanmayı tercih etmemiş, o yüzden arkası yanarak atladı ve biz çocuklarımızı geriye alamadık çünkü şöyle düşünmenizi istiyorum, ben o anı yaşamamanızı istiyorum: Şöyle dönemiyorsunuz geriye çünkü şurada bir duman var ve inanın hepinizin ceketleri renginde, simsiyah. Nefes alamıyorsunuz, gözünüzün önünü göremiyorsunuz ve çocuklarımız bizim... Hepinizin çocukları olduğunu söylediniz. Çocukluk travması denilen bir şeyden bahsediyor herkes değil mi? Biz şey diyoruz: "Çocukluk travması çok önemlidir. Asla çocuklar travma yaşatmamalıyız." Biz ders notları kötü olduğunda bile çocuklarımıza dönüp "Ya, sen niye bu notu aldın?" demezken benim çocuğum ölü gördü, bebeğini atmaması gereken insanı sakinleştirdi, kayak eğitmenini kaybetti, onu aramaya çıkmak istedi. Bugün buraya gelirken bana şunu söyledi: "Beni de dinlemeliler bence. Benim ne dediğim çok önemli, benim ne diyeceğim de çok önemli. Ben arkadaşlarımdan hesabını sormak istiyorum." Bunu neden bize yaşattılar? Bizim çocuklarımız, şu anda yangın tatbikatı yapılıyor okullarında, okullarındaki özel öğrenciler gibi kenara ayrılıyorlar ve "Siz ayrı bir yerde durun, aman korkmayın." deniliyor çünkü benim çocuğum ağlıyor. Biz uyku uyuyamıyoruz, biz utanıyoruz. Biz o ailelerin acısını paylaşmaya çalıştığımız için buradayız.

Sizden tek bir ricam var: Bizim 8, 10 ve geri kalan bütün yaşlardaki çocuklarımız için tekrar güvene, tekrar güven duymaya ihtiyacı var bu ülkenin. Buradan çıkacak her karara, o mahkemelerin vereceği her karara, gençlerimizin ihtiyacı var, çocuklarımızın ihtiyacı var. Ben şunu diyemiyorum. Dedim aslında biliyor musunuz? "Kızım bu çok az olan bir şey, bundan sonra bir daha olmayacak." dedikten bir ay sonra bir daha bir yangın oldu ve orada da 4 kişiyi kaybettik. Ben çocuklarım televizyon izlemesin diye televizyonları kapattım. Ama ben size şöyle söyleyeyim, bu yeni nesil o kadar zeki ki, şu an 9 yaşındaki çocuğumun telefonunda yangında ölen arkadaşlarının isimleri ve resimleri kayıtlı. İstanbul'da deprem olmuş, depremle ilgili görüntüler... "Acaba birine bir şey oldu mu?" Biz bu korkuyla bu çocukları büyütemeyiz. Sizden sadece ve sadece bu Komisyondan çıkacak her karar için bize yaşatılan bu güvensizlik duygusunu, bu aramamız gereken ve hep beraber bulacağımız şey, çocuklarımıza ve gelecek nesillere bırakabileceğimiz tek şey... "Kızım, böyle bir olay yaşandı ama bunun sonucunda biz el birliğiyle bu ailelerle beraber size bunları yaptık ve bunu sunduk. Artık rahat edebilirsiniz, gönül rahatlığıyla her yere gidebilirsiniz." demeyi ben çok istiyorum. Hepinizden de tek tek bu konuda çok büyük ricacıyım.

Şimdi, küçük bir şeyler söylemek için arkadaşım Esra'ya veriyorum sözü.

Çok teşekkür ediyorum dinlediğiniz için.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Sağ olun Buket Hanım.

Esra Hanım, buyurun lütfen.

ESRA YALI - Yani, sizden bizi yalnız bırakmamanızı rica edeceğim. O gece özellikle uyanıp koridora çıktığımız andan itfaiye sepetiyle aşağı indiğimiz ana kadar hiç kimsenin desteğini görmedik. Bizi kayak hocası uyandırdı. Kendi kararımızla camı kırdık. Doğru ya da yanlış, bugün hayatta olmamıza vesile oradan aldığımız oksijen çünkü çatı katından gelen duman bizim nefes almamızı etkilemişti, odada da artık zaten nefes alacak bir alanımız kalmadı.

Tabii, orada herhâlde korkuyla beraber çocuklar şekeri yükselip kendi idrarlarını altlarına kaçırmalarını bugün hâlâ hazmedemiyorlar, utanıyorlar. Küçük çocuğumun "Ben ölmek istemiyorum. Yanarak ölmek istemiyorum." deyişini unutamıyorum. Şahit olduğumuz o anlar film karesi gibi geliyor ama mesela yüz gün sonra bugün ben ilk defa ağlayabildim, bir duygu yaşayabildim. Oradan kendini atmak zorunda kalan genç kızın düşüş anı bende hiçbir duygu uyandıramamıştı yaşadığım şokla ama bugün her şeyi daha fazla idrak edebiliyorum.

Bugün burada bulunma amacımız... Biz 7 kişi bugün mucize olarak hayattayız ama bugün tek amacım, yakınlarını kaybetmiş ailelerin yanında olmak çünkü aksi durum bana kendimi bencilce hissettiriyor. Genelde hiçbir yakınımın cenaze törenine gidemezken Ömür Kotan'ın ve Eren'in cenaze törenlerinde bulunmak istedim. Çünkü orada benim çocuğum olabilirdi, oradaki

benim annem olabilirdi, ağabeyim olabilirdi ve yakınlarım olabilirdi. O yüzden, onların yanında olmak istedim, olacağım da çünkü biz gerçekten bir aileyiz artık ve onlarla konuştuğınca rahatlıyorum, onlarca konuştuğınca ileriye doğru umudum ve bütün her duygum olumlanıyor.

O yüzden, sizden rica ediyorum, o yaşadığımız yalnızlığı, çaresizliği tekrardan yaşamamak için, hiç kimsenin de yaşamaması için bizi yalnız bırakmayın, lütfen bize destek olun.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Çok teşekkür ederiz.

Begüm Hanım, buyurun.

NUZHET ARZU TÜZÜNER - Teşekkür ederim.

Merhabalar. Begüm'ün annesiyim ben. Biz de kurtulan aileyiz. Ben de ailelerimizin acılarına ortak olmak için buradayım.

20 Ocak Pazartesi günü biz de otele giriş yaptık. Giriş yaptığımız akşam ne yazık ki -gece diyeyim- felaketi yaşadık. Benim de torunum 7 yaşında, o da tabii çok etkilendi. İlk olarak şunu söyleyeyim: Saat olayı yanlış bence çünkü ben uyandığım zaman 02:45'ti. Ben onu size net olarak söyleyebilirim çünkü akşam 11 civarı odamıza çıktık, biz de 7013'te kalıyoruz, yamaç tarafındaydık. 11'de odaya çıktık, uyuduk, ondan sonra ben uyandım -uyanırım ben genellikle gece- ama sonra saate baktım, bir baktım 02:45. Ondan sonra bir baktım, torunum dişlerini gıcırdatıyor. "Begüm, neden bu kadar dişlerini gıcırdatıyor?" derken bir baktım, sesler gelmeye başladı. Merdivenden iniyor, sanki böyle bir tekerlek sesleri gibi ben onu hissettim. Bayağı bir dinledik beş on dakika. Diyorum ki: "Hayır yani burası yazlık bir yer de değil." Hani, tatil köyü olur da dışarıdan insanlar gelirler, koşarlar, çıkarlar falan. Yok hiç öyle bir olay. Bilmiyorum, bir şey benim ayaklarımı, beni cama götürdü. Camı açmamla beraber duman ve alev gördüm ben. Hemen camı kapadım ve hemen kızıma dedim ki: "Kızım, hemen giyiniyorsunuz, yangın var." Elim ayağın titriyor şu an konuşurken bile, bilmiyorum, çok kötü oluyorum. Hemen botlarımızı ve montlarımızı giydik, hemen çantalarımızı sırtımıza taktık, telefonumu da o an sırt çantama koyduğum için hiçbir resim de çekme olayım olmadı yani hani saati keşke çekebilseydim o an. Hiç insanın aklına gelmiyor ki.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Gelmez.

NUZHET ARZU TÜZÜNER - Ben de torunumu sömestir tatilinde kızım ile beraber kayak yapmaya götürüyorum, düşünün yani üç günlük bir tatil sonuçta.

Ondan sonra, neyse, hemen biz toparlandık, odadan dışarı çıktık. Bir baktım koridor bayağı böyle bir duman olmuştu. Ne yapalım? Ne yapalım? Ne yapacaksınız? Aşağı kaçmaya çalışacaksınız tabii ki. Hemen biz aşağı inmeye başladık; torunum benim elimde, kızım arkada. İniyoruz, tabii duman fazlalaşmaya başladı biz 6'ncı kata inerken. Ondan sonra Begüm "Anne, ben fena olmaya başlıyorum." dedi. Öyle söyleyince ne yapabilirim? "Begüm, o zaman biz inemeyeceğiz, bayağı bir yoğunlaşmaya başladı. O zaman yukarı kata çıkalım." dedim. Biz, bilmiyorum, nasıl bir şeyle çıktık, kendimizi 9'uncu katta bulduk. 9'uncu katı düşünün, 3 kat birden çıkmışız o yoğunlukta, o şeyde koştura koştura, 7 yaşındaki çocuk elimde. Ondan sonra, Begüm orada, koridorda pencere gördü, pencereye elini attı, pencerenin kulpu elinde kaldı. Açılmadı zaten, kilitliymiş. Ben orada yangın dolabi gibi bir şey gördüm, ona saldırdım, maalesef onu da açamadım. Ondan sonra ne yapalım? Oradan oraya koşturur dururken bir bakım karşıdan bir kapı açıldı ve bir anne baba ve kızları çıktı. "Nereye gidiyorsunuz?" dedim. Dediler ki: "İşte, dışarı çıkıyoruz, yangın var." "Hiç dışarı çıkmayın, dışarı felaket. Lütfen bizi de içeri alırsınız?" dedim. "Tabii." dediler. Biz 6'mız birden odaya girdik, hemen kapıyı kapadık. Benim ilk aklıma gelen şey havlu, hemen banyoya koştum, havluları aldım, hepimize birer tane ıslak havlu yaptım. Ondan sonra beyefendi camı kırdı, camdan aşağıya 6'mız birden nefes almaya çalışıyoruz. Yani bir taraftan nefes alıp bir taraftan da ıslak havlularla orada ayakta durmaya çalışıyoruz.

Bu arada, bir de 7 yaşında torunum, düşünün, erkek çocuğu. Hanımefendinin dediği gibi, aşağıya atlayanlar, ambulansın üstüne düşenler, hepsini görüyor, hepsini yaşıyor bu çocuk orada. Düşünün onun hâlini, garibim, ağlamadı bile, kaldı öyle, şok oldu çocuk. Neyse, baktık ki dumanlar fazlalaştı, kapının altından geliyor. Bu sefer ne yapalım? Hemen yastık kılıfları, havlular, yastıklar, onları dayadık. Baktım, olacak gibi değil beyefendiye dedim ki: "Lütfen, yatakları da kaldıralım, onları da dayayalım." Yani artık bayağı bir etkileneceğe başladık, gelmedi çünkü itfaiye bekliyoruz, gelen giden yok.

Ha, biz bu arada bir de yamaç tarafındayken 9'uncu kata çıktık ya, ön tarafa geçmişiz, itfaiyenin bize ulaşacağı yere geçmişiz, bakın, yani. Ondan sonra biz yatakları da destekledik, itfaiyeyi beklemeye başladık. İtfaiye sonuçta geldi, ilk önce çocukları aldılar, "Çocuklardan sonra büyükler." dediler. Tabii, bizim torunu aldılar çocuklar olunca, bizim şeydeki kızla beraber indi. Bu sefer aklımız çocukta "Ay, bir şey olursa çocuğa? Ya birisi kaçırırsa?" Hani, depremde oldu ya öyle şeyler, benim de bir tane torunum var, kızım ile onun telaşındayız biz. Neyse, Allah razı olsun, bizi sonra tekrar itfaiye geldi, aldı, sepetle indirdi. Böylelikle bizim kurtuluşumuz oldu.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Çok teşekkür ediyorum, sağ olun.

NUZHET ARZU TÜZÜNER - Ben teşekkür ediyorum.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Emine Hanım, buyurun lütfen.

EMİNE DAYI KOCABEY - Türkiye Cumhuriyeti Meclis Komisyon Başkanlığına, bizler Bolu Kartalkaya otel yangını acılı ailelerinden Rize Çayeli'nden Dayı ailesi olarak burada bulunmaktayız. Kardeşim Süleyman işi sebebiyle İstanbul'da ikamet etmekteydi, çocuklarını sömestir tatiline Bolu Kartalkaya Otel'i'ne bir şey olarak götürdü.

Acımızı bir nebze olsun dindirmesi için adalet arayışımız sürecinde devletimizin bizlere destek olmasını, tüm konuların araştırılmasını, şeffaf, adaletli, adil olmasını, içimizi rahatlatacak kararlar alınmasını talep ediyoruz. "Başka canımız yok." diyoruz, sizlerin de demesini istiyoruz ve biz, bu 78 canımıza şehitlik makamı verilmesini talep ediyoruz.

Saygılarımızla.

Süleyman Dayı, Seden Nurgül Ekici Dayı, Ela Dayı, Buse Dayı şehitlerimiz ve tüm kardeşlerim adına ben Emine Dayı Kocabey ve kardeşlerim Mehmet Yaşar Dayı, Mecit Ziya Dayı, Ahmet Fevzi Dayı, Melek Dayı, annemiz babamız olmadığı için ailenin büyüğü olarak burada bulunmaktayım.

Saygılar sunarım.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Teşekkür ediyorum, sağ olasınız.

Eylem Hanım, buyurun.

EYLEM ŞENTÜRK - Yangın faciasının yaşandığı Grand Kartal Otel'i'nin 6'ncı katındaki bir odadan kızım, eşim ve ben farklı yollarla kurtulabildik. Ben ve 9 yaşındaki kızım dumanı fark ettikten sonra otelin içindeki merdivenden inerek çıkabildik. Eşim "Beni beklemeyin, siz hemen çıkın, arkanızdan geliyorum." dedi ama gelemedi duman yoğunluğu yüzünden. O tesadüfen önüne çıkan bir ailenin kaldığı odanın ön cepheye bakmasından dolayı o odaya geçebilerek, sundurmaya atlayarak kurtuldu.

Ben şunu söylemek isterim: Sizler, bu yangını yaşamayan her bir kişi bu faciaya bakarken sondan başa doğru bakıyorsunuz yani otelde bir yangın çıktığını, oteldeki yangının restoranda başladığını biliyorsunuz. Bizler kapıyı açıp dumanı fark ettiğimizde neyin içinde olduğumuzu bilmiyorduk yani koridorda duman var ama bu bir yangın mı, bu bir saldırı mı bilmeden çıktık. Ben kızımın bileğinden tuttum, odadan çıkarken "Acaba odada kalmak daha mı güvenli?" diye düşündüm. Şimdi baktığımızda, üzerinden yüz gün geçti, 6'ncı katta kayıp var. 6'ncı kat çıkış kapısının bulunduğu resepsiyonun bir kat üzeri. O sırada yangın alarmı yok, yangın merdiveni yok, bunların hepsini geçtim ama uyarın yok. Benim otelden çıktığım, çıkmaya çalıştığım dakikalar boyunca, dumanı fark ettikten sonra bir tek kişi bile "Yangın var, çıkın dışarı." diye dışarıdan bile ses gelmedi. Bunu vurgulamak isterim. Yangın alarmı yok, yangın merdiveni yok, bu bana göre -herkese göre böyle olmalı- akıl dışı ama aynı zamanda da insanlık dışı. Haber veren olmadı.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Teşekkür ediyoruz.

Buyurun Hanımefendi.

GÖZDE EZGİ ÇİLİNGİR BAĞCI - Çok kısa şunu söylemek istiyorum: Ben Eren Bağcı'nın annesiyim. Kayak eğitmenliği yapıyordu oğlumuz, az önce eşim de konuştu. Orada yine Eren'in Başkent Kayak Spor Kulübünde gönüllü eğitmenlik yaptığı kulüpten sizlerin bir çalışma arkadaşınız MHP Kayseri Milletvekili İsmail Özdemir Bey'in eşi ve oğlu da oradaymış. Biz spor kulübü vesilesiyle ve 8'inci katta olduklarını öğrendiğimiz için kendisinden randevu istedik. Sağ olsun, görüştük. Üçü yirmi-yirmi beş geçte sıralarında ailesine sürpriz yapmak için Ankara'dan otele gitmiş tam en kritik saatlerde. Önüne bir açığı çıkmış, kaçıyormuş otelden. Yangın olduğunu sanırım ondan öğrenmiş, resepsiyona girdiğinde de dumanı görmüş, yangın olduğunu duymuş. Yine, bakın, o saatlerde ne bir kornaya basılıyor ne bir çalışan birini uyandırmaya çalışıyor. Bizzat olaya tanıklık ettiği için ve kendisinin izniyle adını zikrediyorum, bunları bize anlattı ve eşiyle oğlunu da dört buçuktan sonra, belki dört kırk-kırk beşte çıkarabildiğini, yine merdiven dayayarak çıkarabildiğini, yardım istediğini, saat 03:45'te İçişleri Bakanını kendisinin aradığını, bilgilendirdiğini... Bütün detaylara sahip, bunları size anlatmasını dilerim. Biz dehşet içinde dinledik kendisini ve saat beş-beş buçukta hâlâ çağrıdan yardım çığlıkları geldiğini ama itfaiyenin yamaç tarafına asla yanaşmadığı için oradaki insanların çığlık atarak ölüme terk edildiğini yine bizzat kendisinden dinledik bir grup aile olarak. Kendisinde video kayıtları var, bir itfaiye erinin bize göstermediği, çektiği görüntüleri var. Bence olayın ne kadar vahim olduğunu bir de ondan dinlerseniz... Kendisinin izniyle adından bahsediyorum.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Teşekkür ediyoruz.

Çağıracağız İsmail kardeşimizi de, inşallah onu da dinleriz.

Ömer Bey, buyurun lütfen..

ÖMER SARI - Merhaba Sayın Meclis üyeleri, Komisyon üyeleri; ben Ömer Sarı.

Yangında eşim ve 4 çocuğumla Hilmi'yle aynı odadan çarşafı sarkıtarak indik. Olayı tam anlatmayacağım, ben karşı odadan çocuklarımı yoğun duman içinde, sıfır görüş mesafesiyle sadece "Sesine doğru gelin." diyerek çıktığımız odaya alabildim. Ondan sonrasını Hilmi zaten anlattı, detaya girmeyeceğim. Sadece, burada dinlediniz, katman katman acı var, çok farklı acılar var ve sizin de bunları dinlerken gözlerinizde bunları vicdanınızda çok derin hissettiğinizi ben buradan hepimize bakabildiğim için alıyorum. Komisyonun görevini çok güçlü bir şekilde yerine getireceğine inancımız tam.

Sözlerimi şöyle bitirmek istiyorum: Ben çocuklarımı sarkıtırken aşağıya eşimle hep beraber, sevgili eşim Gamze 8 yaşındaki kızına "Ya, kızım sen nasıl cesaret ettin oradan." Kızım demiş ki: "Anne, nefes almak istedim." İşte, biz de bu acısı olan insanlar, kurtulanlar, kurtulamayanlar, kurtulamayanlardan geriye kalanlar bu adalet sürecinde gerçekten bir nefes almak istiyoruz.

Söyleyeceklerim bu kadar.

Hepinize teşekkür ediyorum.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Sağ olasin, teşekkür ediyorum.

Hilmi Bey, siz yönlendirin lütfen.

HİLMİ ALTIN - Artık son konuşmaya geldik. Abdurrahman Bey konuşacak. Lütfen dikkatle dinleyelim, bizim için önemli bir konuşma.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Abdurrahman Bey, buyurun lütfen.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Teşekkür ederim efendim.

Komisyonumuzu ve değerli kader ortağı olan ailelerimizi saygıyla selamlıyorum.

Sakin olmaya çalışacağım, tabii kolay değil. Burada hem bir baba olarak hem de otuz beş yıllık bir yargıç olarak bulunuyorum. Önce biraz baba olarak paylaşayım duygularımı, ondan sonra yargıçlık konusuna, mesleğimizi ilgilendiren konuya beraber değineceğiz. Biraz da son konuşmacı olduğum için zamanı da biraz sizin affınıza sığınarak kullanmak istiyorum.

Emine Teyze, sen belki benden küçüksün ama sana teyze diyorum. Rabb'im onların 78'ini de şehit ilan etti, ondan hiç şüphelenmesin, bizim evlatlarımızın hepsi şehit olmuştur zaten. Benim evladım da Nihan kardeşimin dediği gibi, Alp'le beraber şehadete yürüyen intörn Doktor Yiğit Gençbay. Yiğit, bir hafta önce Amerika'dan gelmişti, dünyanın bir numaralı üniversitesi MIT'de dahiliye ve onkoloji stajı yapmıştı hatta stajını da erken bitirip bir hafta önce gelmişti. Demek ki burada bir görevi varmış herhâlde, böyle bir olaya duçar oldu ve o sabah da oradan ayrılacaktı. Yiğit, bütün yaratılanları severdi, insan, hayvan ayırt etmeksizin severdi. Sonra onun "tweet"lerinden anlıyoruz ki -yavrumu biz, tabii, çok anlayamamışız ama- yaratılanı Yaradan'dan ötürü sevmesini daha 14 yaşında öğrenmişti. Yiğit'im derdi ki: "Ya, sen eğer bir kalbi kırarsan ya o kalbi Allah seviyorsa ne yaparsın?" Yiğit öyle bir çocuktu.

Ceyhan Hanım'ın söylediklerine katılıyorum. Yiğit'im Adli Tıpta DNA testiyle aldım, yüzüne bakamadım. Bir insanın bir yakınını, ölen bir yakınını, vefat eden bir yakınını yıkayıp, paklayıp, koklayıp, öperek toprağa vermesinin nasıl bir nimet olduğunu ben evladımı muşambalara sarılmış kefenle birlikte toprağa verirken anladım. Yüzüne bakamadım, bakmaya cesaretim yoktu belki bilmiyorum ya da bakacak bir şeyim yoktu, onu da bilmiyorum ama öyle toprağa verdim, onun nimet olduğunu orada öğrendim.

Şimdi, burada, bütün bu kader ortağı arkadaşlarımıza bakıyorum, aynı acıları yaşamışız. İşin enteresanı tepkilerimiz de aynı ya. Ben hayatımda yüzük bile takmadım, oğlumun bilekliklerini takıyorum, bunlarsız yatamıyorum, hâlâ oğlumun yatağında yatıyorum ben ve hâlâ sanki çıkıp gelecekmış gibi geliyor bana. Baba olarak bunları söyleyeyim, artık daha fazla ajite etmek istemiyorum. Acımız çok, bu acımızla biz yaşayacağız, hiç sönmeyecek zaten.

Şimdi yargıç olarak bir şeyler söylemek istiyorum, otuz beş senesini bu yargıya vermiş bir kardeşiniz olarak bir şeyler söylemek istiyorum. Buradaki kardeşlerim söylediler, kimisi akademisyen, kimisi psikolog, kimisi iş adamı, kimisi kimyager "Ya, bizim burada ne işimiz var? Ya, biz niye acımızı yaşamıyoruz? Biz niye yangın raporu okumanın peşine, iş müfettişi raporu okumanın peşine, Turizm Bakanlığının yetkilerini araştırmanın peşine düşmüşüz? Bizim ne işimiz var ya?" Evet, asıl sorun tam da burada düğümleniyor. Sorun ne biliyor musunuz? Sorun aslında yargıya olan güven sorunu. Dairede benim arkadaşlarım bana taziyeye geldiklerinde önümde dosya görüyorlar tabii -sürekli önümde, müzakerelerden çıkar çıkmaz o dosyayı okuyorum- kimisi diyor ki: Ya, Başkan, ne oluyor, dosya mı okuyorsun, müzakere bitti -benim konum vergi- hâlâ vergi dosyası mı okuyorsun? "Yok, hayır vergi dosyası okumuyorum, benim devletim bana gözyaşları içinde evladımın dosyasını okutuyor." dedim. Ben evladımın dosyasını okuyorum bir aydır.

Peki, niye bu noktaya geldik. Bu mesleğe başladığımda Yargıtayda bir sempozyum vardı, yabancılar da katılmıştı, zannedersen savcıların pozisyonu tartışılıyordu. Bizim yargılama sistemimizde savcılar hâkimlerin yanındadır ya. Orada yabancı bir hâkim -yargıç- çok güzel bir şey söyledi, dedi ki: Bir yargılamanın adil olması kadar adil görülmesi de çok önemlidir. Eğer siz bu görüntüyü sağlayamazsanız o vermiş olduğunuz kararın adaletini insanlara inandıramazsınız. O kadar doğrudu ki bu. Ben mesleğe başlarken yargıya olan güven, abartmıyorum, yüzde 80'ler civarındaydı. Ben on üç sene Adalet Akademisinde ders anlattım ve o çocuklara en son dersimde... Ki sekiz on sene oldu ayrılalı çünkü o zaman da yargıya olan güveni indirmiştik yüzde 20'lere. Bugün yargıya olan güven yüzde 20'ler seviyesine indi. Ben o derslerine girdiğim arkadaşlara diydum ki: Bizim nesil sınıfta kaldı yargıya olan güven konusunda. Kimse "Ben iyi bir yargıçım." demesin, takım oyunu hepimiz sınıfta kaldık, yenildik, bizim nesil sınıfta kaldı. Şimdi, gelelim, bu dosyada bizim kimyagerimiz, iş adamımız, psikoloğumuz, hâkimimiz, avukatımız niye bu dosyalara yapıştılar? İşte, bu sorundan dolayı yapıştılar. Kısaca bunlara değinmek istiyorum.

Şimdi, hepiniz gittiniz orayı gördünüz, Komisyon üyelerimiz de gördü. Kırk seneden önce yapılmış bir otel. Önce 4 kat, 3.700 metrekare kapalı alan olarak yapılmış, sonra bunun üzerine 8 kat daha konmuş, toplamda 17 bin metrekareye ulaştırılmış bir kibrit kutusu hâline getirilmiş. 1970'li yıllardan itibaren inşaatı yapılmış, Turizm Bakanlığı tarafından buna işletme belgesi verilmiş. Şimdi, oteli değerlendirin, eni neredeyse 100 metre, yüksekliği 50 metrenin üzerinde bir otelde otelin bir tarafına itfaiye aracı giremiyor değerli Komisyon üyelerimiz, Sayın Başkan. Ya, buna turizm işletme belgesi... Ki daha sonra 2005'te İl Özel İdareleri Kanunu'yla birlikte 2007 yılında turizm işletme belgeleri, öncesinde alınan işletme belgeleri iş yeri açma ve çalışma ruhsatı yerine geçiyordu. Ya, buna bu belgeyi verirken de sen zaten itfaiyeden "yangına elverişli" raporu almak zorundaydın. Ama sonra bakıyoruz ki bu otel 2007 yılından sonra da çeşitli nedenlerle başvurmuş, yine İl Özel İdaresinden -kanuna göre yetkili o- iş yeri açma ve çalışma ruhsatını almış. Bunu alırken de yine belediyeden yangına uygunluk raporu almak zorundasın. Şimdi, bakıyorsunuz, bir tarafta yangına uygunluk raporunu verecek olan belediye geçmişte vermiş, bir tarafta İl Özel idaresi, iş yeri açma ve çalışma ruhsatını veren, yapı kullanma iznini veren, tadilatları onaylayan bir İl Özel İdaresi ve herkesin gözünden kaçıyor ve onun başında da bir Vali var. Öbür tarafta bütün bunları denetleyip, bu eksiklikleri gördüğünde gerektiğinde o otelin turizm işletme belgesini iptal etme yetkisi olan Turizm Bakanlığı. Yine, öbür tarafta, iş yeri ve iş sağlığı güvenliği konusunda tek yetkili olan Çalışma Bakanlığı var. Şimdi, bunların hiçbir tanesi görevini doğru dürüst yapmamış. Ben buna organize kötülük diyorum, sonuçta organize kötülük ortaya çıkmış. Bir tarafından belediye, bir tarafından İl Özel idaresi, bir tarafından Turizm Bakanlığı, bir tarafından Çalışma Bakanlığı; bunların tamamı sorumlu.

Her gün evladımın mezarına uğruyorum: Bu sabah yine mezarına gittiğimde oradaki görevlilerden bir tanesi geldi -herhâlde basından duymuş ki burada toplantı olacağını- titreyerek dedi ki: "Ya, Allah aşkına bir tanesi de desin ki ben sorumluyum, onun alnından öpeceğim." O mezarlıkta çalışan gariban bunu söylüyor ya. Şimdi, Turizm Bakanlığı "İl Özel İdaresi suçlu." diyor, İl Özel İdaresi "Turizm Bakanlığı suçlu." diyor, öbürü "Çalışma Bakanlığı suçlu." diyor, herkes suçu birbirine atıyor. Böyle bir noktada, birinci, Adalet Bakanlığıyla ilgili eleştirilerime geleceğim yargıya olan güven konusunda, Adalet Bakanlığından yetkililer varsa notunu alsın Sayın Başkan.

Şimdi, buraya geldiğimizde ne beklenir kamu görevlilerinden? Şimdi, bakıyorsunuz, 4483 sayılı bir Kanun'umuz var, kamu görevlileri ve memurları için bir güvence, bir kalkan; çok eskiden beri, Osmanlı'dan beri devam eden bir kanun. Amacı doğru bir kanun, kamu görevlilerini, eski tabirle memurları, saçma sapan iddialarla yargının önüne atıp hem yargıyı meşgul etmemek hem de bu kamu görevlilerini, memurları yıpratmamak adına getirilen bir kanun. Şimdi, buna sığınıp, bakıyorsunuz Turizm Bakanlığında bir hareket yok, Çalışma Bakanlığında bir hareket yok, İl Özel İdaresinden, belediyeden bir hareket yok. İlk baştan bahsediyorum, Turizm Bakanlığı, bakıyorsunuz... Çünkü sokaktaki insana sorsanız, hiç bu işlerden anlamayan kişiye sorsanız en yakın şüpheli Turizm Bakanlığını gösterir çünkü kapısına bir levha asmış: "Bu turizm işletmesi Turizm Bakanlığının denetimindedir." O levha oraya sıradan asılan bir levha değil. Yangından sonra Turizm Bakanlığı bu levhayı iptal etti. Bu turizm işletme belgesini iptal ettiğinde Valiliğe bir yazı yazıyor, diyor ki: "O levhayı hıfzedin ve adli emanete alın." Demek ki bu çok önemli bir levha. Biraz sonra Turizm Bakanlığının soruşturma izni vermemesi macerasına geleceğim. Turizm Bakanlığı diyor ki: "Ya, ben sadece oteldeki çarşafı, yorganı, yastığı, peçeteyi kontrol ediyorum, diğer başka şeylere bakmıyorum." Niye? "Benim yönetmeliklerim böyle." Biraz sonra idarenin sorumluluğuyla ilgili -ben Meclisimizin çok güzel kayıt sistemi olduğunu bildiğim için- onları not almıştım, onları okuyarak size yazdırmak istiyorum, kayıt altına almak istiyorum. İdarenin sorumluluğu yönetmeliklerle midir, kanunlarla mıdır onu ortaya koymak istiyorum. Diyor ki: "Ben sorumlu değilim." Peki, o zaman o levhanın başına yaz ki "Bu

işletme peçete, havlu, yorgan, yastık denetimi konusunda Turizm Bakanlığının denetimindedir." Halkı niye kandırıyorsun o zaman? Bir insanın en güvensiz olduğu an uyku hâlidir. Biraz önce buradaki kardeşlerimden bir tanesi söyledi. Oraya gelenler müşteri değil, oraya gelenlere "misafir" derler o yüzden. Sana insan canını teslim ediyor ya, uyku hâlinde kendini teslim ediyor, orada 78 canın yaptığı gibi. Ve kanunda da sana diyor ki: Sen, o turizm işletmelerindeki çalışanlarından konaklayanlarına kadar herkesin can ve mal güvenliğinden sorumlusun. Peki, buraya kadar baktığımız zaman, ta ilk günden bizim yetkililerden beklentimiz şu olurdu: Bizim tabii ki bakanlarla bir alıp veremediğimiz yok, bakanların sorumluluğunun siyasi sorumluluk olduğunu bilecek donanımdayız. Bizim "Turizm Bakanını hapse atın." ya da "İçişleri Bakanını tutuklayın." ya da "Çalışma Bakanını derdest edin." diye bir talebimiz de yok. Bunların bir suçu, kusuru varsa, cezai sorumluluğu, buna zaten Meclisin iradesiyle, Yüce Divan sıfatıyla Anayasa Mahkemesi karar verir, bu bizim konumuz değil. Bizim dediğimiz, bu organize kötülük ki -biraz önce arkadaşım söylediği için aynı şeyi söyleyemeyeceğim- biz bunlara eğer insan dersek, bu işletme sahiplerine, işletme yöneticilerine, orada çalışanlara, o zaman insanın tarifini yeniden yapmamız gerekecek. Dolayısıyla, onları bir tarafa itiyorum, onların yargılanması ceza yargılamasının konusu. O konuda ben ahkâm kesecek durumda değilim, haddimi bilirim ama bu organize kötülüğü yapmalarına yardım eden kamu görevlileri varsa bunların ortaya çıkarılması lazım. İkinci gün daha biz evlatlarımızı toprağa vermeden Turizm Bakanı bir televizyona çıkıyor, kendini televizyoncu gören bir kişinin karşısına, "Ben sorumlu değilim..." Bir sürü yönetmelik sayıyor. Ya, sen Turizm Bakanı mısın, kamu hukukçusu musun? Ben bunu Bolu Başsavcısına söyledim. Üç gün sonra evladımızın adli emanetteki eşyalarını almaya gittiğimizde bizi makamına çağırdı. Dedim ki: "Sayın Başsavcım, bu yargıyı etkileme değil de nedir?" Sen eğer sorumlusun zaten yargı senin yakana yapışır, sorumlu değilsen niye feryat ediyorsun? Oturursun yerinde, kimse de sana dokunmaz.

Biraz sonra -özür diliyorum, sabrınıza sığınacağım ama bunları konuşmak zorundayım- hem Başsavcılığı hem de Adalet Bakanlığını eleştirdiğim hususlara geleceğim ama önce şu bakanlıkları bir halledelim. Süreç devam ediyor. Birinci bilirkişi raporu eksik olabilir, yanlış olabilir, yetersiz olabilir o anda fazla araştırmadan yetkili ve ehil kişilerden olmamış olabilir ama bu bilirkişi raporu eğer UYAP'a girmişse, bu bilirkişi raporu eğer dosyaya girmişse bu bilirkişi raporu bir hukuki metindir, bu bir korsan metin değildir. Neyse, bundan sonra oluşturulan ikinci bilirkişi heyeti devam ediyor çalışmalarına, zaman geçiyor...

Ha, bu arada belediyeyle ilgili, belediye çalışanlarıyla ilgili, üstüne üstlük onlar kamu görevlisi olmasına rağmen soruşturma izni almadan hemen tutuklandılar. Soruşturma izni almaları gerekiyordu...

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Çok özür diliyorum. Ben de kamu idareciliğini yıllarca yaptım, sadece belediye personeli soruşturma izni alınmadan tutuklandı dersek eksik kalır. İl özel idaresindeki insanlar da aynı statüyle...

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Çok özür dilerim. Katılıyorum, doğru, doğru.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Şimdi, burada ben sizi tanıyorum, eski arkadaşız, dostuz ama biraz adaletli gitme adına söylüyorum.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Aynen öyle, aynen öyle.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Yani sadece belediyenin personeli soruşturma izni alınmadan tutuklanıyor da özel idareninkiler...

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Yok, hayır hayır. Çok doğru.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Düzeltiyim istedim.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Çok özür diliyorum yani bunu da kötü niyetli olarak söylemiyorum, başsavcılığımız 78 can gitmiş, o anda bir an önce böyle bir iş yapabilir, il özel idaresine de yapmıştı, buna da yapmıştır. Antrparantez söyleyeyim, belediyenin tutuklanan bu görevlileri dâhil tamamının bu konuda asli kusurlu ve sorumlu olduğuna ben yürekten inanıyorum. Niye inanıyorum? Konuyu kaçırmadan bir parantez söyleyeyim. Yahu, sen buraya 1970'li yıllarda ruhsat verirken, yangın durum belgesini verirken bunun durumunu görmedin, sonrasında verdiği yangın olur raporlarında bunu görmedin, yetmedi, Allah şaşırtacak ya, o otelin önünde yani itfaiyenin giremediği yerde bir 80 metre karelik ahşap, işte, fast food gibi bir yere ruhsat alabilmek için belediyeye başvuruyorlar, yanlışlıkla binanın tamamı için yangın uyumlu raporu istiyorlar, belediye geliyor, bu yangın uyumlu raporunun bakıyor, bir sürü eksikliği var, olumsuz bir rapor düzenliyor. Bu olumsuz rapor ilgililerin eline gittikten sonra, ki ifadelerden onu görüyoruz, Belediye Başkan Yardımcısı akıl veriyor işletme sahiplerine. Diyor ki "Siz bu talebinizi geri çekin, biz de bunu iptal edelim." Rapor düzenlendikten sekiz gün sonra belediye görevlileri tespit ettikleri bu olumsuzlukları il özel idaresiyle de Turizm Bakanlığıyla da paylaşmak zorundadır. Oradaki "paylaşılabilir" lafıyla hareket edilerek "Efendim, burada bir takdir hakkı var." diyemezsin. Bu takdir hakkı ancak düzenlenen rapor olumluysa bunu paylaşmayabilirsin ama olumsuz bir rapor varsa sen bunu paylaşmak zorundasın, bu senin görevindir. Sen, sekiz gün boyunca görevini yerine yapmamışsındır.

İki, o binaya sekiz gün önce gitmiş, bu olumsuz raporu vermişsin. Ya, o binanın bitişiğindeki 80 metre kare ahşap binaya ve üstüne üstlük onun etrafına itfaiye aracı giremezken sen o bir yere 2 tane yangın söndürme tüpü var diye nasıl yangına olumlu raporu vermişsin? O nedenle, belediyenin yetkilileri sonuna kadar sorumludur. Belki, belediye başkanının da burada kendine düşen payı açısından sorumluluğu vardır yani, kimse "Benim sorumluluğum yok, onlar yapmıştır." deme lüksüne sahip değil, o kişileri de sen seçiyorsun, sen atıyorsun, çalıştırmanın sorumluluğu vardır.

Şimdi, şuna geleceğim: Şimdi, burada, sonuçta, bu menfur olayda 78 can gitmiş. Biz, bu konuda, Turizm Bakanlığını harekete geçirmek için, İçişleri Bakanlığını harekete geçirmek için ve Çalışma Bakanlığını harekete geçirmek için "4483 kapsamında soruşturma açın." diye kurumlara başvurduk 27 Şubat'ta, bir cevap verilmedi, zımni ret oluşturuldu. Zımni ret oluşturulduktan sonra, bilirkişiler, yani başsavcılığımızın oluşturduğu bilirkişi heyeti raporunu açıkladı. Okumuşsunuzdur, raporun sonuç bölümünde kelimesi kelimesine aynı ifadelerle "Belediye birinci derecede etkilidir, il özel idaresi birinci derecede etkilidir, Çalışma Bakanlığı birinci derecede etkilidir, Turizm Bakanlığı birinci derecede etkilidir." Peki, dedik ki "Herhâlde bundan sonra artık başsavcılık da bir soruşturma izni isteyebilir. Bekleyelim ya da bakanlık soruşturma izni verebilir."

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Başkanım, araya gireyim mi bilgi vermek için sadece?

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Tabii.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Ben Adalet Bakanlığındaki arkadaşlarımızdan zaman zaman bilgi alıyorum yani ilgili kişilerden. Bu belediye ve il özel idaresi personeliyle alakalı zaten bir inceleme yapılmıştı, arkadaşlarımızda da var, o soruşturma izinleri verilmişti yani bir mülkiye müfettişi yapmıştı orada.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Tamam, orada sorun yok.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Şimdi, yeni aldığım bilgiyle de Çalışma Bakanlığı ve Turizm Bakanlığıyla alakalı da cumhuriyet başsavcılığı soruşturma izni istemiş diye duydum.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Eğer istemişse benim o konuda eleştirim olacaktı başsavcılığımıza, geri çekiyorum.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Bilgi vereyim diye söyledim çünkü bana söylediler.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Çok güzel, çok memnun oldum.

CAVİT ARI (Antalya) - İstemiş ama ne karar verilmiş?

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Yok, daha karar verilmemiş.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Konuyla ilgili ben devam edeyim isterseniz.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Vereceğim, bir netleşsin diye.

ADALET BAKANLIĞI UZMANI ALPER AKSOY - Dediğiniz gibi bilirkişi raporu doğrultusunda her iki bakanlıkla ilgili başsavcılık...

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Bilgi vereyim istedim.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Çok güzel, güzel. Yani bunu bir ay beklemeden yapmasını başsavcılığımızın isterdik doğru ama yaptıysa başımın üstünde yeri var. Peki, bunun üzerine biz idare mahkemesine dava açtık, soruşturma izni vermeme ya da soruşturma açmamak çünkü bu bir idari işlem, idare hukukuna...

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Zımni karara karşı açtınız değil mi?

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Zımni ret kararına karşı. Bundan üç gün sonra Turizm Bakanlığı -belki o zaman daha Bakanlık henüz soruşturma iznini istememişti- 25 sayfa bir rapor yazmış sözüm ona ve Bakan imzasıyla "soruşturma izni verilmemesine" kararı verdi, başsavcılık da itiraz etmiş, bugün de biz Danıştay 1. Dairesine itiraz dilekçemizi verdik.

Şimdi, Turizm Bakanlığı bilirkişi raporundaki kamu hukukçusunun birtakım yorumlarına dayanarak soruşturma izni vermeme kararını...

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Bu adli bilirkişinin raporuna dayanarak.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Adli bilirkişi raporu ama adli bilirkişi raporu o yorumlarını yaparken sayfanın içerisinde yani "Yönetmelikte işte, değişiklik olmuş, eski yönetmelikte yangın denetimi vardı, sonrasında yoktu." Bütün bu yönetmelik kargaşasından dolayı birtakım cümleler kurmuş orada ama sonuçta demiş ki: "Sen, kanundan dolayı burada, misafirlerin can ve mal güvenliğinden sorumlusun, sen bu hizmeti yerine getiremediğin için, birinci derecede olayda etkilisin." Hakkını teslim ediyorum.

Şimdi, Turizm Bakanlığı da buna sarılarak "Ben, sadece peçete, havlu, çarşaf, yorgan denetimi yaparım, diğerini yapmam." Niye? "Çünkü, yönetmelikler bana bu görevi vermiyor." Yönetmeliklerin verip vermediğine girmeyeceğim ama sadece not düşülmesi açısından şu bir iki hususu okumak istiyorum, kayıtlara geçsin diye. İdarenin sorumluluğuyla ilgili, hizmet kusurunun muhatabı olan idare, yönetmeliklerden yola çıkılarak belirlenemez. Görev yetki ve sorumluluk kanunla belirlenir. Yönetmeliklerde eksiklik varsa, karışıklık varsa idarenin sorumluluğunu kaldırmaz bu ancak kendi içinde sorumluluğu belirlemede etkili olabilir; idarenin kendi yükümlülüğündeki faaliyete ilişkin uygun düzenleyici işlem yapmaması sorumluluğunu kaldırmaz. Tam tersine, bu durum dahi idarenin kusurunun hizmetin gereği gibi işletilmediği anlamına gelir. Bilirkişiler raporda her ne kadar buna değinmişlerse de yönetmeliklerin yeterli olmaması, karışık olması, idarenin sorumluluğunu kaldırmaz. Sadece, sorumlu makamı belirleme bakımından bir tespiti gerektirir. Düzenleme görevini yerine getirmemiş yönetici konumundaki kamu görevlileri mi yoksa yönetmelikle yapacağı belirlenmiş işleri yapmayan kamu görevlisi mi? Gerçekleşen hizmet kusuru açısından görev kusuru işlemiştir, bunu tespit etmek için kullanılabilir ancak, idarenin sorumluluğunu kaldıran bir sebep olamaz yönetmelik değişiklikleri. Eğer bunu kabul edersek zaten o zaman her kamu idaresi kendi yetkisinde olan yönetmelik çıkararak kendi sorumluluğunu kaldıracak düzenleyici işlemler, ikincil düzenlemelere yer vererek tamamen kendi sorumluluğundan çıkar.

Şimdi, şu son şeye geçmeden -çok uzattım, çok özür diliyorum- başsavcılığımızın o itirazı olmuşsa tamam. Başsavcılığımızla ilgili eleştirilerimiz vardı ama başsavcılığımız da burada not almaları açısından söylüyorum, burada arkadaşlarımız değindi.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Çok özür diliyorum açık olsun diye, başsavcılık değil ama bizim...

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Adalet Bakanlığından.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - ...Adalet Bakanlığından, Turizm Bakanlığından, Çevre ve Şehircilik Bakanlığından, İçişleri Bakanlığından, Çalışma Bakanlığından Komisyonun görev alanıyla alakalı olduğu için uzman müfettişlerimiz var, onlar alıp o irtibatı bu arkadaşlarımız oradan kuruyorlar.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Tamam. Turizm Bakanlığıyla ilgili durumumuz bu minval üzerine. Çalışma Bakanlığına müracaatımız henüz geri gelmedi, henüz olumlu ya da olumsuz bir işlem tesis edilmedi, ona idare mahkemesine davamız devam ediyor, Çalışma Bakanlığı da bilirkişi raporuna yaptığı itirazın da sorumlunun kendisi değil Turizm Bakanlığı olduğunu belirterek başsavcılığın bilirkişi raporuna itirazda bulundu, buraya kadar sorun yok. Ha, biz, burada, sadece bunlarla da kalmadık çünkü il özel idaresinin başı olarak orada vali vardır. İl özel idaresine mülkiye müfettişleri raporuna göre soruşturma izni istenirken il özel idaresi genel sekreteri ve genel sekreter yardımcısına soruşturma izni verilmişti. Bunların altında bu işleri denetlemek, yerine getirmekle görevli müdür, müdür yardımcısı ya da diğer sorumlu personelle ilgili soruşturma izni verilmemişti. Bu, bizim itirazımız üzerine -hakkını yemeyeyim başsavcılık da aynı itirazda bulunmuştu- bölge idare mahkemesi tarafından kaldırıldı, itirazımız uygun görüldü ve 5 kamu görevlisine, il özel idaresi kapsamındaki 5 kamu görevlisine de bu izin verildi. Peki, biraz önce bahsetmiş olduğumuz idarenin bütünlüğü ilkesinde vali il özel idaresinin başıdır, vali mahallî idarenin başıdır, vali merkezî idarenin -çok özür diliyorum, belki burada atlayabilirim, siz beni düzeltin Sayın Başkanım, uzun yıllar valilik yaptınız- merkezî idarenin yereldeki

birimlerinin başıdır. O takdirde, burada il özel idaresinin bir hatası varsa bu kapsamda bence valilerimizin de sorumluluğunun -ben suçludur ya da değildir demiyorum- değerlendirilmesi gerekir. Biz, bu kapsamda da İçişleri Bakanlığına ta bu işletmenin açıldığı tarihten itibaren görev yapmış bütün valilerimizin ismini de yazarak -ki bir tanesi de benim köylüm yani hatta bana taziye telefonu açan birisi- ama hepsinin ismini de yazarak...

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - İsim sormayacağım ama nerelisiniz?

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Trabzonluyum ben.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Tamam yani oradan çıkarayım.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Peki. Dolayısıyla bunlar hakkında da böyle bir soruşturma açılması ve soruşturma izni verilmesini İçişleri Bakanlığından istedik, İçişleri Bakanlığı bunda da sessiz kaldı, zımni ret oluştu, o da idare mahkemesinde, davamız devam ediyor.

Şimdi, buraya kadar geldiğimizde, idarelerin bu sorumluluklarını yerine getirmemesi, işte, biraz önce söylemiş olduğumuz -daha yargılama başlamadı ama- ön hazırlık aşamasında bile yargıya olan güven konusunda bütün bu benim kader ortaklarım açısından bir tereddüt ve güvensizlik oluşturdu. İşte, o yüzden, dosyayı alıp dosyayı incelemeye çalışıyorlar, o yüzden, bunların peşine koşuyorlar, o yüzden, bir şey bulup bir şey çıkarmaya çalışıyorlar. Hâlbuki, hukuka uygun bir idareden beklenmesi gereken, o Bakanlığın en üst amiri eğer 78 can gitmişse ve sen de bütün kamuoyunun önünde, gerçekten herkesçe en yakın şüpheli olarak görülüyorsan hemen ertesi gün soruşturmayı açıp gerektiğinde kamu görevlilerine soruşturma izni vermen gerekirken sen televizyonlara dolaşıp suçsuzluğunu ispatlamaya çalışıyorsun. Biz, kamu görevlileri hakkında soruşturma izni isterken bu kamu görevlilerini suçlu ilan etmiyoruz, asla böyle bir şey değil hatta bunların yargılanması belki bunların aklanmasına da vesile olacaktır ama varsa bir hizmet kusuru, bunun ortaya çıkarılması gerekir, bunun için mücadele ettik.

Çok uzattım, onun için daha fazla... Bir şeye daha değineceğim.

ÖMER FARUK HÜLAKÜ (Bingöl) - Uzatmadınız, konuşun, hiçbir problem yok.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Sabrınızı zorlamak istemiyorum. Bir şeye daha Sayın Başkanım, değineceğim.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Estağfurullah.

Buyurun lütfen.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Dediğim gibi, uzun yıllar yargının içerisindeyim, yargılamanın adil olduğu kadar adil görülmesinin de çok önemli olduğunu düşünüyorum. Adalet Bakanlığının bu yargılama sürecinde Tarım ve Orman Bakanlığından ya da Turizm Bakanlığından ya da adına ne dersenez deyin, diğer bakanlıktan bir farkı yoktur, Adalet Bakanlığı soruşturmaya dâhil olmaz, Adalet Bakanlığının hatta hassasiyet gösterip soruşturmanın etrafından bile uzaklaşması gerekir. Adalet Bakanlığı, soruşturmayı yürüten savcılığa talimat verebilir mi? Veremez. Savcılık ya da başsavcılık Adalet Bakanlığından bir talimat bekler mi? Beklemez. Peki, ben başsavcının odasına gidiyorum, yarım saat sonra, pazar günü, olaydan üç gün sonra öğlümün, evladımın eşyalarını almaya gidiyorum. Yarım saat orada çay içiyorum, yarım saat sonra makam dinlenme odasından birisi dalıyor içeriye "Ben, Bakanlığın şu üst düzey genel müdürüyüm." Aynı genel müdürü, aynı üst düzey bürokratı bu kardeşlerim, işte, önce, Sayın Bakan Yardımcımız Ramazan Bey'e -Ramazan Bey'in yüreği yufkadır- o da gözyaşları içinde Adalet Bakanlığına götürünce aynı üst düzey bürokratı orada görüyoruz ve bakıyoruz daha o tarihte bilirkişi raporu bile yayımlanmamışken bu üst düzey bürokrat âdeta bu dosya hakkında fikir beyan ediyor "Burada ihmal vardır." diyor. Ya, Adalet Bakanlığı sen en çok burada hassasiyet göstermen gereken bakanlık olarak...

EDNAN ARSLAN (İzmir) - Kimdi, ismini söyler misiniz?

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Vermeyeceğim.

EDNAN ARSLAN (İzmir) - Kayıtlara geçsin.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Sonra veririz ihtiyaç olursa.

SURURİ ÇORABATIR (Antalya) - Yok, orayı biraz daha açar mısınız lütfen.

CAVİT ARI (Antalya) - Ne yapmaya çalıştığına dair...

SURURİ ÇORABATIR (Antalya) - Burada hukukçu vekillerimiz de var, onlar da muhakkak dinliyor şu anda.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Ceza İşleri Genel Müdürü, adını bilmiyorum.

EDNAN ARSLAN (İzmir) - Şu an mevcut görevde mi?

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Bu kardeşimiz daha önce Antalya Başsavcılığı yapmış, iyi niyetli olabilir. Bakın, iyi niyetli olabilir. Bakın, ayrı bir şey, iyi niyetli olabilir ama bir başsavcı iyi niyetle... Belki, Bolu Başsavcısı arkadaşımız, bilemem, ziyaretine gitmiştir pazar günü, onu da bilemem ama bir başsavcı ziyaretine gidecekse evine gider, kapıda televizyonlar beklerken, kapıda avukatlar içeri giremezken, oraya girip orada, dosyanın sahibiymiş gibi davranması yargılamanın görüntüsünü değiştirir. İşte, bunlar bu yargılama sürecinde bize dokunan şeyler. Ben kasıtlı yapmıştım demiyorum ama aynı kişiyi bu kardeşlerim bakanın yanında görüp, vazife addetmiş gibi dosyayla ilgili yorum yapmaya kalkmasını da kötü bir tesadüf olarak niteliyorum, yine, ithamda bulunmuyorum ama bu, bizi bu yargılamaya olan güven konusunda tereddüde sevk ediyor. İşte, o yüzden Emine teyzem gelmiş, burada hakkını aramaya çalışıyor. Emine teyze, ben senden belki de büyüğüm ama olsun öyle diyorum sana.

EMİNE DAYI KOCABEY - Belli olmaz, belki ben büyüğüm.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Tamam. O yüzden, gelmiş buradaki kardeşlerim hakkını aramaya çalışıyorlar. Evet, aynı şeyi başsavcılığımız için söyleyecektim ama eğer soruşturma iznini istemişse onu da başıma taç ederim. Bir ay gecikmeyle de olsa soruşturma iznini istemiş Çalışma Bakanlığından ve Turizm Bakanlığından doğru mu? Tamam, Allah razı olsun yani benim yüreğime su serpmiştir ama diğerini de bu kardeşlerimin yüreğine su serpmesi açısından, not düşmek açısından dile getirme ihtiyacı hissettim.

Çok, kısa şunu da hemen okuyup bitireceğim.

ŞABAN FİLİZ - Bir şey söyleyeceğim. Adalet Bakanının "bu korsan rapor" demesi beni çok yaraladı.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Oraya girmiyorum.

ŞABAN FİLİZ - Söyleyecektim, arkadaşlar söyletmedi. Siz de söylediniz biraz evvel.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Ben "Adalet Bakanı" demedim, Adalet Bakanlığında bahsediyorum ama...

ŞABAN FİLİZ - Ben Adalet Bakanı diyorum.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Girmiyorum oraya. Dosyaya girmiş hiçbir rapor korsan değildir.

Sonuç olarak kayıtlara geçmesi için şöyle 2,5 sayfalık bir notum var, bunu okumak istiyorum, idarenin hizmet kusuru açısından. Çok sabrınızı zorladım, kusura bakmayın ne olur. Bu felaketin ortaya çıkması ve sonucunun ağırlaşması, idarenin sorumluluğunu hiç tereddütsüz gündeme getirmektedir. Bahsettiğim 4 idareyi kapsayacak şekilde bu sorumluluklara geliyorum. Kanuni ve idari düzenlemelerin uygulama açısından etkili olmaması, görevli her bir idarenin âdeta diğerinden denetim yapmasını beklemiş olması, bilirkişi raporunda değinilen hususlar da dâhil olmak üzere, idarenin bir bütün olarak hizmet kusurundan kaynaklanan sorumluluğunu kabul etmek ve kanundan kaynaklanan görevleri açısından sorumlulukları ön plana çıkan tüzel kişileri belirlemek önem taşımaktadır. İşaret etmek gerekir ki incelenen görevli ve yetkili bu idarelerin biri dahi görevini gereği gibi yerine getirmiş olsaydı bu ağır durum ortaya çıkmayabilirdi. Dolayısıyla bu derece netice açısından ağır hâle gelmesine sebep olunmuş yangın felaketi dolayısıyla kamu görevlilerinin rolü ve sorumluluğunun olmaması mümkün ve muhtemel değildir. Bu sonuç birçok ihmalin, hatanın oluşturduğu bir durumdur. En etkili olandan en görülmeyene kadar hepsine yönelik bir arama ve değerlendirme önemlidir. Bir enkazdaki arama kurtarma gibi hassasiyet isteyen bir hukuk yaklaşımı gerektirir. Yargılama öncesinde ve safhasında bu hususlar ortaya çıkarılacaktır, çıkarılmalıdır. Sebebi, başlangıcı, ortaya çıkışı ve gelişimi açısından önlenebilir hatta kendi kendine söndürülebilir, sönmülenebilir bir yangın kaynağının birbirine eklenen ufak, büyük ihmal, kusur birikimiyle büyük felakete dönüştüğünü ve bu felaketin temelinde idarenin görevine ilişkin bir büyük boşluk, yokluk, kötü uygulama, denetimsizlik bulunduğu anlaşıldığı için idareye sorumluluk yüklenmesinin idareye orantısız bir külfet yükleme anlamına gelmeyeceğini düşünüyoruz. İdare elbette her insan kusuru kaynaklı yangından, her kamu düzeni bozukluğundan sorumlu tutulamaz ancak kendisine düşen sorumluluk kapsamını iyi düşünmüş, gerekli tedbirleri almış, düzenlemeleri yapmış ve bu düzenlemelere uyulması hususunda yaptırımlarla, denetimlerle sistemi kurmuş olmaması sorumluluğunu gerektirir. İdare, varlık sebebini müdrik olduğunu gösteren bir işleyişe sahip olmadığı gibi, yangın afetine karşı korunma tedbirlerini etkili ve yaygın şekilde uygulayamadığı, denetlemediği, uygulamaya zorlamadığı anlaşılmaktadır. Ayrıca önemle belirtmek gerekir ki idarenin sorumluluğu sadece ceza yargılamasına konu olacak kamu görevlilerini tespit etmek veya tazmin sorumluluğunun muhatabını ve miktarını belirlemekle sınırlı olmasa gerekir. Bir daha benzer felaketlerin, can kayıplarının, zararların doğmamasının sağlanması etkisi önemli ve gereklidir. Bu açıdan, olayda zararı doğuran ve artıran her bir eksikliğin tespit edildiği ve giderildiği, benzer bir durumun ortaya çıkmaması için neler yapıldığının gösterildiği bir sonuç yanında elbette bu hususların bugüne kadar yapılmamasından kaynaklanan üzüntünün kamuoyuna etraflı bir biçimde açıklanması gerekmektedir. İdare adına derin üzüntünün ifadesinin en iyi şekli, bir daha benzer durumla karşılaşılması için mevzuatında, görev dağılımında geliştirilen yeni usullerle faaliyetinde ve yapısında gerçekleşen değişikliklerin ortaya konulması suretiyle olacaktır. Kamu hizmet kusuru karşısında sadece tazmin eden, parasını verip aynı zihniyetle devam eden bir tekrara tahammülü zorlaştıracak ağırlıktadır. Toplumda iz bırakan bu büyük travma karşısında idarenin görevlerini ciddiyetle yerine getirmekte olduğuna dair zedelenen güveni tahkim etmesi beklenir. Otel işletmecisi şirketin mevzuatın gereklerini yerine getirmemesinden ötürü asli, ağır ve hiçbir şekilde açıklanamaz ihmali, yanlışlıkları, hataları zaten ortadadır ancak bu şekilde ihmali ve hatalı davranışına engel olması gereken, bu tür tutumu bir zarar doğmadan tespit ederek yaptırım uygulayacak olan, gerekirse müessesenin faaliyetine izin vermeyecek olan idarelerin de bu zararın doğumuna ve zararın boyutunun artmasında ağır kusurları bulunduğu zaten doğan zararın büyüklüğüyle ortadadır. İdarenin varlık sebebi olan görevlerini yerine getirmemiş olması, geç getirmiş olması, kötü getirmiş olmasından kaynaklanan bu sorumluluğun cezai sorumluluğu doğuracak derecede ağır ve etkili olduğu kuşkusuzdur. Buradaki idari sorumluluk yaklaşımı idareye hak etmediği bir külfet yüklemek veya husumetle yaklaşmak anlamına gelmeyecektir. Aslında idarenin eksik ve hataların giderilmesi için hizmet kusurunun bütün boyutlarıyla tespiti ve cezai, mali, idari yaptırıma bağlanması sorumluluğunun belirginleştirilmesi gerekli ve faydalı olup kamu yararına bir boyut taşıyacaktır.

Evet, bu duygu ve düşüncelerle... Kardeşlerimin bir notu var, yine, başsavcılığımızı ilgilendiren bir husus -belki not alır arkadaşlarımız- kamera kayıtlarının bilirkişi raporlarında silindiğinden bahsediliyor. Bu konuyu başsavcılığımızın araştırmasını istirham ediyoruz. Yine, dosya ve belgelere erişim konusunda özellikle -mağdur demeyeceğim- mağrur olan acılı ailelerin vekillerinin daha anlayışla karşılanması konusunda yine başsavcılığımızdan anlayış bekliyoruz.

Bir diğer önemli husus da hem bilirkişi raporunda hem de burada Komisyonunuzun huzurunda bilirkişilerin ifadelerinde de değiştiği "Bir yangın uyarı sistemine ilişkin bir cihaz yangından sonra muntazaman dübellerinden sökülme suretiyle kaldırılmıştır." deniyor. Raporun bir kısım yerlerinde sanki Jandarma tarafından alınmış, götürülmüştür gibi bir şey var ama tam o anlama da gelmeyebilir. Şimdi, bu eğer bir delilse orada yangında diğer bilgisayar datası ya da diğer evrakların yanmış hâli dururken bu cihaz hâlen bulunamadı. Başsavcılığımızdan bu konuda da bir araştırma yapmasını, bu cihazın akıbeti konusunda bizim arkadaşlarımıza, bu yaralı ailelerimizin vekillerine bilgi verilmesini istirham ediyoruz. Yani, bu konuda bilgilendirmede eksik olursa bizim kafamızda elli tane senaryo dolaşıyor. Bu senaryoların bitirilmesi ancak başsavcılığımızın bu konuda açık, şeffaf çalışmasıyla ortaya çıkacaktır.

Beni dinlediğiniz için çok teşekkür ediyorum. Bütün yaralı ailelerimize, hepimize başsağlığı diliyorum; evlatlarımıza, çocuklarımıza, büyüklerimize Allah'tan rahmet diliyorum; kalanlarımıza da sabırcemil ihsan etsin Rabb'im diyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Başkanım, ben de çok teşekkür ediyorum.

Siz tabii, yıllardır idari yargının içinde, gerçekten konulara en hâkim olan insanlardan birisiniz. Söyledikleriniz idare hukukunun gerektirdiği, idarenin de gerektirdiği, milletin de hepimizin de beklentisi olan hususlar. Ben hem verdiğiniz bilgiler için teşekkür ediyorum, bizi de bilgilendirdiniz, birçok arkadaşımızın da o manada bilgiler kafalarında daha bir oturdu, oluştu, çok teşekkür ediyorum ben.

Hilmi Bey, sizin şahsınızda bütün...

EMİNE DAYI KOCABEY - Ön raporlarında ölüm nedenleri yazmıyor. Sizinkilerde yazıyor mu, bilmiyoruz yani ne şekilde yazıyor.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Bence şöyle, ben tabii onu bilemiyorum ama bilirkişileri dinlediğimizde o tutanaklarda falan da vardır çünkü kayda geçmiştir, ne şekilde olduğu, ne olduğu az veya çok yazıyor. Bireysel manada yazmıyor ama genel manada yazıyor diye düşünüyorum. Güzel teyzem, çok teknik olarak konuyu bilmiyorum ama arkadaşlarımız arzu ederseniz size savcılıktan da bilgi alıp verebilirler ama ben bilemiyorum.

Ben bugün arkadaşlarımız da söz isterlerse onlara da birer, ikişer dakika taziye ve dileklerini belirtmek için söz verebilirim ama şunu söyleyeyim sadece, söylenecek çok fazla bir şey yok yani biz ne söylersek söyleyelim size yüreğinizin kenarında, köşesinde bile bir yer etmeyeceğini biliyorum ama şundan emin olun istiyorum: Buradaki Komisyon üyesi her partiden kardeşlerimiz sizin yüreğinizde hissettiğiniz acıyı bir nebze de olsa hissedebilme hissiyatında olan vicdanlı insanlar, arkadaşlarımız. Empati kurabiliyoruz ama tam sizin hissettiklerinizi biz hissedemiyoruz, biliyorum onu, ne yaparsak yapalım ama yüreğimizin yandığını, o sizin yanan yüreklerinizin acısını kendi yüreklerimizde de hissettiğimizi bilmenizi isterim, bir.

İki, değerli arkadaşlar, hepimiz Türkiye Cumhuriyeti devletinde geleceğe not bırakarak yaşıyoruz. Bizden önce burada belki yüzlerce, binlerce insan yaşayıp gitti, bir kısmı öldü, bir kısmı yaşıyor ama yaptıkları, söyledikleri kalıyor. Bizden sonra da bir sürü olacak. Burada görev yapan, sizin seçmiş olduğunuz, sizin temsilcileriniz, kardeşleriniz olarak hem vicdani olarak hem hukuki olarak hem de bize vermiş olduğunuz yetkiyi en layık şekliyle yerine getirmeye hem de güne ve geleceğe not bırakmaya, çocuklarımızın bizim yaptıklarımızdan utanmayacakları bir not bırakmaya gayret ediyoruz. Buradan bütün samimiyetimle söylüyorum, çok rahat, inanç içerisinde olun, müsterih olun. Komisyona mevzuatın, yasaların vermiş olduğu yetki neyse o yetkinin sınırları içerisinde en adil, en vicdani, en hukuki olması lazım gelen sonuç raporunu hep beraber oluşturacağız. Bunu kesinlikle temin ediyorum. Arkadaşlarıma güvendiğim için, arkadaşlarımla aynı hissiyatı taşıdığımız için temin ediyoruz. Buradan hiç gözünüz arkada kalmasın, en adil şekilde... Tabii, bizim görevimiz şu, tekrar hatırlatayım: Sorumlu kurumların tespiti ve bundan sonra bir daha böyle yaşanmaması lazım gelen olayların yaşanmaması için ne gibi tedbirler almak lazım gelir. İdari olarak, hukuki olarak, ne bileyim, farklı sebeplerden nasıl bir yol izlemek lazım gelirin çarelerini, bu işten iyi anlayanlar, yangından, yangın anında mücadeleden ve sonrasında alınması lazım gelen hususlarla alakalı iyi, alanında yetişmiş insanları üç aya yakın süredir dinliyoruz. Onun sonucunda ona göre bir çalışma yapacağız, arkadaşlarımız başladılar çalışmaya, uzman arkadaşlarımız kendi açısından yapıyor, sonra biz siyasetçiler olarak da onu değerlendireceğiz ama ne dersem diyeyim sizin acılarınızın üzerine hiçbir şey yapamayız. Sadece paylaştığımızı... Aynı üzüntüyü bütün milletimiz yaşadı, sadece biz yaşamadık, kendi adımıza da söylemiyorum, görüyorum yani 86 milyon, vicdanlı insanların hepsi sizin o yüreğinizdeki yangını hissetti, biz de hissettik, bir daha hissedilmemesi için, bir daha yaşanmaması için, bir daha evlatlar, Türkiye'nin geleceği olan, bizim geleceğimiz olan evlatlarımız o acıyı yaşamaması diye hep beraber gayret edeceğiz. Müsterih olun yani Türkiye Büyük Millet Meclisinde siyaseti, parti siyasetini elimizin tersiyle ittik, buradaki kardeşlerimizle beraber bu mücadeleyi birlikte vereceğiz, hem 78 canımız için vereceğiz hem de bundan sonra hiç başka canlarımız yanmasın diye vereceğiz. Bundan müsterih olun diyorum, Allah yardımcınız olsun.

Söz isteyen arkadaşlarımız olur mu?

SEMA ŞAHİN - Tek bir şey söyleyebilir miyim?

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Sizlere söz her zaman var, ben milletvekillerimize sordum.

SEMA ŞAHİN - Bir nokta koymak istiyorum: Adalet istiyoruz.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Evet, o adalet tecelli etsin diye de bütün arkadaşlarımız elimizden geleni yapacağız. Şimdi, ben bu kardeşime de söz vereceğim.

ŞABAN FİLİZ - Miat olsun bundan sonra.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - İnşallah, inşallah. Ben şunu da söyleyeyim tabii: Sizin yüreğiniz yanıyor. Başkanım gerçekten çok değerli bir hukukçu, bizim çok sevdiğimiz kardeşimiz. Adaletin de ben tecelli edeceğine inanıyorum. Yani güzel bir söz var, devlet dediğiniz kağıt arabasına benzer, yavaş gider ama sonunda menziline ulaşır. Yani ben de otuz yedi senedir kamudayım, siyasete sonradan girmiş bir insanım ya, başkanla beraber, beraber çalıştığım bir sürü sınıf arkadaşım var benim yani Kaymakamlık, Valilik, Emniyet Müdürlüğü, Özel İdare Genel Sekreterliği de yaptım ben, dört yıl Özel İdare Genel Sekreterliği yaptım, Müsteşarlık yaptım, siyaset sonra. Problem o değil, biz o hissiyatı yaşayarak geldik, buradaki kardeşlerimizin birçoğu. Siz bilmezsiniz, belki de İYİ Partiden gelen kardeşimiz Rıdvan Bey sigortacı, niye? Parti bu işte sigorta şirketlerinde bir sıkıntı olabilir diye büyük bir ihtimalle Rıdvan Bey'in Komisyona katılmasını istemiştir. Turizmci arkadaşlarımız var, güvenlikçi arkadaşlarımız var, mühendis arkadaşlarımız var, hukukçu arkadaşlarımız var, belediye başkanı arkadaşlarımız var, eğitimci, sosyoloji eğitimi almış kardeşlerimiz var, bilinçli ve gerçekten çok inanarak kurulmuş bir komisyon. Gözünüz arkada kalmasın, biz vicdani olarak elimizden ne geliyorsa yapmaya gayret edeceğiz diyorum.

Kardeşime bir söz vereceğim, buyurun.

ZAFER EKİCİ - Ben şunu sormak istiyorum: Bizim için bugün burada bulunmak gerçekten çok anlamlı, sesimizin duyulduğunu hissediyoruz ama siz ne düşünüyorsunuz? Sizin için bizim burada bulunmamız acaba üç ay değil de bir ay sonra veya on beş gün sonra olsaydı, keşke böyle bir şey olsa mıydı, ne düşünüyorsunuz acaba, ailelerin burada toplanması açısından sormak istiyorum.

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Şöyle, haklısınız, olabilir, bunun zamanlamasıyla alakalı bir değerlendirme her zaman yapabilirsiniz ama biz önce ne olup bittiğini bir anlayalım da kafamızda bir şeyler oluşsun -ki oluştu- hepimiz şu anda görüşlerimizi açık açık sizlere söylemiyoruz ama hepimizin kafasında üç ayda çalışmalarımızdan bir şeyler oluştu. O oluşma olduktan sonra dinleyelim arzu ettik çünkü birçoğumuz yangınla alakalı vallahi bir şey bilmiyorduk yani belki Belediye Başkanımız, Konya Büyükşehir Belediye Başkanımızdı Tahir ağabey, o geçmişten az veya çok bilir, itfaiye yönetmiş ama biz çok bilen insanlar değiliz, bir görelim ne oldu, ne bitti. Mesela Kartalkaya'ya gittik ama adli bilirkişi raporu düzenlenmemişti, o bile zor oldu yani dolaştık falan ama adli bilirkişi raporunun gelmiş olması bizi çok aydınlattı, değil mi ben yanlış mı düşünüyorum, o çok aydınlattı. Bir de tabii sizin acılarınız çok tazeydi, hâlâ taze ama o zamanlar çok daha tazeydi. Yani inanın, sizinle konuşurken şu anda ben de arkadaşlarımız

da kelimelerimi çok seçiyorum ki acaba o kelimemden bir sağa sola kayar da bir kardeşimin gönlünde kcck bir şey bırakabilir miyim korkusu var. Biz böyle bakıyoruz, bizim insanlarımız, bırakın bizim insanımızı, biz insanız, hepimiz insanız ama bu memlekette acımızı da sıkıntımızı da beraber yaşayan toplumdayız. Yeri geliyor zaman zaman birbirimize bağırdığımız oluyor, yeri geldiğinde birbirimize kırıldığımız, kstğmz oluyor ama 86 milyon biz aynı insanız, aynı toprağın insanıyız. Bugün burada bir sürü kardeşimiz var, şimdi burada DEM PARTİ'den mer Faruk burada. Sırrı Süreyya Başkan on gündür, on iki gündür ölümle cebelleşiyor, vallahi çok üzülüyoruz, bu toprağın adamıydı o da. Onun için, bu toprağın aıt olan her şeyde biz sizin yanınızdayız. Bilmiyorum, tabii, değerlendirmeleriniz olabilir ama bizim değerlendirmemiz biraz altyapıyı, olayı çözelim, bilelim de ondan sonra siz değerli kardeşlerimizle beraber olalım dedik, belki orada kusur etmişizdir, kusur etmişsek affola.

Teşekkür ediyorum.

şimdi, değerli arkadaşlar, değerli dostlar, arkadaşlarımız da bana hak verdiler yani ben tekrar bütün vekillerimiz adına, Komisyonumuz adına, burada olan, olmayan bütün kardeşlerimize, ailelerimize tekrar başsağlığı diliyorum. Allah hepinizi cennetinde buluştursun, hepimizi cennetinde buluştursun, makamları cennet olsun, Allah sizlere de sabırcemil versin. Bu birlikte olmanız, birbirinize destek olmanız sizi daha güçlü, daha ayakta tutacaktır, kolay ayakta durmak mümkün değil. Allah hepinizden razı olsun.

Hilmi Bey, özellikle siz organizeye de çok katkı verdiniz, beraber katkı verdiniz, ben çok teşekkür ediyorum. Yine, Eray Bey bizim Komisyonumuzda uzman arkadaşımız, ne zaman, neye ihtiyacınız olursa gerek milletvekillerimizden gerek Komisyonumuzdan gerek şahıslarımızdan, Eray Bey de bütün arkadaşlarımız da ne lazım gelirse bireysel manada da ama Komisyon olarak da her zaman yanınızda olduğumuzu bilmenizi özellikle istiyorum. O kızın yanaklarından ben de öpüyorum. Her zaman yanınızdayız.

SURURİ ÇORABATIR (Antalya) - Biz de yargı sürecinde yine bu işin takipçisi olacağız.

BAşKAN SELAMİ ALTINOK - Yani ben yargının sonunda adaletin tecelli edeceğine inanıyorum ama yani adalet tecelli etsin istiyoruz ölümüne ama sizin acılarınıza are olmaması beni üzüyor yani yapacak bir şey olmaması bizi çok kötü duruma getiriyor.

ABDURRAHMAN GENÇBAY - Ben bunu otuz sene önce söylemiştim. Yani adalet Türkiye'de topaldır ama kr değildir.

BAşKAN SELAMİ ALTINOK - Değildir inşallah.

Ben tekrar çok teşekkür ediyorum. Allah bir daha sizlere böyle acılar yaşatmasın, ayakta kalmaya gayret edin, diğer sevdikleriniz için ayakta kalmaya gayret edin, kızım için gayret et, onun için biz birbirimize tutunacağız ve daha güçlü olmaya çalışacağız diye düşünüyorum.

Çok teşekkür ediyorum.

Ben misafirlerimizden dolayı toplantıya ara veriyorum. Aşağıya yemeğe ineceğiz, sonra Komisyon yelerimizle tekrar bir daha önümüzdeki haftayı konuşabilme, ne yapacağımızı konuşabilme adına yemekten sonra sizleri, Komisyon üyelerimizi toplantıya davet edeceğim.

Sağ olun, var olun. Saygılarımı, hürmetlerimi sunuyorum.

Saat yedi buçukta Komisyon yelerimiz, buradayız.

Toplantıya ara veriyorum.

Kapanma Saati: 18.41

ÜÇÜNCÜ OTURUM

Açılma Saati: 19.32

BAŞKAN: Selami ALTINOK (Erzurum)  
BAŞKAN VEKİLİ: Derya BAKBAK (Gaziantep)  
SÖZCÜ: Semih IŞIKVER (Elâzığ)  
KÂTİP: Nurettin ALAN (İstanbul)  
----- 0 -----

BAŞKAN SELAMİ ALTINOK - Değerli arkadaşlar, Üçüncü Oturumumuzu açıyorum.  
Bakıyorum, salonda yeterli çoğunluğumuz yok. Yeterli çoğunluğumuz olmadığı için önümüzdeki hafta çarşamba günü  
14.15'te buluşmak üzere toplantıyı tekrar kapatıyorum.  
Hayırlı uğurlu olsun.

Kapanma Saati: 19.33